

Pro Kathy Onorato, která se o mě dobře stará.
Copyright © 2003 by Nora Roberts Translation © Soňa
Tobiášova, 2005 Copyright ©ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo
jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří
součást kritického hodnocení.

z anglického originálu Key of Light
přeložila Soňa Tobiášova
Redakční úprava Jana Pleskotové
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2005
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první
ISBN 80-7362-069-3

***Smět tvořit a s tvorbou prožít bytí naplněné, jehož
obrys určí naše fantazie, je jako dát a získat život
vysněný.***

G. BYRON

KIOKAN

*K*líč
světla
MÓRA

ROBERTSOVÁ

I

Nad kopci zuřila bouře. Chrlila na zem proudy vody, až to kovově zvonilo. Rozeklané jazyky blesku připomínaly záblesky dělové palby a burácení hromu odpovídající zvukový doprovod.

Vzduch praskal škodolibým napětím, vztekem a vzdorem, což naprosto odpovídalo náladě Malory Priceové.

Neměla se ptát, co dalšího se může pokazit. Sama příroda jí teď na tu čistě řečnickou otázku odpovídala vší silou rozhořčené matky. Vždycky může být ještě hůř.

V motoru Maloryiny malé mazdy něco zlověsně rachotilo, a to před sebou měla ještě devatenáct splátek. Už kvůli nim si potřebovala udržet práci. Jenže ona svou práci nenáviděla. Něco takového bohužel nepatřilo do kolonky jejího Životního plánu, který začala sepisovat někdy v osmi letech. O dvacet roků později se z něho stal podrobně rozpracovaný seznam s nadpisy, podtituly a poznámkami pod čarou. Malory ho pokaždé prvního ledna pečlivě doplňovala.

Podle něj měla svou práci milovat, alespoň tak to stálo pod heslem KARIÉRA.

V galerii pracovala už sedm let, z toho poslední tři roky

jako manažerka – to jejím plánům odpovídalo. Dřív své zaměstnání milovala – byla obklopena uměním a měla volnou ruku, co se týkalo výstav, nákupu, propagace a zvláštních akcí.

Musela si přiznat, že o galerii začala časem uvažovat jako o své vlastní a ostatní zaměstnanci, zákazníci i umělci to cítili podobně.

James P. Horace byl sice skutečným majitelem tohoto útulného obchůdku s uměním, nikdy však nezpochybňoval její rozhodnutí a při každé ze svých řídkých návštěv jí skládal poklony.

Všechno se zdálo dokonalé, přesně tak, jak si to Malory představovala. Copak by nedokonalý život měl nějaký smysl?

Jenže došlo na nejhorší. Třiapadesátiletý James si po letech pohodlného staromládenectví našel mladou sexy ženušku. Ženušku, Malory znechuceně přivřela modré oči, která si z galerie chtěla udělat hračku.

Co na tom, že nová paní Horaceová nevěděla ani zbla o umění, obchodu, řízení podniku a vztazích se zákazníky. James svou Pamelu zbožňoval a z Maloryiny vysněné práce se stala každodenní noční můra.

Přesto byla rozhodnutá vydržet, uvažovala, když napínala oči do tmy přes zmáčené přední sklo. Rozhodla se obrnit trpělivostí a strategicky vyčkávat. Chtěla se v klidu soustředit na práci, dokud jí ta ošklivá vyrážka v podobě Pamely nezmizí z cesty.

Jenže ta výtečná strategie vzala rychle za své, protože jí ruply nervy, když Pamela začala měnit její nařízení ohledně expozice uměleckého skla a dokonale promyšlenou výstavu zaplnila příšerným brakem a nevkusnými dekoracemi.

Některé věci by dokázala tolerovat, říkala si Malory v duchu, ale zaplavení galerie kýčem mezi ně rozhodně nepatřilo.

Ovšem urážet manželku majitele zase není nejlepší cesta jak si udržet práci. Zvlášť když použila výrazy jako krátkozraká maloměstská slepice.

Oblohu přímo nad ní znovu prořízl blesk a Malory sebou trhla leknutím i při vzpomínce na svůj výstup. Přitížila si. Aspoň viděla, kam to vede, když se člověk nechá unést vztekem.

A ke všemu ještě polila Pamele kostým značky Escada bílou kávou. To ale vážně bylo nedopatření.

Skoro.

Třebaže na ni James dřív nedal dopustit, tímhle si pod sebou podřezávala větev. A až se ta větev ulomí, bude s ní konec. Uměleckých galerií bylo v městečku Pleasant Valley jako šafránu. Buď by si tedy musela hledat práci v jiném oboru, anebo se někam přestěhovat.

Ani jedna možnost se jí nezamlouvala.

Milovala Pleasant Valley, hnízdo obklopené horami západní Pensylvánie. Měla ráda atmosféru malého města, směs starobylého i moderního, která přitahovala turisty a o víkendech davy výletníků z nedalekého Pittsburghu.

Už jako dítě vyrůstající na okraji toho velkoměsta viděla v Pleasant Valley místo, kde by jednou chtěla žít. Přitahovala ji blízkost kopců s jejich stíny a porostem, úhledné uličky města v údolí, život bez stresu a přátelili sousedé.

Rozhodnutí stát se součástí tohoto prostředí učinila už ve čtrnácti letech, kdy ve městě strávila prázdninový víkend s rodiči.

Stejně tak si už tehdy, při náhodné procházce po malé

galerii, plánovala, že jednou naváže spolupráci právě s ní.

To si samozřejmě ještě představovala, že tam budou viset její obrazy. Což byla jediná položka jejího životního plánu, kterou bohužel musela pozměnit.

Umělkyní se už nikdy nestane. Pouze bytostně potřebovala být obklopená a nějak spojená s uměním.

Ani teď by se nechtěla vrátit do velkoměsta, přijít o krásný, prostorný byt dva bloky od galerie, o výhled na Appalašské pohorí, o vrzání starých dřevěných podlah a výzdobu pečlivě vybranými uměleckými předměty.

Ale teď se nad ní doslova stahovaly mraky.

Bohužel, s penězi zatím nenakládala příliš rozumně. Nechápala, proč by měly ležet na bankovním účtu, když se mohly proměnit v něco krásného pro oko nebo k nošení. Neutracené peníze Malory považovala za pouhé kousky papíru a s papírem se také nenaučila šetřit.

V bance už zase překročila limit. Byla hrubě v minusu. Utěšit se mohla jen představou, jak skvělý má šatník a k tomu začátek úžasné umělecké sbírky. Jenže teď ji bude muset rozprodávat kus po kuse a ještě se ztrátou, aby si udržela střechu nad hlavou, jestli se Pamela postaví proti ní.

Snad si dnes večer ještě koupí trochu času a milosti. Původně neměla potřebu přijmout pozvání na koktejl party na Válečnickově vrchu. Jak honosné jméno pro strašidelné sídlo, pomyslela si. Jindy by ji možná lákalo, že si to staré panství na vršku nad městem prohlédne zevnitř a potřeše si rukou s možnými patrony umění.

Jenže ta pozvánka působila víc než podivně – ručně psaná elegantním písmem na silném mramorovaném

papíru s vyraženým zlatým klíčkem v záhlaví. Třebaže ji teď měla v kabelce spolu se rtěnkou, telefonem, brýlemi, perem, vizitkami a deseti dolary, její znění si dobře zapamatovala.

S potěšením bychom uvítali Vaši společnost na koktejlové party s trochou konverzace – 4. září v 8 hodin večer na Válečnickově vrchu.

Vy jste klíčem. Zámky čekají na otevření.

No, copak to není divné? Ptala se Malory sama sebe a stiskla zuby, když autem smýkl náhlý poryv větru. Při jejím štěstí ji tím někdo láká na pyramidovou hru.

Ten dům byl léta opuštěný. Věděla, že ho nedávno někdo koupil, ale nic podrobnějšího se jí nedoneslo. Snad společnost s názvem Triáda, vzpomínala si matně. Domnívala se, že půjde o firmu, která chce usedlost přeměnit na hotel nebo rekreační středisko.

Což nevysvětlovalo, proč zvou na recepci manažerku místní galerie a ne přímo majitele s manželkou. Taky to Pamelu pěkně našťvalo.

Ale kvůli tomu se tam Malory nevypravila. Neměla doprovod – což jí náladu taky nezvedlo – a vydat se uprostřed pracovního týdne do strašidelného domu na samotě, a to jen na pochybné pozvání, nepokládala za nejšťastnější nápad.

Na pozvánce navíc nenašla telefonní číslo, na kterém by se mohla omluvit, což jí připadalo arogantní a hrubé. Ignorovat pozvání by sice působilo podobně, jenže James si té obálky na jejím stole všiml.

Byl přímo nadšený představou, že tam Malory půjde. Trval na tom, že mu pak detailně popíše interiér, a nezapomněl připomenout, aby se při konverzaci

nenápadně také zmínila o galerii, protože by mohla domluvit nový byznys.

Kdyby se jí podařilo získat významné klienty, mohlo by to zmínku o slepici a nedopatření s kávou odsunout do pozadí.

Její autíčko stoupalo statečně hustým lesem po zužující se cestě. Okolní kopce a lesy Malory vždycky považovala za prvek, který z jejich města činil pohádkové údolíčko. Jenže víchr, déšť a tma je teď měnily v něco silně zneklidňujícího.

Jestli se z toho rachocení pod kapotou vyklube vážná závada, mohla by nakrásně skončit v příkopu u cesty, naslouchat tomu hroznému kvílení a čekat na bezhlavého jezdce, než ji vysvobodí odtahovka, kterou si stejně nemůže dovolit.

Takže nezbývalo než vydržet.

Náhle měla dojem, že mezi stromy prokmitlo světlo, ale stěrače nebyly sto zvládnout příval deště.

Při dalším zablýsknutí sevřela volant pevněji v rukou. Na takovouhle bouřku by se nejradši dívala odněkud z teplého pokoje u sklenky vína.

Už přece musí být blízko. Jak dlouho může cesta stoupat, než začne zase klesat na druhou stranu kopce? Malory věděla, že usedlost Válečníkův vrch stojí v horském sedle nad jejich údolím, anebo mu přímo panuje, to už je věc názoru. Žádné jiné auto ale zatím nepotkala.

Což jen potvrzovalo, že jiný blázen by se sem v takovém počasí nevydal.

Cesta se náhle rozdvojila a pravá odbočka mířila mezi dva ohromné kamenné sloupy. Malory zpomalila a zadívala se na sochy bojovníků v životní velikosti na

každém z nich. Možná za to mohla bouřlivá noc nebo její zjitřená nálada, ale válečníci s divokými výrazy ve tvářích, rozevlátými vlasy a meči sevřenými v pěsti se jí zdáli napůl živí. Ve světle blesků jako by zahlédla pohyb napjatých svalů jejich nahých hrudí.

Odolávala pokušení vylézt a prohlédnout si je zblízka. Jenže když projela otevřenou železnou branou, přejel jí po zádech mráz, že se na válečníky zadívala jak s obavou, tak s úctou k sochařovu umění.

Vzápětí dupla na brzdy, až se auto na šterkové cestě dostalo do smyku. Srdce jí tlouklo až v krku, když užasle zírala na statného jelena, který stál půl metru před její Mazdou.

Na chvíli i jeho považovala za sochu, i když nechápala, proč by soudný člověk nechal něco takového postavit doprostřed příjezdové cesty k domu.

Ale zvířeti ve světle reflektorů zářily oči safírovou modří a jeho hlava s mohutným parožím se mírně pohnula. Královsky, pomyslela si Malory jako očarovaná. Po srsti mu stékala dešťová voda, a když se opět zablesklo, jelen na chvíli bíle zazářil.

Zíral na ni arogantně, v očích neměl strach, ani překvapení. Spíš jen pobavené pohrdání. Pak se dal do pohybu a v cárech deště a mlhy zmizel.

„Wow.“ Malory dlouze vydechla a zachvěla se. „A ještě jednou wow,“ dodala a zadívala se k domu.

Viděla ho už mnohokrát na fotografiích a obrazech. Jeho silueta se stále vypínala nad údolím. Ale pohled zblízka a ještě za bouře byl docela jiný.

Bylo to cosi mezi hradem, pevností a pouťovým domem hrůzy.

Zdi z obsidiánové černého kamene se zvedaly k

neskutečnému množství výčnělků, věžiček a cimbuří, jako by stavbu dokončilo velmi chytré a velmi rozmarné dítě. Všechna vysoká, úzká, deštěm zmáčená okna a že jich musela být stovka – svítila do tmy.

Tady si někdo vůbec nemusí dělat starosti s účtem za elektřinu.

Kolem paty domu se vznášely chuchvalce mlhy. Při dalším zablýsknutí Malory zahlédla na jedné z věží bílý praporec se zlatým klíčem.

Popojela o něco blíž. Z římsy se nakláněly chrlice ve tvaru postav. Z úst a napřažených pařátů jim crčela voda.

Malory zastavila u široké kamenné terasy a na chvíli zvažovala, že obrátí a vyrazí zpátky do bouře.

Vzápětí si vynadala do zbabělců a dětinských husiček. Sama sebe se ptala, kam se poděl její smysl pro legraci a dobrodružství.

Zapůsobilo to. Už vztahovala ruku ke klice, když vtom kdosi zaklepal na okénko, až přidušeně vykřikla.

Spatřila kostnatou bílou tvář pod kapuci a zalapala po dechu.

Chrlice přece nemohou obživnout, opakovala si stále dokola a pomaličku stáhla okénko na pár centimetrů.

„Vítejte na Válečnickově vrchu.“ Jeho hlas přehlušil i déšť a úsměv na uvítanou odhalil až příliš mnoho zubů.

„Když mi půjčíte klíčky, slečno, postarám se o auto.“

Než stihla zablokovat zámky, otevřel dveře, nastavil tělo a obří deštník tak, aby ji chránil před větrem a deštěm.

„Doprovodím vás ke dveřím.“

Co je to za přízvuk? Anglický? Skotský? Nebo snad irský?

„Děkuji.“ Snažila se vystoupit, ale cosi ji vtáhlo zpět do

sedadla. Strach se rozplynul v rozpacích, protože si zapomněla rozepnout pás.

Když konečně vystoupila, schoulila se pod deštník a snažila se pravidelně dýchat. Muž ji vedl ke vstupním, dvoukřídlým dveřím, širokým tak, že by jimi projel nákladník. Zdobila je stříbrná klepadla velikosti táců pod krocana ve tvaru dračích hlav.

Tomu říkám přivítání, pomyslela si Malory, ale to už se část dveří otevřela a do tmy se vylilo příjemné světlo.

Na prahu stála dáma s dlouhými, rovnými vlasy barvy ohně, které rámovaly bledou tvář dokonalých tvarů. Zelené oči jí tančily, jako by právě vyslechla nějaký vtip. Byla vysoká, štíhlá, oblečená do hladkých černých šatů. Mezi prsy měla stříbrný amulet s velkým průzračným kamenem.

Rty, stejně rudé jako vlasy, se zavlnily v úsměvu, když napřáhla ruku ozdobenou prsteny.

Malory napadlo, že vypadá jako postava z velmi erotické pohádky.

„Slečna Priceová. Vítejte. Ta bouře je vzrušující, ale asi ne tolik, když jste v ní sama. Račte dál.“

Žena měla silný a teplý stisk a nepustila Maloryinu ruku, dokud ji nevtáhla do vstupní haly.

Osvětloval ji lustr z tak jemného křišťálu, že působil dojmem cukrové pěny na stříbrných ramenech.

Mozaika na podlaze zobrazovala dva bojovníky ze vstupní brány a k tomu mnoho dalších mytologických postav. Malory musela potlačit touhu kleknout si na zem, aby mozaiku prostudovala, a vzápětí málem užasle vykřikla, protože spatřila krémové stěny přecpané nádhernými obrazy.

„Jsem tak ráda, že jste se k nám dnes připojila,“

pokračovala dáma. „Jmenuji se Rowena. Následujte mě do salonu, topí se tam v krbu. Je na to ještě brzy, ale k té bouřce se to hodí. Jaká byla cesta sem?“

„Náročná. Paní...“

„Roweno. Jen Roweno.“

„Jistě. Mohla bych se někde trochu osvěžit, než se připojím k vašim hostům?“

„Samozřejmě. Táhle je toaleta.“ Žena ukázala na dveře pod schodištěm do patra. „Salon najdete hned tady vpravo. Nemusíte spěchat.“

„Děkuji.“ Malory vklouzla za dveře a hned ji napadlo, že „toaleta“ je dost chabý výraz pro tak honosnou a prostornou místnost.

Ozařovalo ji půl tuctu vonných svíček na mramorovém pultu. Kolem obřího umyvadla byly naaranžované vyšívané vínové ručníky. Zlatý kohoutek měl tvar labutě.

I tady byla podlaha vyložena mozaikou, zobrazující pro změnu mořskou pannu, usazenou na skále, která s úsměvem vyhlíží na moře a pročesává si rusé vlasy.

Tentokrát se Malory svezla na kolena, potom co za sebou bezpečně zamkla dveře, aby si umělecké dílo lépe prohlédla.

Úžasná práce, pomyslela si, když přejížděla dlaní po dlaždicích. Velmi stará a dokonale provedená.

Existovalo snad něco silnějšího než schopnost vytvářet krásu?

Konečně vstala a umyla si ruce mýdlem s jemnou vůní rozmarýny. Ještě chvíli obdivovala obrazy nymf a sirén na stěnách, pak našla v kabelce kosmetické pouzdro.

S vlasy toho už příliš nenadělá. Ještě že si je stáhla v týle sponou. Vítr jí medové vlny poněkud rozčepýřil. Přesto vypadala dobře, ne elegantně jako hostitelka, spíš

umělecky a nedbale. Přepudrovala si nos a opravila rtěnku. Byla spokojená s jemně růžovým odstínem, který jí skvěle ladil s mléčnou pletí.

Za koktejlový kostým zaplatila až příliš, ale každá žena má právo na nějaké slabůstky, řekla si, když urovnávala úzké saténové klopky. A navíc, jemně modrají šla dokonale k očím a střih kostýmu dodával zároveň elegantní i profesionální image. Malory zaklapla kabelku a pozvedla bradu.

„Fajn, jdeme domluvit nějaký byznys.“

Vyšla z toalety. Její podpatky zaklapaly na dlaždicích, jak to měla ráda. Byl to mocný, ženský zvuk.

Když pak ale prošla klenutým vchodem do salonu, vykřikla úžasem, aniž to stihla potlačit.

Nic takového mimo zdi muzea ještě neviděla. Starožitný nábytek s leštěným povrchem, že zářil jako zrcadlo, syté barvy koberců, polštářů a drapérií, které byly uměleckými díly, stejně jako všudypřítomné obrazy a plastiky. Na vzdálenější stěně spatřila krb s malachitovou římsou tak vysoký, že by se do něho mohla postavit s rozpaženými rukama. Rudozlaté plameny v něm olizovaly velká polena.

Bylo to dokonalé prostředí pro tu pohádkovou bytost, co přišla otevřít.

Malory tam zatoužila strávit celé hodiny, užívat si toho nádherného světla a barev. Znejistělá dívka z auta na blátivé silnici byla dočista ta tam.

„Mně taky vypadly oči z důlků a pět minut jsem je dostávala zpátky.“

Malory sebou trhla, protože teprve teď si všimla ženské postavy zarámované jedním z postranních oken.

Byla to bruneta. Husté tmavé vlasy ji v moderním

sestřihu šimraly na tváři a ramenou. Musela mít asi sto sedmdesát centimetrů, tedy o deset víc než Malory. Její smyslné křivky ještě zdůrazňovaly vypasované černé kalhoty, bílá halenka a černé sako ke kolenům.

V jedné ruce zvedla sklenku se šampaňským a druhou natáhla před sebe, když se vydala přes místnost. Malory si všimla jejích výrazných hnědých očí a upřeného pohledu. Měla úzký rovný nos a široká ústa bez rtěnky. Při úsměvu se jí ve tvářích objevily jemné dolíčky.

„Já jsem Dana. Dana Steelová.“

„Malory Priceová. Těší mě. Skvělé sako.“

„Díky. Dost se mi ulevilo, když jsem vás viděla přijíždět. Tohle je super barák, ale trochu mě děsí potloukat se tady sama. Už víc než čtvrt hodiny,“ klepla si na sklíčko hodinek. „Myslela jsem, že už tady většina hostů bude.“

„A kde je ta žena, co nás uvítala? Ta... Rowena?“

Dana našpulila rty a ohlédla se k obloukovému průchodu. „Přichází, odchází, úžasná a záhadná. Že prý se k nám hostitel za chvíli připojí.“

„A kdo je náš hostitel?“

„Ptáte se stejně jako já. Ale neviděly jsme se už někdy?“ zeptala Dana. „Myslím ve městě.“

„To je možné. Řídím místní galerii.“ Zatím, dodala v duchu.

„Jasně. Byla jsem tam na několika vernisážích. A někdy tam jen tak závistivě okukuju. Já pracuju v knihovně. Vyhledávám informace.“

Obě se naráz otočily, když do místnosti vešla, tedy spíše vplula Rowena.

„Vidím, že už jste se seznámily. To je skvělé. Co si dáte k pití, slečno Priceová?“

„To samé co ona.“

„Výborně.“ To už uniformovaná komorná přinášela dvě sklenky na stříbrném tácu. „Prosím, vezměte si jednohubku a udělejte si co největší pohodlí.“

„Doufám, že počasí vaše další hosty neodradilo,“ ozvala se Dana.

Rowena se jen pousmála. „Jsem si jistá, že všichni pozvaní brzy dorazí. Ještě na chvíli mě prosím omluvte.“

„Tak tohle je vážně divný.“ Dana si namátkou vybrala jednohubku a zjistila, že je s krabí pěnou. „Příjemný, ale divný.“

„Fascinující.“ Malory usrkávala šampaňské a bříšky prstů pohladila sošku ležící víly.

„Pořád nechápu, proč pozvali právě mě.“ Dana jen tak pro zábavu vyzkoušela jinou delikatesu. „Nikdo další v knihovně pozvánku nedostal. Vlastně nikdo, koho znám. Začínám litovat, že jsem s sebou přece jen nevzala bratra. Ten má totiž na podvodníky čuch.“

Malory se pro sebe usmála. „Vy vůbec nemluvíte jako knihovnice. Ani tak nevypadáte.“

„I asi deset let se schválně oblékám jinak.“ Dana trhla rameny a našťvaně zaťukala na svoji skleničku. „Počkám ještě deset minut a pak vypadnu.“

„Jestli půjdete vy, půjdu taky. Nerada bych se v tom nečasu vracela do města sama.“

„To je fakt.“ Dana se zamračeně zadívala na okna zalitá deštěm. „Děsná noc. A ještě příšernější den. Cesta sem k vůli skleničce vína a jednohubkám tomu tak akorát nasadí korunu.“

„Taky jste měla špatný den?“ Malory se zatoulala k obrazu s výjevem maškarního plesu. Připomněl jí Paříž, I když tam byla zatím jen ve svých snech. „Přijela jsem

sem jen proto, abych získala nějaké nové klienty pro galerii. A udržela si tak práci,“ dodala a pozvedla sklenku. „Manažerská židle se pode mnou totiž citelně kymácí.“

„Ta moje taky. Kvůli úsporám a protekci mi upravili pracovní dobu na pětadvacet hodin v týdnu. Ale jak z toho mám sakra vyžít? A domácí hned přišel s tím, že od prvního měsíce zvedá nájem.“

„Mně něco bouchá v autě a peníze na servis jsem stačila utratit za tyhle boty.“

Dana pohlédla dolů a uznale našpulila rty. „Super boty. Mně se zas ráno podělal počítač.“

Malory se pobaveně odvrátila od obrazu a povytáhla obočí. „Já jsem řekla nové ženě svého šéfa, že je slepice,

A pak jí na značkový kostým vylila bílou kávu.“

„Tak jo, vyhrála jste.“ Dana vyšla vstříc spřízněné duši a přitukla si s ní. „Co kdybychom šly vystopovat tu velšskou bohyni a zjistily, o co tady jde?“

„Tak to je velšský přízvuk, co má?“

„Je hlavně rozkošný. Ale ať je to, jak chce...“

Dana zmlkla, protože zaslechla klapot podpatků.

První, čeho si Malory na té ženě všimla, byly vlasy. Černé, krátké, s hustou ofinou jako podle pravítka. Zpod ní se dívaly velké, protáhlé světle hnědé oči, které znovu připomínaly ty víly kolem. Měla trojúhelníkovou tvář, žhnoucí nervozitou, anebo jen dokonalým make-upem.

Malory si všimla, že dívka napjatě žmoulá držadlo kabelky, a přiklonila se spíš k té nervozitě.

Byla oblečená do jasně červených krátkých šatů, v nichž vynikalo ladné tělo a dokonalé nohy. Podpatky, které předtím zaklapaly na dlažbě, musely mít deset centimetrů a byly ostré jako dýky.

„Ahoj.“ Ještě celá zadýchaná se těkavě rozhlédla po místnosti. „Hm. Říkala, že můžu rovnou sem.“

„Jen pojď na party. Ať je jaká chce. Dana Steelová a moje stejně zmatená společnosti pro dnešní večer Malory Priceová.“

„Já jsem Zoe McCourtová.“ Ostražitě pokročila dál do salonu, jako by čekala, že ji každou chvíli někdo řekne, že byla pozvána omylem. „Ježkovy voči! Tady je to jak ve filmu. Nádhera, to jo, ale pořád mám strach, že se objeví ten strašidelný chlapík ve smokinku.“

Malory se usmála. „Vypadá to, že stejně jako my netušíš, co se tady děje.“

„Ne. Myslím, že se s tou pozvánkou spletli, ale...“ Zoe trochu vykulila oči, když se objevila služebná se šampuskou na tácku. „A... děkuji.“ Dychtivě se sklenky chopila a usmála se. „Šampaňské. Určitě je to omyl, ale nechtěla jsem si nechat ujít šanci se sem podívat. Kde jsou ostatní?“

„Dobrá otázka.“ Dana pobaveně a okouzleně naklonila hlavu ke straně. „Jsi taky z Pleasant Valley?“

„Ano. Už několik let.“

„Tak to sedí,“ zamumlala Malory. „Víš o někom dalším, kdo dostal stejnou pozvánku?“

„Ne. A nejspíš jsem dneska dostala padáka, protože jsem se na to moc vyptávala. To jídlo tady je pro nás?“

„Tys dostala padáka?“ Malory si s Danou vyměnily pohledy. „To sedí taky.“

„Carlyová, majitelka salonu, kde pracuju, teda kde jsem pracovala,“ opravila se Zoe a přešla k tákům s pohoštěním, „zaslechla, jak se o tom bavím s jednou zákaznicí a mohla se pominout. Páni, to je nádhera.“

Z jejího hlasu se už vytrácela nervozita, a jak se

uvolňovala, Malory zaslechla náznak přízvuku.

„Jenže ona po mně stejně šla dlouho. To, že taky nedostala pozvánku, ji prostě jen nastartovalo. Najednou si vzpomněla, že v kase chybí dvacet dolarů. Čubka. Já jsem v životě nikomu nic neukradla.“

Znovu se zhluboka napila šampaňského. „A bác! Najednou jsem bez místa. Ale co, je mi to fuk, najdu si jinou práci. Stejně jsem to tam nesnášela.“

Nebylo to fuk, uvědomila si Malory. Z rozhněvaného a vystrašeného výrazu Zoeiných očí poznala, že na tom víc než záleží. „Takže jsi kadeřnice?“

„Jo. A kosmetička. Poradkyně pro vlasy a pleť, jestli to má znít líp. Ale ani tak mě boháči nezvou na party. Musí jít o omyl.“

Malory zamyšleně zavrtěla hlavou. „Mám dojem, že lidi jako Rowena se často nepletou.“

„No, já nevím. Každopádně jsem se chtěla trochu rozveselit. Ale auto nechtělo startovat a nakonec jsem si musela půjčit jiné od paní na hlídání.“

„Ty máš dítě?“ zeptala se Dana.

„Simon už není tak docela dítě. Je mu devět. Báječný kluk. Nebýt jeho, s prací bych si starosti nedělala. Ale já jsem neukradla žádných dvacet dolarů, ani dvacet centů. Nejsem zlodějka!“

Zarazila se a zčervenala. „Promiňte. Ty bublinky mi rozvazují jazyk. Omlouvám se.“

„To nic.“ Dana jí přejela rukou po paži. „Chceš slyšet něco divnýho? Mně taky dneska skrouhli práci a vejplatu na minimum. Nevím, co bude dál. A Malory tvrdí, že ji nejspíš hodně brzo vyhoděj.“

„Vážně?“ Zoe se dívala z jedné na druhou. „To je fakt zvláštní.“

„A nikdo jiný z našeho okolí pozvánku nedostal.“
Malory se opatrně ohlédl k hale a ztišila hlas. „Vypadá to, že jde jen o nás tři.“

„Knihovnice, kadeřnice a manažerka galerie? Co máme společného?“

„Všechny jsme přišly o práci. Nebo brzo přijdeme,“ zamračila se Malory. „Už to je divné, když pomyslíte, že Valley má jen pět tisíc obyvatel. Jaká je pravděpodobnost, že v tak malém městě dostanou tři ženské ve stejný den padáka? Jsme všechny odsud a nejspíš stejně staré, ne? Mně je dvacet osm.“

„Mně dvacet sedm,“ dodala Dana.

„Mně bude sedmadvacet v prosinci.“ Zoe se zachvěla. „To je fakt divné.“ Náhle vytřeštila oči na poloprázdnou sklenici a spěšněji odložila. „Nemůže v tom být něco, co tam nemá být?“

„Nemyslím, že by nás chtěli zdrogovat a prodat do bílého otroctví,“ řekla Dana cynicky, ale sklenici taky odložila. „Lidi vědí, kam jsme jely, no ne? Třeba můj brácha to ví a lidi z práce taky.“

„Můj šéf, jeho žena, tvoje šéfová,“ řekla Malory směrem k Zoe. „Tvoje paní na hlídání. Jsme přece v Pensylvánii, a ne někde, co já vím, v Zimbabwe.“

„Takže se vypravíme za tou záhadnou Rowenou a dostaneme z ní nějaké ty odpovědi,“ navrhla Dana.

„Budeme se držet pohromadě, jo?“

Zoe ztěžka polkla. „Zlato, budu jako tvoje nejlepší kamarádka.“ Aby to potvrdila, chytla nejprve Danu, pak Malory za ruku.

„Jsem velmi rád, že se s vámi můžu setkat.“

Dívky se ruku v ruce otočily ke klenutému vchodu do salonu.

Muž, který tam stanul, vstoupil s úsměvem do místnosti. „Vítejte na Válečnickově vrchu.“

2

Malory na chvíli uvěřila, že jeden z bojovníků na kamenné bráně vstal z mrtvých. Jeho tvář byla stejně pronikavě krásná a mužná a stejně ostře řezaná. Vlasy černé jako bouře se mu v pramenech vlnily kolem hlavy.

Oči měl temně modré. Když se na ni zadíval, cítila v nich sílu a záblesk ohně.

Obvykle nepodléhala fantaziím, naopak, ale ta bouřka, len dům a plamenný pohled toho muže v ní vzbudily dojem, že ten člověk dokáže číst její myšlenky. Dokonce všechny, které ji kdy napadly.

Pak odvrátil oči a ta silná chvíle pominula.

„Jmenuji se Pité. Jsem vám vděčný, že jste poctily návštěvou náš dočasný domov.“

Chopil se Maloryiny volné ruky a donesl si ji ke rtům.

Políbil ji dvorně, ale důstojně. „Slečno Priceová.“

Ucítila, jak Zoeiny prsty v její dlani ochably. Pitte se

přesunul k ní a také jí políbil ruku. „Slečno

McCourtová.“ Pak Dannui. „Slečno Steelová.“

Při zvuku hromu sebou Malory trhla a opět zašátrala po Zoeině ruce. Je to jen člověk, ujišťovala se, a tohle jen dým. Někdo by tady měl mít rozum.

„Máte to tu krásné, pane Pitte,“ zmohla se na slovo.

„Ano. Neposadíme se? Á, Rowena. Mou společnici už znáte, že?“ Když stanula po jeho boku, nabídl jí rámě.

Hodili se k sobě, napadlo Malory, jako dvě strany jedné mince.

„Třeba ke krbu,“ navrhla Rowena. „Tak bouřlivá noc. Udělejte si pohodlí.“

„Cítily bysme se líc, kdybysme věděly, o co vám jde.“ Dana se rozkročila ve vysokých botách. „Proč jste nás pozvali?“

„Jistě. Ale u krbu nám bude dobře. Za bouřlivého večera není nic příjemnějšího než dobré šampaňské, dobrá společnost a oheň v krbu. Povězte, slečno Priceová, co soudíte o naší umělecké sbírce, kterou jste zatím viděla?“

„Působivá všehochuť.“ Malory se ohlédla na Danu, ale nechala se Rowenou odvést ke křeslu vedle krbu.

„Musíte se jejímu rozšiřování věnovat dlouhou dobu.“

Rowenin smích připomínal závoj mlhy nad vodou. „To ano. Umíme s Pittem ocenit krásu ve všech jejích formách. Doslova ji zbožňujeme. Stejně jako vy, když uvážím, jakou profesi jste zvolila.“

„Umění se zdůvodňuje samo sebou.“

„Jistěže. Je to světlo skryté v každém stínu. Pitte, musíme dát slečně Steelové příležitost prohlédnout si také naši knihovnu.“ Nepřítomně kývla na služebnou, která vstoupila s křišťálovým kbelíkem na šampaňské. „Čím by byl tento svět bez knih?“

„Knihy jsou celý svět.“ Dana se zaujatě, ale ostražitě posadila.

„Myslím, že došlo k omylu,“ zdráhala se Zoe a přelétala pohledem z jednoho na druhého. „Já o umění nic nevím. A o knihách, no, trochu čtu, ale...“

„Jen se posaďte.“ Pitte ji jemně pobídl do křesla. „Jako , doma. Doufám, že se synovi daří dobře.“

Zoe ztuhla a v hnědavých očích se jí zablýsklo. „Simon se má fajn.“

„Mateřství je také druh umění, nemyslíte? Jako rozpracované dílo toho nejvyššího a nejzásadnějšího významu. Takové, co vyžaduje odvahu a celé srdce.“

„Vy máte děti?“

„Ne. Tento dar mi byl odepřen.“ Při řeči se dotkl Rowenininy ruky, pak se chopil sklenice. „Tak na život a všechna jeho tajemství.“ Jeho oči nad okrajem sklenky zaplanuly. „Není třeba se bát. Nepřejeme vám nic jiného než zdraví, štěstí a úspěch.“

„Proč?“ chtěla vědět Dana. „Nemůžete nás znát, i když to vypadá, že o nás víte víc než my o vás.“

„Vy jste průzkumník, slečno Steelová. Inteligentní, přímá žena, která stále hledá odpovědi.“

„Ale žádné nedostávám.“

Usmál se. „Je mou nejhlubší nadějí, že najdete všechny odpovědi samy. Ale pro začátek začnu příběhem. Večer je pro něj jako stvořený.“

Pohodlně se usadil. Měl stejně jako Rowena silný, melodický hlas s nádechem exotiky. Přesně takový, napadlo Malory, co by měl vyprávět příběhy za bouřlivých nocí.

Díky němu se trochu uvolnila. Co jiného taky mohla dělat než sedět v tom fantastickém domě u krbu, popíjet víno a naslouchat zvláště krásnému muži?

Bylo to mnohem příjemnější než procházet nezaplacené účty u večere z polotovaru.

A jestli dostane příležitost projít se po domě a ponouknout Pitta, aby si v jejich galerii rozšířil sbírku, mohla by si přece jen zachránit práci.

A tak se také opřela do křesla a zaposlouchala se.

„Kdysi dávno žil v zemi vysokých hor a hustých lesů mladý bůh. Byl jediným synem svých rodičů, kteří ho

velmi milovali. Byl obdařen krásnou tváří, silou srdce i svalů. V budoucnu měl vládnout namísto svého otce a jako následníka krále bohů ho vychovávali k chladné rozhodnosti a rychlému jednání.

Na světě byl mír, protože v něm vládli bohové. Samá krása, hudba a umění, historky a tanec. Kam až paměť sahala, a paměť bohů bývá nekonečná, panovaly soulad a rovnováha.“

Prerušil vyprávění, aby se napil a přelétl očima tváře přítomných žen. „Zpoza Opony snů a moci shlíželi bohové na svět smrtelníků. Polobohové se směli setkávat a množit se smrtelníky podle libosti – tak na svět přicházeli skřítkové a víly, duchové a jiné kouzelné bytosti. Někteří si lidský svět zamilovali a trvale ho osídlili. Jiní se nechali strhnout mocí a věnovali se temným stránkám života. Tak už to na světě, i mezi bohy, chodí.“

Pitte se naklonil ke stolku a nanesl na tenký krekr trochu kaviáru. „Jistě znáte mnoho příběhů plných magie a kouzel a mnoho pohádkových fantazií. Slečno Steelová, vy jako ochránkyně takových příběhů jistě víte, že se stávají součástí kultury a kolik pravdy obsahují.“

„Přisuzují lidem a věcem nadpozemskou moc. Ukájejí naši touhu po hrdinech, zlosynech a romantice.“ Dana trhla rameny, přestože ji Pitte nesmírně zaujal. „Tak například král Artuš. Mnoho vědců věří, že tenhle král-bojovník skutečně existoval. Ale o co působivější a mocnější je představit si ho na Kamelotu s Merlinem po boku. Věřit, že byl počat za pomoci kouzel a korunován už jako chlapec potom, co vytáhl kouzelný meč uvízlý v kameni.“

„Ten příběh miluju,“ ozvala se Zoe. „Až na ten konec,

přijde mi nespravedlivý. Ale řekla bych...“

„Jen pokračujte, prosím,“ povzbudil ji Pitte.

„No, někdy mám dojem, že kouzla existovala kdysi dávno, dokud jsme se o ně vzděláním nepřipravili. Tím nechci říct, že je vzdělání na nic,“ dodala rychle, znejistělá, že se pozornost všech zaměřila jen na ni.

„Napadlo mě, že jsme magii zavrhlí proto, že jsme na všechno potřebovali logická a vědecká vysvětlení.“

„Dobře řečeno,“ přikývla Rowena. „Dítě často schová hračky hluboko do skříně, a jak dospívá, zapomíná na jejich zázračnost. Věříte v zázraky, slečno McCourtová?“

„Mám devítiletého syna,“ odpověděla Zoe. „Stačí se na něj podívat, abych uvěřila na zázrak. A říkejte mi Zoe.“

Rowena se zářivě usmála. „Děkuji vám. Pitte?“

„Á, jistě, náš příběh. Podle tradice byl mladý bůh před dosažením dospělosti vyslán na týden za Oponu snů, aby poznal svět smrtelných, jejich zvyky, sílu i slabosti, přednosti i vady. Stalo se, že potkal dívku neobyčejné krásy a ctnosti. Pocítil lásku a s láskou touhu vlastnit. A třebaže mu byla zákonem jeho světa zapovězena, nepřestával po ní prahnout. Trápil se a chřádl. Nejedl, nepil, neviděl zalíbení v mladých bohyních, které se mu nabízely. Rodiče, znepokojení jeho trápením, nakonec povolili. Nepustili syna do smrtelného světa, ale přivedli dívku za Oponu snů.“

„To ji unesli?“ přerušila ho Malory.

„Mohli to udělat.“ Rowena opět dolila sklenice. „Ale láska se nedá uloupit. Je to volba. A mladý bůh si lásku přál.“

„A dočkal se jí?“ zeptala se Zoe.

„Smrtelná dívka si zvolila lásku a vzdala se pro ni

svého světa.“ Pitte si položil dlaně na kolena. „Mezi bohy, smrtelníky i polobohy se začal šířit hněv. Žádný smrtelník dosud nesměl za Oponu vstoupit. A tohle základní pravidlo teď bylo porušeno. Smrtelnice směla přejít z jednoho světa do druhého a k tomu sdílet život i lože s budoucím králem bohů. To vše pro malicherný důvod jako je láska.“

„Co je důležitější než láska?“ zeptala se Malory a Pitte se na ni tiše a dlouze zadíval.

„Někdo by řekl že nic, někdo že čest, pravda a věrnost. A to se také stalo. V říši bohů došlo poprvé na projevy nesouhlasu a rebelie. Rovnováha byla narušena. Mladý, čerstvě korunovaný král se zdál silný a rozkol ustál. Jeho nevěsta mnohé okouzila svou krásou a oddaností, že byli nakloněni ji přijmout. Jiní potajmu osnovali spiknutí.“

V jeho hlase teď zazněla zuřivá divokost, že Malory znovu pomyslela na kamenné válečníky.

„Otevřené bitvy lze snáze vyhrát, ty utajené ale podkopávaly základy, na nichž stál svět.“

Časem mladá královna porodila tři děti, tři dcery – polobohyně se smrtelnou duší. Král každé do kolébky vložil ochranný amulet. Dívky se seznámily se světem svého otce i matky. Jejich krása a nevinnost obměkčily mnohá srdce a naklonily si některé odpůrce. Na čas opět zavládly mír a klid. Dívky dospěly v mladé ženy, navzájem oddané, z nichž každá oplývala talentem, který doplňoval i zdůrazňoval schopnosti sester.“

Pitte se odmlčel, jako by chtěl nabrat dech. „Nikomu neškodily, přinášely jen světlo a krásu oběma stranám Opony. Některé stíny se přesto nerozplynuly. Jeden zvlášť bažil po tom, čím byly a na co žádný bůh neměl nárok. Ze závesti a díky kouzlům byly dívky i přes silnou

ochranu uneseny do polosvěta a kletbou uvrženy do věčného spánku, jakési smrti zaživa. A jejich spící duše skončily dole za Oponou moci, ve schránce se třemi zámky. Ani jejich mocný otec je nedokáže rozlomit. Dokud se v nich klíče neotočí, jeden po druhém, zůstanou dcery zakleté ve spánku a jejich smrtelné duše budou plakat ve skleněném vězení.“

„A kde jsou ty klíče?“ zeptala se Malory. „A proč by se schránka nedala otevřít kouzlem, když byla kouzlem zamčena?“

„Kde jsou klíče, nikdo neví. A žádná magie ještě nedokázala schránku otevřít. Víme jen jedno – uvězněné duše jsou smrtelné a jedině ruce smrtelníků mohou otočit těmi klíči.“

„Na pozvánce stálo, že já jsem klíč.“ Malory pohlédla na Danu a Zoe a ty souhlasně přikývly. „Co si ale máme počít s legendou? Vždyť je to mytologie.“

„Rád bych vám něco ukázal.“ Pitte vstal a pokynul jim k východu. „Myslím, že vás to zaujme.“

„Ta bouřka sílí,“ Zoe se ustaraně zadívala k oknu. „Měla bych myslet na cestu domů.“

„Prosím, důvěřujte mi.“

„Odjedeme všechny společně.“ Malory jí povzbudivě stiskla paži. „Podíváme se, co nám chce ukázat. Doufám, že svoje pozvání někdy zopakujete,“ pokračovala po boku Pitta a Roweny cestou do haly. „Ráda bych z vaší umělecké sbírky viděla víc a třeba vám to oplatila pozváním do naší galerie.“

„Vždycky vás tady rádi uvidíme,“ prohodil, Pitte a vedl ji na druhou stranu široké haly. „Bude nám potěšením pohovořit o umění s někým, kdo mu rozumí.“

Zabočili pod jiný klenutý vchod. „Věřím, že oceníte i

tento konkrétní kus.“

Nad dalším hořícím krbem spatřila obraz vysoký až ke stropu.

Jeho barvy byly tak živé, bohaté, styl tak odvážný a působivý, že Maloryino srdce, tlukoucí pro umění, divoce poskočilo. Šlo o portrét tří krásných dívek v modrém, rubínovém a zeleném hávu. Ta safírově modrá, se zlatými loknami do pasu, seděla na lavičce u fontány a na klíně držela zlatou harfu.

Na dlažbě u jejích nohou odpočívala dívka v rudém, svírala svitek a brk a druhou ruku měla na sestřině – protože to musely být sestry – koleni. Vedle nich stála mladá žena v šatech barvy smaragdů s černým psíkem v náruči a stříbrným mečíkem u pasu. Odpočívaly v zahradě plné květů a stromů obtěžkaných zářivým ovocem. Na azurovém nebi nad nimi se vznášeli ptáci a víly.

Užaslá Malory přistoupila blíž, ale napůl cesty zděšeně ztuhla. Dívka v modrém měla její tvář.

Mladší, uvědomila si Malory, a rozhodně krásnější. Průzračná pleť, hlubší a jasněji modré oči a bohatší, romantičtější vlasy. Ale silná podoba se nedala popřít u ní, a jak si Malory vzápětí všimla, ani u dalších dívek z obrazu. Byly to portréty dvou zbylých návštěvnic Válečnickova vrchu.

„Skvělá práce. Mistrovské dílo,“ vydechla Malory a nechápala, jak její hlas může znít tak klidně.

„Vypadají jako my.“ Zoe se nechápavě zastavila vedle ní. „Jak je to možné?“

„Dobrá otázka.“ Dana se tvářila podezřívavě. „Jak by podle nás mohl někdo namalovat portrét tří sester, o kterých jste nám právě vyprávěli?“

„Ten obraz vznikl dávno před vaším narozením. Dokonce dřív, než se narodili vaši rodiče, prarodiče a jejich nejbližší předci.“ Rowena stanula pod obrazem a objala se kolem pasu. „Jeho stáří mohou potvrdit testy. Že je to tak, Malory?“

„Ano. Přibližné stáří díla se dá ověřit, ale neodpověděla jste na Zoeinu otázku.“

V Rowenině úsměvu bylo cosi jako souhlas i pobavenost. „Ne, neodpověděla. Co dalšího na obraze vidíte?“

Malory hmátla do kabelky pro hranaté brýle s černými obroučkami, nasadila si je a pozorněji se na výtvor zadívala.

„Klíč. V pravém horním rohu, na obloze. Nejdřív mi připomínal ptáka. Druhý visí na stromě, téměř zakrytý listím a ovocem. A třetí je sotva viditelný pod hladinou bazénku. Tady mezi stromy je nějaký stín, postava muže nebo snad ženy, jako by je něco temného zpovzdálí pozorovalo. Další stín se právě vyhoupl na okraj dláždění. Had. A támhle v pozadí...“

Docela se v obraze ztratila. Zapomněla na svět, stoupla si na obrubu krbu. „To je nějaký pár, muž a žena v objetí. Ona je oblečená v purpurové róbě, což je známka urozenosti, a jeho oděv připomíná vojáka. Válečník. Na stromě nad nimi sedí krkavec, symbol zlého osudu. Taký obloha v tom koutě je zatmělá s náznaky bouře. Hrozba, o níž sestry nic nevědí. Dívají se kupředu, zalité jasným sluncem, jejich postoj vyjadřuje vzájemnou lásku a soudržnost a ta holubice na okraji kašny jejich nevinnost. Všechny mají stejný amulet, jen s kameny odpovídajícími barvě jejich šatů. Ty tři tvoří jednotu, a přece jsou i samy za sebe. Nádherný obraz. Člověk skoro

vidí, jak dýchají.“

„Jste neobyčejné vnímavá,“ přikývl, Pitte a vzal Rowenu pod paží. „Je to nejvzácnější kus naší sbírky.“

„Ale pořád jste neodpověděli na naši otázku,“ podotkla Dana.

„Žádné kouzlo nedokázalo otevřít zámky skleněné schránky. Byli povoláni mágové a čarodějky ze všech světů, ale kletbu nepřekonali. A tak vznikla věštba. Na tomto světě se v každé generaci narodí tři ženy, které se sejdou v jeden čas na jednom místě. Ne sestry, ne bohyně, ale smrtelné dívky. A jen ty budou schopny osvobodit nevinné ze zakletí.“

„A vy chcete, abysme uvěřily, že ty ženy jsme my tři?“ Dana povytáhla obočí. V krku ji něco zašimralo, ale do smíchu jí vlastně vůbec nebylo. „Jen proto, že náhodou vypadáme jako ty na obraze?“

„Nic se neděje náhodou. Ať uvěříte nebo ne, nic to na věci nezmění.“ Pitte k nim vztáhl ruce. „Vy jste ty vyvolené a já mám pověření vám to oznámit.“

„Fajn, tak jste to udělal a teď můžeme...“

„A učinit vám tuhle nabídku,“ dodal, než mohla dokončit větu. „Každá z vás dostane po dobu jedné měsíční fáze možnost najít jeden z klíčů. Pokud se to té první do osmadvaceti dnů nepodaří, je konec. Pokud uspěje, odpočítává se čas druhé dívce. Teprve když se všechny tři klíče do třetího úplňku sejdou tady, dostanete odměnu.“

„Jakou?“ zeptala se Zoe. „Jeden milion dolarů. Každá.“

„Ale jděte!“ vyprskla Dana a zakoulela očima. „No tak, holky, tohle je přece pěkná bouda. On tady hází miliónama a my se kvůli nim budeme jak husy honit za klíčkema, který vůbec neexistují.“

„A kdyby existovaly...“ Zoe se zatřpytily oči. „Kdyby ano, nechtěla bys dostat šanci je hledat? Za takové peníze?“

„Jakou šanci? Svět je velikej, jak v něm chceš hledat malej zlatěj klíček?“

„Každá z vás dostane průvodce.“ Rowena pokynula k malé skřínce. „Ale jen pokud budete všechny souhlasit. Můžete pracovat společně, vlastně v to pevně doufáme. Ale pokud jedna z vás úkol odmítne, je konec. Jestliže všechny přistoupíte na dané podmínky, obdržíte pro začátek dvacet pět tisíc dolarů. Ty vám zůstanou, ať uspějete, nebo ne.“

„Tak moment, moment.“ Malory zvedla ruku a stáhla si brýle. „Počkat,“ opakovala. „Říkáte, že pokud odsouhlasíme, že ty klíče začneme hledat, jenom na to kývneme, dostaneme dvacet pět tisíc? Pro nic za nic?“

„Tato částka bude poukázána na vámi daný účet. Okamžitě,“ prohlásil Pitte.

„Bože můj!“ Zoe spráskla ruce. „Bože můj.“ Ztěžka dosedla na pohovku. „To musí být sen.“

„Spíš bouda. Tak v čem je háček?“ ptala se Dana. „Kdepak je ten zakopaný pes?“

„V případě že nepochodíte, přijdete za trest o celý rok života.“

„To jako ve vězení?“ chtěla vědět Malory.

„Ne.“ Rowena naznačila komorné, že může přivést vozík s kávou. „Rok vašeho života prostě nebude existovat.“

„Frnk!“ Dana luskl prsty. „Zmizne jako mávnutím kouzelného proutku, ne?“

„Ty klíče skutečně existují. Ne v tomto domě,“ zašeptala Rowena. „Ale na tomto světě, v tomto místě.“

Jen to vám smíme říct, nic víc. A pak ještě občas přispějeme radou. Není to snadný úkol, a proto budete odměněny už jen za pokus. Pokud uspějete, odměna se zvýší. Když ne, čeká vás určitý trest. Prosím, nechte si to projít hlavou. Necháme vám s Pittem trochu soukromí.“

Vyšli z místnosti a Rowena za sebou zavřela těžká křídla dveří.

„Tak tohle je hotovej blázinec,“ pronesla Dana a nacpala si do pusy krémový minidortík. „A jestli některá z vás uvažuje o tom, že by tu hru s těma exotama hrála, tak taky potřebujete psychouše.“

„Řekla bych na to jen jedno.“ Malory si nalila trochu kávy a vhodila do ní dvě kostky cukru. „Dvacet pět tisíc dolarů. Pro každou.“

„Ty vážně věříš, že by vysolili pětasedmdesát táců jen proto, že řekneme, no jasně, budeme hledat vaše klíče. Ty, co odemykají bedničku s dušemi tří polobohyň.“

Malory uvažovala nad malým polévaným větrníčkem. „Je jen jedna možnost, jak to zjistit.“

„Vážně jsou nám podobné.“ Zoe ignorovala kávu i zákusky a zamýšleně zírala na obraz. „Hrozně podobné.“

„Jo, až mi to nahání husí kůže.“ Dana přikývla, když Malory zvedla konvici s kávou. „Proč by nás někdo maloval společně? Do dneška jsme se neznaly. A představa, že nás někdo fotil nebo skicoval, aby pak namaloval ten obraz, mě dost děsí.“

„Tohle by nikdo nedokázal jen tak v rychlosti.“ Malory podala Daně šálek s kávou. „Je to mistrovské dílo, to provedení, námět, detaily. Tohle stvořil někdo obdařený velkým talentem. A muselo to trvat dlouho. Pokud je to past, tak skvěle promyšlená. Ale co? Já jsem na mizině. Vy ne?“ Dana si odfrkla. „Já skoro.“

„Já nějaké úspory mám,“ ozvala se Zoe. „Ale ty hezky rychle dojdou, jestli neseženu jinou práci. Nevím, ale něco mi říká, že tihle lidé asi nejdou po těch pár dolarech, co my tři máme.“

„Taky si myslím. Chceš kafe?“

„Jo, díky.“ Zoe se odvrátila od obrazu a rozpřáhla ruce. „Hele, já vím, že se neznáme a nemáte důvod se tím zabývat, ale já bych ty peníze docela potřebovala.“ Popošla o krok blíž. „Dvacet pět tisíc by bylo jako zázrak. Zabezpečila bych syna a ještě bych měla šanci zkusit, co jsem si vždycky přála – zařídit si vlastní malý salon. Stačí na to jen kývnout. Tak začneme hledat nějaké klíče, no. Není to přece ilegální.“

„Žádné klíče nejsou,“ trvala Dana na svém. „A co když jsou?“ Zoe odložila kávu, aniž se napila. „Musím přiznat, že představa peněz mě nutí brát to vážně. A co ten milión?“ Krátce, zmateně se zasmála. „Na to nechci ani pomyslet, rozbolel by mě žaludek.“

„Bude to jako honba za pokladem,“ zašeptala Malory. „Možná i zábava. Ale rozhodně neproděláme. Ty peníze by mě vytáhly z bryndy a na to musím myslet především. Třeba bych se taky zmožila na vlastní podnik. Ne snad přímo na galerii, ale aspoň nějaký kout, kde bych občas vystavila nějaké obrazy a umělecké výrobky.“

Ve svém Životním plánu měla něco takového na programu až za deset let, ale proč to neuspíšit.

„Tak jednoduché to nebude. Nikdo vám nedá peníze jen proto, že slíbíte, že něco uděláte.“ Dana zavrtěla hlavou. „Musí za tím bejt něco víc.“

„Možná té historce věří,“ prohodila Malory. „Kdybys tomu taky věřila, dvacet pět tisíc by pro tebe bylo pár drobných. Mluvíme tady o duších.“ Musela se zadívat

zpět na portrét. „Duše má přece mnohem větší cenu.“

Vzrušení už lomcovalo celým jejím tělem. Ještě nikdy nezažila žádné dobrodružství a tím méně dobře placené. „Oni mají peněz dost, jsou to excentrici a navíc tomu věří. Spíš mám dojem, že když jim na to kývneme, je to, jako bychom podváděly spíš my. Ale s tím se nějak vyrovnám.“

„Ty do toho půjdeš?“ Zoe ji popadla za ruku. „Vážně?“

„Nestává se každý den, aby směl člověk pracovat pro bohy, ne? No tak, Dano, uvolni se.“

Dana vraštila obočí, až jí na čele naskočila hluboká svislá vráska. „Říkáme si o malér. Ještě nevím přesně jakej, ale dost to zavání.“

„Co bys podnikla s pětadvaceti tisíci?“ zavrňela Malory a nabídla Daně další zákusek.

„Investovala je, abych si co nejdřív mohla otevřít vlastní knihkupectví.“ Vzdychnula si, což bylo jasné znamení, že ustupuje. „Odpoledne by se tam podával čaj, večer víno. Pořádala bych čtení... Ach jo.“

„Není to divné, že všechny najednou řešíme pracovní krizi? A že bychom si všechny přály vlastní podnik?“ Zoe se obezřetně ohlédla na portrét.

„Asi stejně divné jako sedět v téhle pevnosd a chystat se na honbu za pokladem. No, asi do toho jdu s vámi,“ zamumlala Dana. „Kdybych odmítla, přišly byste o tu šanci i vy. Když řeknu jo, budu si připadat jako idiot. Takže jsem asi idiot.“

„Ano?“ Zoe zahoukala smíchy a prudce Danu objala. „To je paráda!“

„Jen pomalu,“ poplácala ji Dana po zádech. „Asi je na čase říct něco příhodného. Třeba ‚Jeden za všechny, všichni za jednoho.‘“,

„Mám něco lepšího.“ Malory znovu zvedla šálek jako k přípitku. „Peníze sem!“

Jako na povel se dveře otevřely. První vstoupila Rowena. „Posadíme se?“

„Rozhodly jsme se přijmout tu...“ Zoe nejistě pohlédla na Danu. „Tu výzvu.“

„Dobře.“ Rowena si přehodila nohu přes nohu. „Pak byste si asi chtěly přečíst smlouvy.“

„Smlouvy?“ opakovala Malory.

„Samozřejmě. Podpis má vždycky význam. Vaše jméno černé na bílém je příslib důležitý pro všechny. Pokud budete spokojené, vylosujeme první z vás.“

Pitte zašel ke stolu a vytáhl ze zásuvky tři sady smluv. „Nejsou nijak složité a opakují se tam podmínky, o nichž jsme mluvili. Jen doplňte, kam chcete poslat peníze.“

„Nevadí vám, že té legendě nevěříme?“ Malory ukázala na obraz nad krbem.

„Dáváte slovo, že souhlasíte z daným úkolem a podmínkami. To zatím stačí,“ odpověděla Rowena.

„To je dost přímočarý na tak podivnej obchod,“ poznamenala Dana a v duchu si slíbila, že hned druhý den zanesne smlouvu právníkovi, jestli v ní není nějaký háček.

Pitte jí podal pero. „Přímočaré jako vy. Jsem si jistý, že až přijdete na řadu, uděláte pro splnění úkolu vše, co bude ve vašich silách.“

Za okny se silně zablýsklo, když obě strany podepisovaly smlouvy.

„Byly jste vyvolené,“ řekla pak Rowena a vstala. „Ostatní je jen ve vašich rukou. Pitte?“

Vrátil se ke stolu a chopil se vyřezávané krabičky. „Uvnitř jsou tři oblé cedulky, ale pouze na jedné je

emblém klíče. Která si ho vytáhne, začíná s pátráním.“

„Doufám, že to nebudu já.“ Zoe se třaslavě zasmála a otřela si zpocené ruce do šatů. „Promiňte, jsem vážně nervózní.“ Zavřela oči a sáhla do krabičky. Držela cedulku v zavřené pěsti a pohlédla na zbylé dvě dívky. „Podíváme se na ně najednou, ano?“

„Dobře. Jdu na to.“ Dana sáhla do krabičky, schovala cedulku v dlani a počkala, až se Malory chopí té poslední. „Tak fajn.“

Postavily se do kruhu čelem k sobě a pak otevřely napřažené dlaně. „Wow.“ Malory si odkašlala. „To mám ale štěstí,“ dodala šeptem, když na své destičce spatřila vyrytý zlatý klíček.

„Jste první na řadě,“ pravila Rowena a popošla blíž. „Váš čas se začne odpočítávat zítra za úsvitu a skončí o půlnoci osmadvacátého dne.“

„Ale dostanu průvodce, mapu nebo tak něco, ne?“

Rowena otevřela menší skříňku a podala Malory list papíru. Pak nahlas přednesla, co na něm stálo.

„Hledejte krásu, pravdu a odvahu. Ani jedno neobstojí samotné. Dvě ty věci bez třetí by nebyly kompletní. Hledejte uvnitř a poznejte, co je ještě třeba poznat. Zjistěte, co skrývá temnota. Hledejte vně, kde světlo vítězí nad stíny jako láska nad smutkem. Stříbrné slzy kanou pro píseň, která tryská z duší. Hledejte za tím i mezi tím, tam kde kráska kvete a bohyně zpívá. Přijdou chvíle strachu a žalu, avšak síla srdce porazí obojí. Až naleznete, co hledáte, láska zlomí zlé kouzlo a srdce vynesne klíč na světlo.“

Malory vteřinu mlčela. „To je všechno? To má být nějaké vodítko?“

„Ještě že jsem nepřišla první na řadu já,“ řekla Zoe.

„Počkat. Nic jiného mi neporadíte? Vy s Pittem už víte, kde klíče jsou, že ano?“

„Smíme vám sdělit jen tohle, ale máte vše, co potřebujete.“ Rowena jí položila ruce na ramena a políbila ji na obě tváře. „Jděte s požehnáním.“

Později si Rowena ohřívala ruce nad krbem a přitom se zamyšleně dívala na obraz. Ucítila, jak k ní Pitte přistoupil, a když ji pohladil po tváři, schovala ji do jeho dlaně.

„Než přišly, dělal jsem si větší naděje,“ promluvil.

„Jsou chytré a vynalézavé. Vždycky jsou vyvolené jen schopné dívky.“

„Přesto zůstáváme třet tady, rok za rokem, století za stoletím.“

„Nemluv tak.“ Objala ho kolem pasu a přitiskla se k němu. „Nezoufej, lásko moje, ještě ani nezačaly.“

„Tolik začátků a žádný konec.“ Sklonil se, aby ji políbil na čelo. „Tenhle svět mě tísní.“

„Udělali jsme všechno, co bylo třeba.“ Položila si hlavu na jeho hrud' a nechala se kolébat klidným tepem jeho srdce. „Důvěřuj jim trochu. Mně se ty tři líbí,“ dodala, vzala Pitta za ruku a odváděla ho ke dveřím. „Ano, jsou docela zajímavé. Na smrtelníky,“ dodal. Když prošli pod klenbou, oheň z krbu zmizel a světla zhasla. Zbyla po nich jen zlatavá stopa v temnotě.

3

Nemohla říct, že to nečekala. A James s ní mluvil velmi jemně, až otcovsky. Jenže vyhazov je vyhazov, i

když s vámi zacházejí v rukavičkách.

To že ho očekávala, ani zázračná náplast v podobě pětadvaceti tisíc na účtu – o čemž se hned po ránu přesvědčila, jí nepomohly od pocitu hrozného ponížení.

„Věci se mění.“ James P. Horace, jako vždy pečlivě upravený v úzké kravatě a brýlích bez obrouček, k ní promlouval co nejmileji.

Za celou dobu, co ho Malory znala, nezvýšil hlas. Někdy byl duchem nepřítomný, občas nedbalý k praktickým stránkám obchodu, ale za každou cenu laskavý.

I teď měl ve tváři trpělivý, povznesený výraz, trochu jako zestárlý cherubín, napadlo ji.

Přestože rozmlouvali za zavřenými dveřmi, zbytek personálu brzy zjistí, kam jejich rozhovor směřoval.

„Rád se považuji za něco jako tvého náhradního otce, a proto si pro tebe přeju jen to nejlepší.“

„Jistě, Jamesi, ale...“

„Kdo nepokročí dál, zůstává stát na místě. I přesto že se ti to zpočátku bude zdát těžké, cítím, že je to ta nejlepší věc, jaká tě mohla potkat.“

Kolik frází musí člověk použít, než někoho vyhodí? napadlo Malory.

„Jamesi, já vím, že jsme si s Pamelou právě nepadly do oka,“ oplatila mu stejným způsobem. „Ona je tu nová a tedy trochu v defenzivě, kdežto já zas jasně hájím svoje území. Je mi opravdu moc líto, že mi ruply nervy. A kávou jsem ji vážně polít nechtěla. Víš přece, že bych to...“

„To nic, to nic,“ mávl rukou. „Nech to plavat. To už je za námi. Ale máš pravdu v tom, že by se Pamela chtěla na chodu firmy aktivněji podílet, trochu to tu rozhýbat.“

Malory pocítila nával zoufalství. „Jamesi, ona přestavěla hlavní výstavní prostor a nechala tam přenést věci ze salonku. A rozvěsila tam zlaté lamé, Jamesi, a dokonce z něho udělala bederní roušku art deco sošce. Nejenže porušila tematickou návaznost objektů, ale výsledný efekt je nevkusný. Ona nerozumí umění a nemá smysl pro prostor. Ona...“

„Jistě, jistě.“ Jeho klidný hlas ani mírný výraz se nezměnily. „Ona se to naučí. A zasvěcovat ji do věci bude příjemné. Jsem rád, že projevuje zájem o můj byznys, stejně jako jsem oceňoval tvůj, Malory. Ale opravdu mám dojem, že už jsi tuhle galerii přerostla. Přišel čas rozletět se do světa. Rozšířit si obzory. Trochu riskovat.“

Malory se sevřelo hrdlo, že jen stěží promluvila. „Já tuhle galerii miluju, Jamesi.“

„Já vím a vždycky tady budeš vítaná. Ale cítím, že mám povinnost trochu tě postrčit ven z hnízda. Samozřejmě chci, abys nijak netrpěla, než se rozhodneš, co dál.“ Vytáhl z náprsní tašky šekovou knížku.

„Měsíční odstupné by mělo pomoci.“

Co budu dělat? Kam se poděju? Takové zmatené otázky se jí začínaly rojit v hlavě jedna přes druhou jako splašené včely. „Tohle je jediné místo, kde jsem kdy pracovala.“

„Což jen potvrzuje můj názor.“ Položil před ni šek. „Věřím, že víš, jak tě mám rád, a přijdeš si sem kdykoli pro radu. I když si to asi necháme pro sebe. Pamela je na tebe právě teď trochu našťavaná.“

Blahosklonně ji poplácal po tváři, pohladil po hlavě a odporoučel se.

Možná byl trpělivý a milý, ale taky pěkný slaboch.

Slaboch, a i když to po těch letech nerada přiznávala, taky sobec. Jen sobecký slaboch mohl vyhodit výkonnou, tvůrčí a loajální zaměstnankyni, aby udělal radost své ženě.

Věděla, že je zbytečné plakat, ale přesto se neubránila slzám, když si balila věci v útulné kanceláři, kterou si sama zařídila. Celá její prozatímní kariéra se vešla do jedné větší krabice.

To bylo sice taky praktické a efektivní, jenže zároveň ubohé.

Odted' se všechno změnilo a ona na to nebyla připravená. Neměla žádný plán, ani představu, ani seznam. Zítra ráno už nesměla vstát, lehce posnídat a oblékat se do šatů pečlivě připravených večer předtím.

Jeden bezcílný den za druhým se před ní táhly jako bezedný kaňon. A její milovaný životní harmonogram se jako cár papíru snášel někam do hlubiny.

Děsilo ji to, ale spolu se strachem se ozvala i hrdost. A tak si opravila make-up a zvedla bradu o něco výš. Narovнала se v zádech a pak teprve vyšla s krabicí z kanceláře. Nasadila co nejvěrohodnější úsměv, když ji pod schody dohonil Tod Grist.

Byl to menší, uhlazený chlapík, oblečený ve značkových černých kalhotách a košili. Na levém lalůčku se mu houpaly dvě malé zlaté náušnice. Blond vlasy si nechával růst po ramena. Ty přirozeně melírované vlasy mu Malory vždycky záviděla. Jeho andělská tvářička přitahovala starší zákaznice jako námořníky zpěv Sirény.

V galerii pracoval jen o rok méně než Malory a stal se jejím přítelem a zpovědníkem.

„Neodcházej. Spácháme na tu slepici atentát. Stačí

trochu arzenu do ranní kávy a je to.“ Popadl její krabici. „Mal, láska mého života, nemůžeš mě tu nechat samotného.“

„Mám padáka. K tomu měsíční odstupné, jedno pohlazení a kupu dobrých rad.“ Bojovala se slzami, když se rozhlížela po velkém foyer, kde se rozptýlené světlo odráželo na zářivé dubové podlaze. „Bože, co budu vlastně zítra dělat, když nemůžu přijít sem?“

„O, zlatíčko. No tak, dej mi to.“ Chopil se krabice a trochu s ní do Malory strčil. „Pobřečíme si radši venku.“

„Já už brečet nebudu.“ Ale musela si skousnout ret, protože se zachvěl.

„To já jo,“ slíbil a postrkoval ji ke dveřím. Odložil krabici na kovový stůl na hezké, kryté terase, a pak ji sevřel do náručí. „Já se zblázním! Bez tebe to tady už nebude ono. S kým budu drbat, kdo mi pofouká bolístku, až mi zas nějaký parchant zlomí srdce? Vidiš, tady jde hlavně o mě.“

Rozesmál ji. „Budeš pořád můj dobrej kámoš, vid?“

„To si piš. Nechceš snad udělat něco šílenýho, jako odstěhovat se z města, že ne?“ Odtáhl ji, aby jí viděl do tváře. „Nebo se dát k partě pobudů a žít se striptýzem v drogovém doupěti?“

V žaludku pocítila novou tíhu. Tohle byly snad jediné možnosti, které zbývaly, aby se uživila. Ale protože měla strach, že se Tod rozpláče, mávla rukou. „Na to zapomeň. Nevím sice, co budu dělat, ale něco se objevilo...“ Vzpomněla si na podivný, uplynulý večer a klíč. „Povím ti o tom později. Na chvíli mě to zaměstná a pak... Pak vážně nevím, Tode. Všechno je vzhůru nohama.“

Možná si přece jen ještě pobřečí. „Nic není, jak by

mělo. Vyhazov určitě nebyl v životních plánech Malory Priceové.“

„Taky je to blbost,“ ujišťoval ji. „James je teď v sexuálním obluzení, ještě může přijít k rozumu. Mohla by ses s ním třeba vyspat,“ napadlo ho. „Anebo já,“ dodal v náhlé inspiraci.

„Obě možnosti jsou dost děsné.“

„Pravda. Tak co kdybych k tobě dneska večer zaskočil, donesl činu a láhev laciného vína.“

„Jsi kamarád.“

„Zosnujeme spiknutí proti pitomé Pamele a naplánujeme tvou budoucnost. Mám tě doprovodit domů?“

„Dík, ale to nějak zvládnou. Aspoň si pročistím hlavu. Rozluč se za mě s ostatními. Teď bych to asi nedokázala.“

„Tím se netrap.“

Cestou domů se o to pokusila. Snažila se ignorovat paniku, která s každým krokem od známé rudný do prázdného prostoru narůstala.

Byla přece mladá, vzdělaná a pilná. A v bance měla uložené peníze. Život před ní připomínal nepopsané plátno. Stačilo zvolit si barvy a pustit se do díla.

Jenže teď potřebovala myslet na něco jiného. Na cokoli jiného. Vlastně měla měsíc na rozmyšlenou a k tomu zajímavý úkol. Každý den vás přece někdo nežádá, abyste hledali tajemný klíč a pokusili se zachránit něčí duše.

Navíc dala slovo a měla by se pokusit ho dodržet. Nějak. Aspoň se zaměstná, než přijde na to, co dál se životem. Ale nejdřív půjde domů a utopí smutek v troše

alkoholu.

Na rohu ulice se ztrápeně ohlédla směrem ke galerii. Koho chtěla obelhat? Její domov byl přece tam.

S povzdechem udělala další krok a vzápětí tvrdě přistála na zadku.

To co do ní vrazilo, převrátilo krabici s jejím majetkem a přistálo přímo na ní. Zaslechla vrčení a pak jakési kviknutí. Nemohla popadnout dech, a když zvedla oči, zjistila, že menší hora, která ji tiskla k zemi, má chlupatý černý obličej.

Než stihla zaječet, vyjel z té tváře obrovský jazyk a olízl jí nos.

„Moe! Stůj, k noze! Proboha, slez! Ježíši, moc se omlouvám.“

Malory slyšela čísi vyděšený hlas a marně se pokoušela uhýbat tváří tomu jazyku. Černému monstru na jejím těle náhle narostly paže a druhá hlava.

Ta už byla lidská a mnohem přitažlivější než ta první, i přes sluneční brýle na ostrém rovném nose a vážně stažené rty.

„Jste v pořádku? Nezranila jste se?“

Odtáhl z ní zátěž a vtiskl se před ni tělem jako ochranným valem. „Můžete se posadit?“

Zbytečná otázka, protože už ji zvedal ze země do sedu. Pes se mezi ně snažil vecpat nos, ale muž ho loktem odstrčil. „Lehni, ty troubo. To jsem nemyslel vás,“ dodal s okouzlujícím úsměvem a pokoušel se Malory odhrnout vlasy z tváře. „Nezlobte se. Není zlý, jen neohrabaný a pitomý.“

„Co... co to je?“

„Moe je pes, teda tvrdili to. Nejspíš kříženec kokršpaněla a mamuta. Vážně se moc omlouvám. Je to

moje chyba. Nedával jsem pozor a utekl mi.“

Pohlédla na zvíře, které vpravo od ní pleskalo o zem ocasem silným jako její ruka a tvářilo se tak nevinně, jak jen je u takové obludy možné. „Neuhodila jste se do hlavy?“

„Myslím, že ne.“ Moeův majitel ji pozoroval tak zaujatě, že se začínala červenat. „Co je?“

Byla pěknoučká jako cukrovinka za výlohou. Zvlášť díky zlatým kudrnám, smetanové pleti a růžovým ústům s těžkým spodním rtem. Měla nádherné velké modré oči, třebaže z nich právě šlehaly blesky.“

Když si ty rozvířené vlasy prohrábla, málem si olízl rty.

„Na co tak zíráte?“

„Chtěl jsem se ujistit, jestli nemáte mžitky před očima. Dopadla jste dost tvrdě. Krásné oči, mimochodem. Jmenuju se Flynn.“

„Ráda bych vstala z toho chodníku, jestli vám to nevadí.“

„O, no jasně.“ Narovnal se, vzal ji za ruce a pomohl jí na nohy.

Byl vyšší, než myslela, a tak automaticky ustoupila, aby k němu nemusela vzhlížet. Slunce mu pozlacovalo husté hnědé vlasy. Stále ji držel za ruce, a to tak pevně, že cítila tvrdé svaly. „Vážně jste v pořádku? Sekla jste sebou dost silně.“

„Toho jsem si vědoma.“ Zvlášť bolestivě část, která se s chodníkem seznámila první. Dřepla si a začala sbírat věci vysypané z krabice.

„Pomůžu vám.“ Sehnul se, ale vzápětí napřáhl prst směrem k psovi, který se s nenápadností slona v porcelánu pokoušel znovu vetřít mezi ně. „Zůstaň, nebo nebude dobrota.“

„Držte si toho psa, já pomoc nepotřebuju.“ Sebrala ze země taštičku s kosmetikou a vhodila ji do krabice. Pak si všimla čerstvě zlomeného nehtu a začalo být jí do pláče. Raději to schovala za spravedlivé rozhořčení.

„Lidi by neměli chodit na veřejnost se psem, kterého nezvládnou. On za své chování nemůže, ale vy byste to měl odhadnout.“

„Máte pravdu. Absolutní pravdu. Hm... tohle je asi vaše.“

Podával jí černou podprsenku bez ramínek.

Malory ji zaraženě popadla a strčila do krabice. „Už běžte pryč. A hodně, hodně daleko.“

„Počkejte, co kdybych vám tu krabici odnesl...“

„Radši si odnete toho psa,“ vyštěkla, zvedla bednu a odkračela s co největší důstojností.

Flynn se za ní díval, zatímco se mu Moe celou svou vahou opíral o stehno. Pán ho zamyšleně podrbal po hlavě, protože nemohl odtrhnout oči od rozčileného houpání ženských boků v krátké sukni. Pochyboval, že by měla oko na punčoše už před srážkou s Moem, ale z jeho pohledu to na kráse těch nohou neubíralo.

„Hezká,“ řekl nahlas, když za sebou práskla dveřmi jen o půl bloku dál. „A hezky nasupená.“ Zadíval se dolů na oddanou tvář svého psa. „Dobrá práce, ty trulante.“

Malory si dala horkou sprchu, převlékla se, pro uklidnění spořádala mísu zmrzliny a zamířila do knihovny. Se svými novými partnerkami, snad je tak mohla nazvat, se předešlý večer na ničem nedomluvila. Ale protože byla první na řadě, musela si je vzít na povel.

Rozhodně se potřebovaly sejít, projít znovu indicii a

vymyslet nějaký plán. Nedělala si velké naděje, že vyhraje milion dolarů, ale hodit za hlavu to také nechtěla.

Nemohla si vzpomenout, kdy byla naposledy v knihovně. V jejích prostorách se znovu cítila jako studentka, naivní, plná nadějí a touhy učit se.

Hlavní hala nebyla nijak velká a u stolků sedělo jen několik lidí. Zahlédla staršího pána nad novinami, pár návštěvníků brouzdajících mezi regály a u pultu ženu s batoletem.

Panoval tam obvyklý klid, v němž zazvonění telefonu působilo jako výkřik. Ohlédla se po zvuku k centrálnímu ostrůvku a spatřila Danu. Seděla tam s telefonem u ucha, zatímco se jí prsty míhaly po klávesnici.

Malory měla radost, že nebude muset prohledávat celou budovu, a zamířila k ní. Dana na pozdrav přikývla a zavěsila.

„Doufala jsem, že se stavíš, ale nečekala jsem tě tak brzo.“

„Jsem teď člověk se spoustou volného času.“

„Né,“ Dana se zatvářila soucitně, „tys přece jen dostala padáka?“

„Padáka, vyhazov, kopanec od zadku, a to mě cestou domů ještě porazil jeden pitomec se psem. Takže dost mizerný den, když nepočítám přírůstek na kontě.“

„Musím říct, že jsem tomu nechtěla věřit. Ale zdá se, že na ty dva tam nahoře je spolehnutí.“

„Naštěstí pro nás. Ale stejně si ty peníze musíme zasloužit. Jsem první na řadě a mám pocit, že bych někde a nějak měla začít.“

„Tak to mám náskok. Jane? Nevzal bys to za mě?“ Dana vstala a zpod pultu vytáhla stoh knih. „Pojď se mnou. Najdu ti hezký stůl u okna, kde se ti bude dobře

studovat.“

„Studovat co?“

„Materiály. Vyhledala jsem několik knih o keltské mytologii, o božstvech, osudech, legendách. Začneme u Keltů, protože Rowena je z Walesu a Pitte z Irska.“

„Jak to víš?“

„Nevím, ale zní mi irsky. Jenže keltské mýty jsou pro mě španělská vesnice a vy se Zoe na tom asi budete podobně.“

„Jo, nemám o tom ani ponětí.“ Dana ztěžka odložila knihy na stůl. „Tak je potřeba nějaké získat. Za pár hodin tady končím a přijdu ti pomoci. Můžu zavolat i Zoe, jestli chceš.“

Malory se zadívala na kupu knížek. „To bude asi nejlepší. Nevím, kde začít.“

„Jednu popadni a je to. Donesu ti nějaký blok.“ Za hodinu už Malory potřebovala i aspirin. Když ke stolku přispěchala Zoe a posadila se naproti, Malory si sundala brýle a promnula si unavené oči. „Fajn, posila se hodí.“ Přistrčila k ní jednu z knih.

„Omlouvám se, že jsem nepřišla hned. Musela jsem na nákup. A Simon děsně toužil po jedné videohře. Asi bych neměla utrácet, ale chtěla jsem mu jednou něco koupit jen tak pro radost. V životě jsem neměla tolik peněz pohromadě,“ dodala šeptem. „Měla bych šetřit, ale kdyby si člověk nic nedopřál, k čemu by to bylo?“

„To mi nemusíš vysvětlovat. A za chvíli budeš mít pocit, že sis to víc než zasloužila. Vítám tě do nebezpečného světa Keltů. Dana bude mít jistě nějaký další blok.“

„Přinesla jsem si svůj.“ Z obrovské kabely vytáhla silný notes a pár pečlivě ořezaných tužek. „Je to jako vrátit se

zpátky do školy.“

Zoeino nadšení proniklo přes Maloryinu depresi.

„Chceš opisovat poznámky a povídat si o klukách?“

Zoe se jen zasmála. „My ten klíč najdeme. Vím to.“

Když se k nim připojila Dana, měla už Malory plný blok poznámek psaných jakýmsi těsnopisem, který si osvojila na vysoké škole, vypsanou propisku a půjčenou druhou tužku od Zoe.

„Co kdybysme si to vzaly k bráchovi?“ navrhla Dana.

„Bydlí hned za rohem a touhle dobou ještě pracuje.

Budeme mít větší pohodlí a povíte mi, co jste zatím zjistily.“

„Jsem pro.“ Malory vstala, ztuhlá po dlouhém sezení.

„Tak jdem. Ty knížky vezmu na sebe,“ dodala Dana a pár jich pobrala. „Jestli si nějakou půjčíte domů, musíte je vrátit včas a ve stejném stavu.“

„Ona je vážně knihovnice,“ poznamenala Malory s dalšími knihami pod paží.

„To si piš.“ Dana je vedla ven. „Zkusím ještě něco vytáhnout z internetu a z jiných knihoven.“

„Tak nevím, kolik toho zjistíme jen z knížek.“ Dana si nasadila sluneční brýle, ale teď je stáhla na špičku nosu a zadívala se na Malory. „Všechno co za něco stojí, je k nalezení v knihách.“

„Jo, teď už vypadáš jako zlá knihovnice. Jenže my potřebujeme nějakou stopu.“

„Bez znalosti té legendy a hlavních postav nemáme na čem stavět.“

„Zbývají nám celé čtyři týdny,“ ozvala se Zoe a také vytáhla brýle z kabelky. „To není zas tak málo. Pitte přece říkal, že klíče jsou někde tady. Takže nemusíme prohledávat celý svět.“

„Někde tady může znamenat ve městě, v horách nebo taky v celé Pensylvánii.“ Malory nad tou představou zavrtěla hlavou. „Pitte s přítelkyní to nechali docela otevřené. I kdyby byl klíč blízko, může ležet v něčí zaprášené zásuvce, na dně řeky, v bankovním sejfu nebo zakopaný v zemi.“

„Kdyby to byl snadný úkol, už by ho vyřešil někdo před námi,“ podotkla Zoe. „A odměna by nebyla tři miliony dolarů.“

„Nebud' tak rozumná, když se rozčiluju.“

„Promiň, ale ještě něco mě napadlo. Včera v noci jsem nemohla usnout a pořád jsem si v hlavě přehrávala, co jsme zažily. Je to tak neskutečné. Ale i když na to na chvíli zapomenu a budu to brát vážně, jak poznáme, žeš našla právě ten svůj klíč, a ne žádný jiný?“

„Zajímavá otázka.“ Malory si na rohu ulice přesunula knihy pod druhou ruku. „Jak to, že to ty dva podivíny nenapadlo?“

„Třeba napadlo. Ale sama vidíš, že nejdřív musíš připustit, že je to skutečnost.“

Dana trhla rameny. „Pro mě je zatím skutečnost, že peníze dorazily na účty a že se tady procházíme s nákladem knížek o keltské mytologii.“

„Pokud je skutečnost i to ostatní, musí Malory najít jediné ten první klíč. I kdyby zbylé dva měla přímo před nosem. A stejné to bude s námi dvěma, až na nás přijde řada.“

Dana se zastavila a úkosem pohlédla na Zoe. „Ty tomu všemu vážně věříš?“

Zoe zrudla a nedbale trhla rameny. „Ráda bych. Je to tak fantastické a důležité. Nikdy jsem nic fantastického ani významného nedělala.“ Zadívala se vzhůru na

modravý viktoriánský dům s hnědočervenými okenicemi, před nímž stály. „To je dům tvého bratra? Vždycky se mi hrozně líbil.“

„Dává ho dohromady kousek po kousku. Je to jeho hobby.“

Vyrazily k domu po cihlovém chodníčku. Trávník po jeho stranách byl pečlivě posekaný, ale chyběly tam květiny, napadlo Malory. Barvy a tvary. A na verandě třeba starožitná lavička a měděný kotlík s nějakou dekorací.

Takhle dům působil trochu opuštěně, uvažovala, asi jako krásná dívka, které nikdo nepřišel na rande.

Dana našla klíč a odemkla. „O interiéru se dá říct jen to, že tam bude klid.“ Vstoupila do domu a její hlas se v prázdnou rozezněl. „A soukromí.“

V hale spatřily jen pár kartónových krabic odstrčených do rohu. Schodiště do patra se vlnilo v krásném oblouku a jeho spodní sloupek zdobila hlava ptáka Noha.

Z haly se vstupovalo do salonku, jehož stěny měly sytou barvu zelené řeky, která ladila s medovým odleskem borové podlahy. Ovšem zdi byly stejně holé jako v hale.

Uprostřed pokoje trůnila obří pohovka, která jako by přímo křičela: Mě koupil chlap! Přestože se některé skvrnky v jejím dezénu hodily ke stěnám, byl to ošklivý potah, nehezky kus nábytku a příliš velký pro tak kouzelný pokoj.

Místo stolku před ní stála jakási bedýnka.

Další krabice ležely na rozkošném krbu, jehož složité vyřezávaná římsa měla být spíš vyzdobena obrazy.

„Hm...“ Zoe se zatočila dokola. „Asi se právě stěhuje, ne?“

„Jasně, už rok a půl.“ Dana odložila knihy na bedýnku.

„Cože? On už tu bydlí přes rok?“ Malory doslova zabořelo u srdce. „A zmohl se jen na tenhle obludný gauč?“

„To bys musela vidět jeho pokoj doma. Tady je aspoň uklizeno. Pár slušnějších věcí má nahoře. Tam žije. Jídlo tady asi nenajdeme, ale kafe, pivo a kolu určitě jo. Dá si někdo?“

„Co dietní kola?“ zeptala se Malory.

Dana se ušklíbala. „Je to chlap.“

„No jo. Budu žít nebezpečně a dám si sladkou kolu.“

„Já taky,“ přidala se Zoe.

„Hned to bude. Zatím si sedněte. Ten gauč je hroznej na oko, ale jinak pohodlný.“

„Tolik promarněného prostoru,“ řekla Malory, „A ten chlap vyhodí peníze jen za tohle.“ Dosedla na pohovku.

„No jo, pohodlná je, ale jinak strašná.“

„Uměla by ses představit v takovémhle domě?“ Zoe se krátce zatočila po pokoji. „Je jako domeček pro panenky. Teda o moc větší, samozřejmě, ale stejně rozkošný. Trávila bych tady všechnen volný čas, vybírala bych nábytek, barvy a látky.“

„Já taky.“ Malory naklonila hlavu ke straně. I kdyby se snažila sebevíc, nevypadala by v džínách a bavlněném triku tak moderně a exoticky jako Zoe. Taky si dokázala spočítat, v kolika letech se Zoe narodilo dítě. Tou dobou ona ještě vybírala šaty na maturitní ples a připravovala se na vysokou.

A přece se teď ocitly tady, v poloprázdném domě cizího člověka a myslely přesně na totéž.

„Je divné, kolik toho máme společného. A taky, že všechny bydlíme v tak malém městě a nikdy dřív jsme se

nepotkaly.“

Zoe se posadila na druhý konec gauče. „Kam chodíš ke kadeřnici?“

„Do Carmine’s v tržnici za městem.“

„To je dobrý salon. Do Hair Today, kde jsem doted’ pracovala, chodí zákaznice, které chtějí na hlavě každý týden to samé.“ Zvedla své krásné hnědé oči v sloup.

„Nedivím se, že jezdíš za město. Máš skvělé vlasy. Nenavrhovali ti někdy, aby sis je nechala trochu zkrátit?“

„Ostříhat?“ Malory se instinktivně dotkla vlasů.

„Ostříhat?“

„Jen o pár centimetrů. Odlehčit je. Máš skvělou barvu.“

„Ta je moje. No, jen trochu zvýrazněná.“ Malory se rozesmála a spustila ruce. „Mám pocit, že se na mé vlasy díváš jako já na tuhle místnost. Říkáš si, co všechno bych s tím dokázala, kdybych měla volnou ruku.“

„Kola a sušenky“ Dana přinášela trojici plechovek a sáček keksů máčených v čokoládě. „Tak, co zatím máme?“

„O třech dcerách mladého boha a smrtelnice jsem nenašla ani zmínku.“ Malory otevřela plechovku a napila se, i když by dala přednost sklenici s trochou ledu.

„Bože, je to přílišně sladké, jak jsem si to odvykla pít. Ani o uvězněných duších a klíčích v knihách nic nebylo. Jen spousta divných jmen, jako Lug a Rhianna, Anu, Danu. Vyprávění o vítězných nebo smrtících bitvách.“

Vytáhla bloček a nalistovala první, úhledně popsanou stranu. Daně se při pohledu na ni vytvořily důlky ve tvářích.

„Tys musela bejt pěkná šprtka. Stipendistka, věčně na děkanově seznamu, co? A zbytek třídy za tebou vlál v nedohlednu.“

„Proč?“

„Když vidím ty poznámky. Máš tam dokonce nadpisy a tak.“ Vytrhla jí notes a otočila pár stánek. „Dokonce tabulky a časové osy!“

„Sklapni.“ Malory se zasmála sama sobě a vzala si notes zpět. „Jak jsem říkala, než se mi tu někdo začal vysmívat, keltští bohové umírají – sice občas zase oživnou, ale jinak jsou smrtelní. Na rozdíl od toho, co vím o andské mytologii, taky nesídlí na nějakém kouzelném kopci, ale na zemi mezi lidmi. Jinak je to samá politika a protokol.“

Dana se usadila na podlaze. „Nikde nic o klíčích? Ani jako metafora?“

„Na nic jsem nenarazila.“

„Ti bohové byli umělci a taky válečníci,“ dodala Zoe. „Anebo obráceně. Tím chci říct, že umění – hudba, vyprávění příběhů a tak, pro ně hodně znamenalo. Taky měli bohyně-matky. Mateřství bylo důležité. Takže to vypadá, když Malory je umělkyně...“

Malory pocítila bolestný stah v srdci. „Nejsem, jen prodávám umění.“

„Ale rozumíš mu,“ řekla Zoe. „Dana zase literatuře a já vím, co je to být matka.“

„Prima.“ Dana se zazubila. „Tím je to daný. Pitte mluvil o kráse, pravdě a odvaze. Na tom obraze měla Malory – můžu jí tak říkat, ať se jmenuje, jak chce – v ruce harfu. Hudba-umění-krása. Já jsem držela svitek a pero – to je literatura-poznání-pravda. A Zoe má meč a štěně. Nevinnost-ochrana-odvaha.“

„Což znamená...?“ chtěla vědět Malory.

„Nejspíš že tvůj první klíč je někde, kde najdeš taky umění anebo krásu. V indicii stálo něco podobného, ne?“

„Super. Takže cestou domů si ho tam vyzvednu.“ Malory strčila do knih špičkou nohy. „Co když si celou tu historku vymysleli?“

„Jen proto, aby nás donutili pít se po klíčích?“ Dana se zamyšleně zakousla do sušenky. „Ne, i když se to zdá nesmyslný, oni tomu věří. Takže ta legenda nebo historka musí mít reálnej základ. A pokud má, najdeme ho v knihách.“

„No vlastně...“, zaváhala Zoe a pak pokračovala, „V té publikaci, co jsem četla já, stojí, že většina keltských legend není nikde zapsaná, protože se předávaly jen ústně.“

„Ty zatracený potulný zpěváci“, zamumlala Dana. „Hele, Pitte a Rowena ji museli někde slyšet. A ten, co jim to vyprávěl, to zase slyšel od někoho jiného. Ta informace je jednou venku a informace jsou zase moje božstvo.“

„Možná bychom se teda měli informovat na Pida a Rowenu?“ rozhodila Malory rukama. „Kdo kruci vlastně jsou? Kde se tady vzali? A odkud mají tolik peněz, že je můžou rozdávat jako cukroví?“

„Máš pravdu.“ Dana si našťvaně odfoukla. „Máš absolutní pravdu a měla jsem na to přijít sama. A náhodou znám někoho, kdo nám s tím může pomoci, zatímco budeme pátrat po té legendě.“ Ohlédla se do haly, protože zaslechla zvuky u domovních dveří. „A ten člověk právě přichází.“

Ozvalo se žuchnutí, rána, šramot a zaklení.

Malory byly ty zvuky povědomé. Přitiskla si prsty ke spánkům. „Panenko skákává!“

Než to stačila dopovědět, přihnal se obrovský černý pes. Ocasem mával jako demoliční četa koulí na řetězu,

jazyk mu vlál z tlamy a jakmile spatřil Malory, v očích mu zablýsklo.

Vydal několik uší rvoucích štěknutí, odrazil se a skočil jí na klín.

4

Když Flynn vstoupil do pokoje za psem, uviděl tři věci: svou sestru, která se smíchy svíjela na podlaze, brunetu s přísným výrazem, která se hrdinsky pokoušela odtáhnout Moea z kanape, a ke svému překvapení a radosti i ženu, na niž většinu dne myslel, zavalenou psím tělem a láskou.

„To stačí, Moe, dolů. Dolů, povídám!“ Nečekal, že by ho pes poslechl. To by byl zázrak. Ale slušelo se to aspoň zkusit, než ho popadl pod břichem.

Musel se přitom naklonit nad pohovku, i když možná ne tolik. Jenže ona měla ty nejkrásnější modré oči. Bohužel jimi právě teď mohla zabíjet. „Ahoj. Rád vás zase vidím.“

Zatínala zuby, až jí ve tvářích cukalo. „Sundejte ho ze mě!“

„Pracuju na tom.“

„Hej, Moe!“ vykřikla Dana. „Mám dobrotu!“

To zabralo okamžitě. Pes přeskočil bedýnku, zachytil sušenku, kterou Dana držela v napřažené ruce, a pak teprve dopadl na zem. Byl by to možná elegantní doskok, kdyby se přitom nesmekl po lakované podlaze.

„Tohle funguje nejlíp.“ Dana zvedla ruku a Moe, který na sušenku dávno zapomněl, se pod ni celým tělem

vecpal.

„Páni, to je vážně veliký hafan.“ Zoe se uvolnila, napřáhla paži před sebe a Moe ji okamžitě začal olizovat. „A kamarádký.“

„Chorobně kamarádký.“ Malory oprašovala psí chlupy z kdysi dokonale čisté lněné košile. „To už je dneska podruhé, co mi tohle udělal.“

„Má rád holky.“ Flynn si sundal tmavé brýle a odložil je na bedýnku. „Předtím jste mi neřekla své jméno.“

„Aha, tak ty jsi ten pitomec se psem. Mohlo mě to napadnout. To je Malory Priceová,“ představila je Dana. „A tamto Zoe McCourtová. Můj bratr Flynn.“

„Vy jste Michael Flynn Hennessy?“ Zoe ve dřepu drbala Moeho za uchem a pohlédla na Flynnu zpod rozvířené ofiny. „M. F. Hennessy ze Zpravodaje!“

„Jsem přistižen.“

„Čtu vaše články, sloupek od vás si nikdy nenechám ujít. Líbil se mi ten z minulého týdne o tom plánovaném vleku na Lone Ridge a o vlivu stavby na životní prostředí.“

„Díky.“ Sehnul se pro sušenku. „Je tohle klub čtenářek naší knihovny? Nebude nějaký koláč?“

„Ne. Ale jestli máš chvíli, sedni si,“ plácla na zem vedle sebe Dana. „Možná ti vysvětlíme, o co jde.“

„Fajn.“ Ale posadil se na gauč. „Tak Malory Priceová? Z galerie, vidíte?“

„Už ne,“ zašklebila se.

„Byl jsem tam několikrát, ale musel jsem vás minout. Nepíšu o umění, ani o společnosti, a teď vidím, jaká je to chyba.“

Jeho oči měly stejnou barvu jako stěny pokoje, uvědomila si, zeleň pomalu tekoucích vod. „Stejně

bychom tam neměli nic, co by vyhovovalo vašemu vkusu.“

„Nelíbí se vám ten gauč, co?“

„Nelíbí‘ je slabé slovo.“

„Ale je pohodlný.“

Za tu větu se na Zoe hezky usmál. „Taky je na válení. Člověk si lehne, zavře oči a pak nevidí, jak gauč vypadá. Keltská mytologie,“ četl s nakloněnou hlavou titul jedné z knih na obrácené bedýnce. „Mýty a legendy starých Keltů.“ Zvedl knihu, obrátil ji v dlaních a zpytavě se zadíval na sestru. „Copak se stalo?“

„Říkala jsem d přece, že se chystám na tu koktejlparty na Válečnickově vrchu.“

Jeho tvář náhle ztvrdla a přívětivý úsměv se vytratil. „Myslel jsem, že tam nepůjdeš, když jsem zjistil, že je to celé divné a nikdo široko daleko stejnou pozvánku nedostal.“

Dana se chopila plechovky s kolou a nezaujatě na bratra pohlédla. „A ty vážně věříš, že vždycky udělám, co řekneš?“

„Ne.“

„Tak vidíš. A teď poslouchej...“

Ještě ani pořádně nezačala vyprávět, když se otočil a ty své zelené oči upřel na Malory. „Vy jste taky dostala pozvánku?“

„Ano.“

„A vy taky,“ kývl na Zoe. „Můžu se zeptat, co děláte?“

„Právě teď jsem nezaměstnaná kadeřnice, ale...“

„Vdaná?“

„Ne.“

„A vy taky ne,“ obrátil se znovu k Malory. „Žádný prsten, ani vibrace typu ,Ne, ne, jsem zadaná‘. Jak

dlouho se vy tři vlastně znáte?“

„Flynn, přestaň dělat interview a poslouchej.“

Dana pokračovala ve vyprávění a Flynn tentokrát zvedl zadek z pohovky a vytáhl ze zadní kapsy notes. Malory se snažila tvářit nezaulatě, ale přitom mu pošilhávala pod ruku.

Používal těsnopis, uvědomila si, skutečný těsnopis a ne jeho zparchantělou verzi jako ona. Snažila se jeho poznámky dešifrovat, ale rozbolela ji z toho hlava.

„Sestry ze skla“, zamumlal spíš pro sebe a psal dál.

„Co?“ Malory ho bezmyšlenkovitě popadla za zápěstí.

„Vy tu pověst znáte?“

„Jednu její verzi.“ Když si získal její pozornost, natočil se k ní, až se dotkli koleny. „Moje irská babička mi vyprávěla spoustu příběhů.“

„Jak to, žeš to nepoznala ty?“ zeptala se Dany.

„Ona neměla irskou babičku.“

„Jsme nevlastní sourozenci,“ vysvětlila Dana. „Můj táta si vzal jeho matku, když mi bylo osm.“

„Nebo spíš moje matka si vzala jejího otce, když mi bylo jedenáct. Záleží, jak se na to díváte.“ Vztáhl ruku, aby si pohrál s pramenem Meloryiných vlasů, a šťastně se usmál, když ho pleskla přes prsty. „Promiňte, je jich tolik, že mě to láká. No, babička ráda vyprávěla a tohle mi připomíná pověst o sestřích ze skla. To ale nevysvětluje, proč vás tři někdo zval na Válečníkův vrch a vyprávěl vám pohádku.“

„Máme najít ty klíče,“ odpověděla Zoe a mrkla na hodinky.

„Máte najít klíče k uvězněným duším? Panečku.“

Natáhl si nohy na dřevěnou bedýnku a zkřížil je v kotnících. „Teď bych se asi měl zeptat jak, kdy a proč?“

„Kdybys chvíli mlčel, řekla bych d to.“ Dana dopila kolu. „Malory je první na řadě. Má dvacet osm dní, aby našla jeden z klíčů. Po ní bude hledat Zoe nebo já a poslední měsíc ta třetí.“

„A kde je schránka? Schránka s dušemi?“

Dana se zamračila, protože Moe od ní odešel a začal Malory očichávat nohy. „To nevím. Asi ji má Pitte s Rowenou. Na co by jim jinak byly ty klíče?“

„Chceš snad říct, že to baštíš? Ty, taková realista? A chceš strávit příštích pár týdnů hledáním klíčů ke kouzelné skleněné krabici s dušemi tří bohů?“

„Polobohů.“ Malory strčila nohou do psa, aby ho odradila. „Nejde o to, čemu věříme, ale o smlouvu, co jsme podepsaly.“

„Zaplatili každé dvacet pět tisíc,“ upřesnila Dana. „Předem.“

„Dvacet pět tisíc dolarů?! Nekecej!“

„Jsou na účtech. Ověřily jsme si to.“ Malory se nechala unést a natáhla se pro sušenku. Moe jí okamžitě položil hlavu na koleno. „Můžete si zavolat toho psa?“

„Ne, dokud budete mít v ruce sušenku. Ty dva lidi, které vůbec neznáte, vám dali pětadvacet táců, abyste začaly hledat kouzelné klíče? A nepěstujou taky kouzelný fazole nebo zlaté husy?“

„Ty peníze jsou skutečné,“ usadila ho Malory.

„A co když úkol nesplníte? Jaký bude trest?“

„Přijdeme o jeden rok.“

„Jak? To jim budete rok sloužit nebo co?“

„Ztratíme rok života.“ Zoe se znovu zadívala na hodinky. Už vážně musela jít.

„Který rok?“

Nepřítomně na něj pohlédla. „No, nevím, asi poslední

rok. Až budeme staré.“

„A tak,“ Flynn se postavil. „A ne snad ten příští? Nebo jeden před deseti lety, když už se chováme jako cvoci?“

„Ne, to snad ne.“ Zoe zděšeně zavrtěla hlavou. „Rok z minulost to být nemůže. Tím by se všechno změnilo. Co kdyby to byl rok, kdy se narodil Simon, nebo rok, kdy jsem otěhotněla. To přece není možné.“

„Ne, nic z toho není možné.“ Zavrtěl hlavou a podíval se na svou sestru. „Přišla jsi o rozum, Dano? Nenapadlo tě, že když se ti lidé nedočkají, můžou vám ublížit? Nikdo přece nerozhazuje peníze jen tak cizím lidem. Ledaže byste pro ně nebyly cizí. Třeba vás dobře znají, protože si všechno zjistili.“

„Tys je neviděl,“ odpověděla Dana. „Výstřední určitě jsou, ale šílenci ne.“

„A taky nemají důvod nám ubližovat.“

Flynn se prudce otočil k Malory. Všimla si, že se tváří podrážděně a je na dobré cestě vybuchnout. „A důvod rozdávat velké sumy peněz podle vás mají?“

„Už musím běžet.“ Zoe popadla kabelu. „Musím za Simonem. To je můj syn.“

Vyrazila ze dveří a Dana vyskočila. „Skvělý, brácho. Povedlo se ti vyděsit osamělou matku.“ Vyběhla za Zoe, aby to ještě napravila.

Vrazil si ruce do kapes a podíval se na Malory. „Vy jste taky vyděšená?“

„Ne, ale já nemám na starost devítileté dítě. A nevěřím, že by nám Rowena s Pittem chtěli uškodit. Kromě toho se o sebe umím postarat.“

„Proč tohle ženské říkají vždycky, když se dostanou do maléru?“

„Protože se vždycky objeví nějaký chlap, který to celé

ještě zhorší. Pustím se do hledání těch klíčů, jak jsem slíbila. A ostatní taky. Takže i vy.“

Dostala ho. Zacinkal v kapse drobnými mincemi a chvíli přemýšlel. „A co říkali, že se stane, když klíče najdete?“

„Že osvobodíme duše. A každá za odměnu dostaneme milion dolarů. Jasně, vím, jak směšně to zní. Ale vy jste tam nebyl.“

„Jestli dodáte, že ty tři bohyně spí v křišťálových postelích v zámku za Oponou snů, tak uvěřím, že vy jste tam byla.“

„Měli tam obraz sester ze skla. Vypadaly přesně jako my. Krásný obraz. Trochu tomu rozumím, pane Hennessy, a tohle rozhodně nebyla žádná omalovánka. Spíš mistrovské dílo. Musí to mít hlubší význam.“

Jeho výraz se zaujatě zostřil. „Kdo je autorem?“

„Nebyl signovaný, aspoň jsem si podpisu nevšimla.“

„Jak tedy víte, že šlo o mistrovský kus?“

„Protože to poznám. Je to moje práce. Stvořil ho člověk s nesmírným talentem, láskou a úctou k tématu. To všechno se v obraze projeví. A kdyby nám chtěli ublížit, proč to neudělali včera, kdy nás měli všechny pohromadě. Dana s nimi byla chvíli sama, než jsem přijela. Proč by ji nevzali něčím po hlavě a nezavřeli ji třeba do sklepa. Pak mohli počkat na mě a pak na Zoe. Nebo mohli dát něco do vína. Tyhle otázky už jsem si položila a odpovím na ně. Neudělali to, protože oni věří všemu, co nám vykládali.“

„A to vás uklidňuje? Fajn, tak kdo vlastně jsou d lidi? Odkud přišli? Jak se sem dostali? A proč? Tohle město přece není žádná mysdecká centrála.“

„Proč to nezkusíš zjistit, místo abys nás strašil?“ ozvala

se Dana za jeho zády.

„Je Zoe v pořádku?“ zeptala se jí Malory.

„Jasně, jen jí někdo nasadil do hlavy představu, že její dítě někdo použije jako lidskou oběť.“ Ždouchla Flynna do ramene.

„Hele, kdybyste si nepřály, aby na tom vašem projektu někdo hledal mouchy, nescházely byste se v mém domě.

Radši mi o těch dvou z Válečnickova vrchu řekni všechno, co víš.“

Flynn si znovu poznamenal, co slyšel, a odpustil si komentář, že vlastně nevědí nic. „Má některá z vás u sebe tu pozvánku?“ Malory tu svou vytáhla z kabelky a podala mu ji. „Zkusím něco zjistit.“

„Nevyprávěla vám irská babička něco o tom, kde jsou klíče schované?“

„Ne, jen to, že jimi neotočí ruka bohů. Což nechává široké pole možností.“

Flynn počkal, až Malory odejde, a pak prstem naznačil, aby ho Dana následovala do kuchyně.

Stejně jako v jiných pokojích i tady bilo do očí staré vybavení, pracovní deska imitující světlý mramor a linoleum s cihlovým motivem.

„Kdy už s tou kuchyní něco uděláš? Je hrozná.“

„Všechno má svůj čas, sestřičko.“ Vytáhl z lednice láhev piva a zakýval s ní, jestli si dá taky.

„Hm, proč ne?“

Vyndal tedy druhou a odzátkoval ji s pomocí otvíráku ve tvaru blondýny v bikinách se zubatým úsměvem, co měl připevněný na stěně.

„A teď mi pověz, co víš o té sexy Malory s modrými kukadly.“

„Známe se od včerejška.“

„No jo.“ Podržel láhev v bezpečné vzdálenosti.
„Ženské o jiných ženských vždycky vědí všechno. Čím víc se jim ta druhá líbí nebo nelíbí, tím víc toho vědí. To je vědecky dokázané. Povídej, nebo nebude pivo.“

Dana na pivo neměla zvláštní chuť do chvíle, než ji s ním začal vydírat. „Proč se zajímáš zrovna o ni, a ne třeba o Zoe?“

„O Zoe taky, ale čistě akademicky. A s Malory nemůžu zahájit vášnivou aféru, dokud neznám všechna její tajemství a touhy.“

„Je mi z tebe nanic, Flynnne.“

Bratr se dlouze napil piva a to její stále držel z dosahu.

„Nebudu škemrat o flašku, jako tvůj pitoměj pes o sušenky. Řeknu ti to jen proto, abych se ti mohla vysmát, až tě pošle do háje. Ona se mi totiž líbí,“ dodala a natáhla ruku pro pivo. „Působí na mě jako chytrá, ambiciózní a otevřená holka bez protivné naivity. Pracovala v galerii, ale právě dostala padáka kvůli novomanželce majitele. Řekla jí do očí, že je slepice, takže asi není za každou cenu taktní a diplomatická a dokáže nazvat věci pravým jménem. Ráda se hezky oblíká a taky za to dost utrácí, takže před tou včerejší nadílkou byla skoro na mizině. Právě teď s nikým nechodí a ráda by si otevřela vlastní podnik.“

„Víš toho docela dost.“ Flynn se zamyšleně napil.

„Takže s nikým nechodí. A má kuráž. Nejenže odmlouvala šéfově manželce, ale ještě se vydala v noci sama na jedno z nejstrašidelnějších míst západní Pensylvánie.“

„To já taky.“

„Jenže s tebou si vášnivou aférku nemůžu dovolit. Nebylo by to správné.“

„Tak teď je mi vážně špatně.“

Ale usmála se, když se naklonil a líhnul ji na tvář.

„Nechceš těch pár týdnů radši bydlet tady?“

Upřela na něho čokoládové oči. „Přestaň mě hlídat jak malou, Flynn.“

„To nejde.“

„Zvládla jsem to sama, když jsem byla bez peněz, proč bych se k tobě stěhovala teď? Víš, že potřebuju svůj prostor a ty taky. Nebo se bojíš, že mi skřítkci z Válčnickova vrchu ukradnou ve spaní duši z těla?“

„Kdyby to byli skřítkci, nedělal bych si starosti.“ Flynn se trochu uvolnil. „Co kdybys své nové kámošce pověděla, jaký jsem skvělý kluk. Inteligentní, citlivý a zábavný.“

„To jí mám takhle lhát?“

„Jsi protivná, Dano.“ Napil se pořádně z láhve. „Jsi prostě zlá.“

Když Flynn osaměl, usadil se nahoře ve studovně. Raději používal označení „studovna“ než „pracovna“, neboť v té druhé je záhodno pracovat. Ve studovně jistě taky, ale není to povinné. Člověk si může taky jen tak číst, dřímat, zírat do prostoru a přemýšlet.

Pokoj zařídil velkým tmavým psacím stolem a několika koženými křesly, do nichž se mohl propadnout a téměř ztratit před světem.

Měl tu samozřejmě i mnoho pořadačů s poznámkami, ale zamaskoval je mužně působícími deskami. Na stěnu naproti stolu rozvěsil záramované fotografie krásků ze čtyřicátých a padesátých let.

Když se Flynnovi den nevydařil, mohl si tady hodit nohy na stůl, prohlížet si hezké holky a strávit příjemnou

hodinku o samotě.

Ted' nastartoval počítač, překročil Moea, rozloženého uprostřed pokoje a ještě se natáhl pro další pivo do minilednice pod stolem, kterou považoval za originální a praktickou věc.

Pak si procvičil krk asi jako boxer před dalším kolem zápasu a pustil se do surfování na internetu.

Jestli v kybernetickém světě existovala sebemenší zpráva o nových nájemnících Válečnickova vrchu, byl rozhodnutý ji vyšťárat.

Jako obvykle se nechal zlákat vábivým tokem informací. Pivo zteplalo. Hodina se prodloužila ve druhou a třetí, až vše vyřešil Moe. Vstal a upozornil na sebe drcnutím do Flynnovy otočné židle, že s ním odjela téměř přes půl místnosti.

„Krucí, víš, že tohle nesnáším. Potřebuju ještě pár minut.“

Ale to Moe slýchal často. Na protest položil tlapy a část mohutného těla na Flynnova stehna. „Fajn, možná bysme mohli na procházku. A kdybysme přitom náhodou zabloudili ke dveřím jisté blondýny, můžeme jí povědět, co jsme zatím zjistili. A když to nevyjde, skočíme si aspoň na pizzu.“

Slovo „pizza“ přimělo Moea vyrazit ke dveřím. Než Flynn sešel dolů do haly, čekal dávno u východu s vodítkem v hubě.

Byl krásný večer na procházku. Tichý, prozářený pozdním letním sluncem, jako celé jejich malebné městečko. V takových chvílích si Flynn uvědomoval, že převzít od matky vedení Zpravodaje místo stěhování do velkého města bylo správné rozhodnutí.

Mnoho přátel sice z údolí odešlo a také žena, kterou

kdysi miloval, ho vyměnila za New York.

Anebo on vyměnil ji za Pleasant Valley. Zase ten úhel pohledu.

Zpravodajství na malém městě sice nemělo takový záběr a pronikavost jako třeba ve Filadelfii nebo v New Yorku, ale i tak bylo zajímavé a pro lidi důležité.

Právě teď Flynn cítil story bombastičtější a výživnější než cokoli, co Zpravodaj za šedesát osm let své existence otiskl.

Když pomůže třem ženám, z nichž jedna je jeho milovaná sestřička, zaflirtuje s neuvěřitelně atraktivní blondýnkou a k tomu odhalí podvod století... no, to už bude slušný hattrick.

„Chovej se vzorně,“ řekl Moeovi, když se blížili k úhledné cihlové budově, do níž viděl Malory ráno zajít. „Jestli uděláš to co obvykle, nepustí nás ani ke dveřím.“

Flynn si pro jistotu omotal vodítko dvakrát kolem zaťaté pěsti a vešel do domu o dvanácti bytových jednotkách.

Považoval za své štěstí, že M. Priceová bydlí hned v přízemí. Nemusel Moea táhnout do schodů nebo ho strkat do výtahu a přízemní byty navíc měly menší dvorky.

Zůstávala tedy ještě možnost uplatit Moea sušenkou připravenou v kapse a vystrčit ho na chvíli na zahrádku.

„Vzorný pes,“ zadíval se naposled přísně do věrných očí a zaklepal na Maloryiny dveře. Její výraz, když otevřela, nepatřil k nejpřátelštějším. Pohlédla na něj, pak na psa. „Proboha! Vy si snad děláte legraci.“

„Můžu ho vypustit na zahrádku,“ navrhl rychle. „Ale rozhodně si musíme promluvit.“

„Vryje mi tam kytky.“

„On neryje.“ Bože, prosím, ať nic nevyryje. „A mám v kapse, nemůžu to slovo říct nahlas, začal by bláznit, ale zabere to, až ho tam šoupnu.“

„Já nechci...“ Moe jí vrazil čumák přímo do klína. „Kristepane.“ Překvapeně uskočila, což si pes vyložil jako pozvání a vběhl dovnitř.

Vláčel Flynna přes starožitný turecký koberec a ocasem přitom jen tak tak minul deco vázu s liliemi.

Malory v hrůze přiskočila ke dveřím do patia a prudce je rozrazila. „Ven, ven!“

Tomu slovu Moe dobře rozuměl. Jenže proč by hned chodil ven, když se právě dostal dovnitř, kde cítil tolik nových, fascinujících pachů. Prostě plácl širokým zadkem na podlahu a rozhodl se zůstat.

Flynn musel zapomenout na důstojnost. Popadl psa oběma rukama za obojek a vlekl ho přes místnost ke dveřím.

„Bezva, to bylo vážně vzorné.“ Zadýchaně přivázal Moea k nejbližšímu stromu. Pes okamžitě začal výt a Flynn se svezl na kolena. „Přestaň. Copak nemáš žádnou hrdost? Nebo trochu chlapské solidarity? Jak se mám k té holce dostat blíž, když mě kvůli tobě bude nenávidět?“

Přistrčil nos k psímu čumáku. „Lehni a buď zticha. Když poslechněš, máš to u mě. A začnu s tímhle, na.“

Vytáhl z kapsy sušenku a vytí okamžitě ustalo. Moe začal vrtět ocasem.

„Jestli něco zvoráš, příště zůstaneš doma.“

Flynn vstal a vyslal bezstarostný úsměv k Malory, která stála u otevřených dveří.

Považoval za malé vítězství, že je otevřela dokořán a pozvala ho tím dál.

„Zkusil jste ho nechat vycvičit?“ zeptala se.

„Ale jo, jenže tam došlo k nehodě. Nerad o tom mluvím. To je ale krásný byt.“

Stylový, umělecký a bytostně ženský, napadlo ho. Ne plný roztomilých drobností, ale odvážně a výjimečně zařízený.

Tmavě růžové stěny poskytovaly výrazné pozadí pro obrazy, buď pravé nebo tak dobré reprodukce, že je člověk mohl za pravé považovat. Potrpěla si také na jemné látky a sošky hladkých linií.

Všude bylo dokonale uklizeno.

A ta luxusní vůně, částečně lilií, částečně sušených plátků květín, kterými všechny ženy plnily misky na stolech, a pak vůně dívky samé.

Měla tiše puštěnou hudbu. Co je to za skladbu? Annie Lennoxová lkavě vyprávěla o sladkých snech.

Flynn pochopil, že tenhle obytný prostor je vyjádřením osobitého a noblesního vkusu.

Popošel pod obraz dívky, vystupující z tmavomodré vody. Byl plný sexuality a síly.

„Krása. To je vodní, nebo pozemská bytost?“

Malory povytáhla obočí. Alespoň začal duchaplnou otázkou.

„Řekla bych, že si to ještě nerozmyslela.“ Sledovala ho, jak se prochází po jejím bytě. V tomhle prostředí působil mnohem mužněji než předtím na chodníku nebo ve svém poloprázdném domě.

„Co tady chcete?“

„Ze všeho nejdřív vás znova vidět.“

„Proč?“

„Protože jste moc pěkná.“ Dělal mu radost prohlížet si ji, a tak se otočil a s rukama v předních kapsách se na ni spokojeně zadíval. „Možná vám to jako důvod nestačí,

ale mně se to zdá upřímné. Kdyby se lidi nechtěli dívat na hezké věci, proč by vymysleli umění?“

„Jak dlouho jste tuhle větu dával dohromady?“

Polichoceně se usmál. „Moc ne. Jsem rychlý. Už jste večeřela?“

„Ne, ale mám v plánu něco jiného. Proč ještě jste přišel?“

„Nejdřív vyřídíme tohle. Zítřejší večeri jste určitě ještě nestihla. Co na ni zajít se mnou?“

„To není dobrý nápad.“

„Protože jsem otravný, nebo proto, že nemáte zájem?“

„Jste hodně otravný.“

Ty zelené oči s ní jasně flirtovaly. „Určitě změníte názor, až mě líp poznáte. Zeptejte se na mě.“

Ne, nevěřila, že by se s ním otravovala. Byl zajímavý a zábavný. Ale potíživý. A taky ani trochu její typ. „Mám teď dost starostí sama se sebou a nechci se k tomu scházet s mužem, co má tak hrozný vkus, co se týká nábytku a domácích zvířat.“

Při těch slovech se zadívala prosklenými dveřmi ven a musela se rozesmát, když spatřila chlupatou psí tvář přitisknutou na sklo.

„Opravdu tak nesnášíte psy?“

„Jistěže ne. Psy mám ráda.“ Zamyšleně pohlédla na Moea. „Ale nevěřím, že tohle je taky pes.“

„Přisahali že jo, když jsem ho našel v útulku.“

Malory zjihla. „On je z útulku?“

Á, přece jen slabina v obraně. Popošel k ní, aby si mohli Moea prohlížet společně. „Byl tenkrát o dost menší. Psal jsem o tom útulku reportáž a on ke mně prostě přišel, spíš se přibatočil, a podíval se na mě, jako by říkal: Čau, proč jsem na tebe musel tak dlouho čekat?“

Jdem domů. A byl jsem nahranej.“

„Co znamená ‚Moe‘? Mount Everest?“

„Vypadá jako Moe. No přece Moe Howard,“ dodal, když se zatvářila nechápavě a pak si povzdechl. „Ženský. Vůbec nevědí, o co přicházejí, když nesledují komedie jako Tři partáci.“

„Ale víme. Přicházíme o to schválně.“ Uvědomila si, že stojí příliš blízko, a tak o krok ustoupila. „Tak co jste mi ještě chtěl říct?“

„Začal jsem hledat něco o těch lidech, se kterými jste se zapletly. Liam Pitte a Rowena O'Meara, aspoň tak si říkají.“

„Proč by to nemohla být jejich pravá jména?“

„Protože i s využitím své zručnosti a nesmírného talentu jsem nenašel jediný záznam nebo doklad o nových majitelích sídla na Vrchu. Žádné číslo pojišťovny, číslo pasu, řidičského průkazu nebo obchodní licence. Dokonce ani stopu po firmě jménem Triáda.“

„Nejsou to Američani,“ namítla, ale hned se s povzdechem zarazila. „No jo, čísla pasů. Třeba jste nezkusil všechny možnosti, anebo si dům koupili od jiným jménem.“

„Možná. A musíme pátrat dál, protože právě teď to vypadá, že ti dva spadli z nebe.“

„Chtěla bych se taky dovědět něco víc o sestrách ze skla. Čím víc budu vědět, tím větší je šance, že najdu klíč.“

„Zavolám babičce, aby mi ten příběh připomněla. Povím vám ho zítra u večeře.“

Zamyslela se, pak pohlédla oknem na psa. Měla pouhé čtyři týdny a tenhle člověk byl ochoten pomoci. Na

osobní úrovni si ho ale musela držet od těla. Bude přátelská, ale nic víc. Aspoň dokud se nerozmyslí, co s ním dál.

„A bude to stůl pro dva, nebo pro tři?“

„Pro dva.“

„Fajn. Tak se tu stavte v sedm hodin.“

„Super.“

„A z domu vyjděte radši zadem.“ Ukázala ke dveřím do patia.

„Jasně.“ Cestou ven se ještě otočil. „Jste vážně moc hezká,“ dodal, pootevřel dveře a raději se prosmýkl jen skulinou.

Dívala se, jak Moea odvázal a zavrával pod jeho vahou, když pes vyskočil a láskyplně mu olízl obličej. Počkala, dokud nezmizeli z dohledu, a pak se teprve rozesmála.

5

Malory našla Zoein domek snadno. Byla to maličká hranatá stavba na travnatém pozemku jen o něco málo větším, natřená jasně žlutou a bílou barvou. Po obou stranách dveří bujně kvetly pestré květiny.

I kdyby Malory neznala adresu a nezahlédla Zoeino auto u chodníku, poznala by dům podle chlapce na dvorku, který vyhazoval míč vysoko do vzduchu a pak se za ním honil.

Byl stejně nadpozemsky krásný jako jeho matka. Tmavé vlasy, velké oči s těžkými víčky a andělský obličej. Štíhlé tělo oblékl do otrhaných džin a trika s

logem Pitts-burgh Pirates.

Když spatřil přicházet Malory, rozkročil se a pohazoval si míčem na baseballové rukavici.

Jeho opatrný a mírně arogantní postoj vyjadřoval, že má zakázáno bavit se s cizími lidmi, ale zároveň si připadá dost velký, aby si s dotěrným cizincem poradil.

„Ty musíš být Simon. Jmenuju se Malory Priceová a kamarádím s mamkou.“ Nepřestávala se usmívat, ale v duchu zatoužila vědět o baseballu víc než jen to, že se při něm skupina mužů s pálkami honí po hřišti za míčem.

„Je v domě. Zajdu pro ni.“ Popoběhl ke dveřím a jednoduše zakřičel. „Mami! Někdo za tebou přišel.“

Zanedlouho se objevila Zoe a ještě si utírala ruce do utěrky. I v pytlovitých šortkách, staré košili a naboso dokázala vypadat exoticky.

„A, Malory,“ rychle si začala upravovat oblečení.
„Nečekala jsem...“

„Jestli jdu nevhod...“

„Ne, ne, vůbec ne. Simone, to je slečna Priceová. Jedna ze dvou dam, se kterými budu na něčem pracovat.“

„Hm. Ahoj. Už můžu jít ke Scottovi, mami? Trávu jsem posekal.“

„Vypadá to dobře. Ale nechceš nejdřív svačinu?“

„Né.“ Když Zoe povytáhla obočí, zazubil se a i přes díru po zubu to byl oslňující úsměv. „Chtěl jsem říct, ne, děkuji.“

„Tak běž a dobře se bav.“

„Jo!“ Dal se do běhu, ale náhle strnul, protože zaslechl své jméno vyslovené tónem, který si snad matky osvojí už během hormonálních změn v těhotenství.

Zakoulel očima, ale tak, aby to Zoe neviděla, pak se obrátil k Malory a s milým úsměvem dodal: „Těšilo mě a

tak. Nashle.“

„Taky mě těšilo a tak, Simone.“

Hned nato zmizel jako propuštěnec z vězení.

„Ten je úžasný.“

Maloryina poznámka způsobila, že se Zoe celá rozzářila pýchou. „Vid? Někdy si tajně stoupnu k oknu, když si hraje na dvoře, a pozoruju ho. On je moje všechno.“

„Rozumím. A teď máš strach, že se pouštíme do něčeho, co by ho mohlo ohrozit.“

„Strachovat se o něj mám v popisu práce. Já promiň, pojď dál. Doteď jsem o sobotách vždycky pracovala, tak si konečně jednou užívám domácího klidu.“

„Máš hezký dům.“ Malory vstoupila a rozhlédla se.

„Moc hezký dům.“

„Díky.“ Zoe se také zadívala do obýváku, vděčná, že ho stihla uklidit. Načechrané barevné polštářky se vyjímaly na jasně modrém potahu pohovky a na starém stolku z antik-bazaru stály tři lahvičky se zahradními sedmikráskami. Kobereček, který kdysi uháčkovala Zoeina babička, byl čerstvě vyluxovaný.

„Tohle je moc dobré.“ Malory přešla ke stěně, aby si prohlédla několik zarámovaných výjevů z cizích krajin.

„To jsou jen pohlednice, které se k sobě hezky hodily. Požádala jsem občas stálé zákaznice, aby mi nějakou ze světa poslaly.“

„To je vážně dobrý nápad.“

„Víš, ráda dávám věci dohromady. Najdu třeba něco na bleším trhu, dotáhnu to domů a opravím. Tím se z toho stává moje věc a taky je to mnohem levnější než kupovat nové. Já, dáš si něco k pití?“

„Ano, jestli tě nezdržuju...“

„Ne. Ani si nepamatuju, kdy jsem měla volnou sobotu.“
Zoe si prohrábla vlasy. „Je fajn být jen tak doma a mít návštěvu.“

Malory tušila, že ji Zoe vybídne, aby se posadila, a pak zmizí v kuchyni. Vyhnula se tomu tak, že sama přešla na druhou stranu pokoje ke dveřím do chodby. „Ty květiny venku jsi sázela sama?“

„Se Simonem.“ Zoe neměla na výběr a vedla návštěvu do kuchyně. „Nemáme tu žádné soft drinky kvůli Simonovi. Ale udělala jsem citronádu.“
„To je super.“

Malory očividně Zoe vyrušila uprostřed úklidu kuchyně, ale i tak ta místnost vyzařovala podobné kouzlo jako obývací.

„Tohle je nádhera,“ přejela prstem po kuchyňské skřínce, nedávno natřené mátově zelenou barvou.
„Důkaz, co člověk svede při troše času, vkusu a představivosti.“

„Páni.“ Zoe vytáhla z lednice skleněnou konvici s limonádou. „To je ale kompliment, zvlášť od někoho, jako jsi ty. Myslím od někoho, kdo rozumí umění. Chtěla jsem to tu mít hezké, ale taky vhodné pro dítě. Dům je malý, ale nám stačí. Nestojím o nějaké miliony.“

Postavila na přepážku sklenice pro návštěvy. „To zní pitomě. Jasně že stojím o ten milion. Chtěla jsem říct, že zas tolik peněz ani nepotřebujeme. Stačí, když budeme zajištěni. Šla jsem do toho, protože se to zdálo zajímavé a dvacet pět tisíc bylo jako zázrak.“

„A protože ten večer na Válečnickově vrchu působil tak významně a dramaticky? Jako bychom byly hvězdami ve vlastním filmu.“

„Ano.“ Zoe se při nalévání limonády musela zasmát.
„Nechala jsem se strhnout, ale ani na chvilku, ani na minutku mě nenapadlo, že by nám něco hrozilo.“

„Mě taky ne. A nechci si dělat starosti, dokud nezjistíme víc. Jenže já nemám děti. Jsem tady hlavně proto, abych ti řekla, že jestli z toho vycouváš, pochopím to.“

„Už jsem na to myslela. Velký úklid má tu výhodu, že u něho máš čas přemýšlet. Nevezmeme si to pití ven? Za domem mám pár židlí a je tam docela hezky.“

Vyšly na zadní dvorek a opravdu tam bylo kouzelně pod stinným javorem čekala křesílka natřená stejně slunečnou barvou jako domek.

Když se v nich usadily, Zoe si povzdechla: „Jestli jsou, Pitte s Rowenou šílenci, kteří se na nás tři bůhvíproč zaměřili, stejně z toho nevyouváme. Pak by asi bylo nejrozumnější soustředit se na ty klíče. A pokud nejsou blázni, měli bychom dodržet slovo.“

„Vidím, že uvažujeme podobně. Chtěla bych se za nimi na Vrch znova vypravit, za den dva, a udělat si lepší názor,“ přikývla Malory. „Nejdřív musíme najít další informace. Dana hledá v knihách a Flynn už žhaví internet. Pokud na něco přijde, řekne mi o tom zítra při večeři.“

„Při večeři? Vy spolu jdete ven?“

„Vypadá to tak.“ Malory se zamračila do sklenice. „Pět minut potom, co ode mě odešel, jsem mamě přemýšlela, jak se mu podařilo mě přemluvit.“

„On je vážně fešák.“

„Vedle toho ošklivého hafana by snad každý chlap vypadal dobře.“

„A flirtoval s tebou.“ Zoe máchla sklenicí, až v ní

zacinkal led. „Docela otevřeně.“

„Jo. Jenže příštích pár týdnů bych na flirt měla zapomenout, jestli chci ten klíč najít.“

„Flirt s hezkým chlápkem může být něco jako bonus.“ Zoe se s povzdechem opřela do křesla a zahýbala prsty na nohou, které si nalakovala na růžovo. „Nebo mi tak aspoň připadají vzpomínky z dávné minulosti.“

„To si děláš legraci?“ Malory se překvapeně zadívala na Zoeinu krásnou tvář. „Tebe přece musejí chlapi obletovat pořád.“

„Jejich zájem ale většinou opadne, když se dovědí, že mám dítě.“ Trhla rameny. „A nějaká rychlovka zase nezajímá mě. To už jsem zažila.“

„Já zas teď nemám náladu na nic vážnějšího. Musím si především rozmyslet, co udělám se svým životem. Tyhle peníze mi nevydrží věčně, ale aspoň mám čas rozhodnout se, jestli opravdu chci vlastní podnik, a když, tak jaký.“

„o tom jsem taky dneska uvažovala. Musím zase začít pracovat. Jenže zkoušet to znova jako zaměstnanec někde v shopping centru za městem...“ Zoe si ztěžka odfoukla. „A to poslední, co bych chtěla, je zřídit si kadeřnictví doma. Za chvíli tě nikdo nebere vážně. Začnou si myslet, že vlasy jsou tvoje hobby, a ne práce. Navíc by to tady už nebyl domov, a to Simonovi nemůžu udělat. Mám s tím zkušenost z dětství.“

„Tvoje matka česala lidi ve svém domě?“

„V přívěsu,“ odpověděla Zoe. „Ale snažila se, co to dalo, když pomyslím, že jsme bydleli v zapadákově v Západní Virginii. Táta od nás utekl, když mi bylo dvanáct, a já jsem byla nejstarší ze čtyř sourozenců.“

„To muselo být těžké.“

„Pro všechny. Ale jak říkám, mamka dělala, co mohla. Já bych to jen chtěla dělat líp.“

„Podle toho, co vidím, děláš to víc než dobře.“

Zoe vstoupila barva do tváří. „Dík. I tak bych se chtěla porozhlédnout, jestli objevím něco k pronajmutí, kde bych si mohla zřídit salon.“

„Tak při tom hledání myslí i na mě. Třeba uvidíš krámk, kde bych mohla prodávat umělecké předměty,“ Malory se smíchem odložila skleničku. „Anebo bychom to rovnou mohly dát dohromady a oba byznysy spojit. Umění a krása při jednom nákupu. Ale už budu muset jít.“

Vstala. „Stavím se ještě u Dany, pak se zavřu doma a nejspíš si zavařím mozek nad tou strašlivou indicí. Měly bychom si domluvit nějaké sezení začátkem příštího týdne. Co myslíš?“

„Jsem pro, jen to musím stihnout, než se Simon vrátí ze školy.“

„To nějak zařídíme. Ozvu se.“

Malory netušila, jestli si opravdu zavařila mozek, ale cítila, že je na dobré cestě.

Studovala náповědu řádek za řádkem, hledala metafory, skryté významy, dvojsmysly, nedořčené zprávy. Pak se znovu pokusila podívat na sdělení jako na celek.

Byly v něm zmínky o bohyni a o klíčích, které osvobozovaly vězněné duše. To jí připadalo jako náboženský odkaz.

Z náhlého popudu se tedy vydala snad do všech kostelů a svatyní ve městě.

Vrátila se s prázdnýma rukama, ale s pocitem, že se aspoň o něco pokusila.

Pak se začala oblékat na večeri. Rozhodla se pro jednoduchost – černou halenku bez rukávů, na míru šité černé kalhoty a sáčko jahodové barvy.

Přesně v sedm si ještě obula páskové sandály na podpatku a chystala se čekat. Měla zkušenost, že patří k malé skupině lidí, kteří chodí přesně na čas.

Byla proto příjemně překvapena, když se ozvalo klepání na dveře ještě dřív, než stihla zkontrolovat obsah své kabelky.

„Jste dochvilný,“ řekla Flynnovi, když otevřela.

„Vlastně tady čekám už deset minut, ale nechtěl jsem vypadat příliš dychtivě.“ Podal jí menší kytici růží, téměř stejné barvy, jako měla sako. „Moc vám to sluší.“

„Díky.“ Prohlédla si ho, když čichala ke květinám. Byl vážně hezoun, uvědomila si, i bez psa. „Dám je do vody. Opravdu hezký dárek, mimochodem.“

„To doufám. Moe chtěl za každou cenu nějakou dobrotu, ale já jsem radši skočil pro kytky.“

Zarazila se. „Není tady s vámi, že ne?“

„Ne, ne, nechal jsem ho doma s mísou psích sucharů a puštěným seriálem Bugs Bunny. Moe je do něho blázen.“

„To věřím.“ Naaranžovala květiny v jednoduché skleněné váze. „Dáte si něco k pití, než půjdeme?“

„To záleží na tom, jestli na těch podpatcích chcete jít pár bloků pěšky, nebo se radši svézt.“

„Na podpatcích vydržím klidně celý den. Jsem profesionálka.“

„Nehádám se. A protože se opravdu nechci dohadovat, radši hned udělám, na co myslím od chvíle, kdy jsem na tobě se psem přistál.“

Pak ji prostě popadl. Později, když zase dokázala jasně uvažovat, pochopila, že ji jednoduše chytil, přešel jí dlaněmi po bocích vzhůru k ramenům, pak po hrdle, až uchopil do dlaní její tvář.

To všechno dělal pomalu a hladce. Pak už cítila jeho rty, jak si berou svoji sladkou výhru. Netušila, jak se dostala mezi kuchyňský pult a jeho tělo, jak to, že rukama tiskne jeho boky a jak to, že se do polibku vložila bez sebemenšího protestu.

Zabloudil jí rukou do vlasů a pak jí už ne tak hravě skousl spodní ret. Když se jí zadrhl dech, začal ji líbat mnohem náruživěji.

„Hu. Počkat.“ Podařilo se jí zaslechnout dozvuky poplašného signálu kdesi hluboko v hlavě, ale zůstala přitisknutá k jeho tělu.

„Ještě minutku.“

Toužil ještě po chvilce její chutě a vůně. Dostával mnohem víc, než čekal, přestože předem tušil silný zážitek.

Bylo v ní něco ostře erotického a její ústa připomínala vzácnou laskominu, kterou směl na chvíličku ochutnat. A k tomu ta neskutečná měkkost, načechrané vlny vlasů a rozkošnické křivky těla.

Naposled otřel své rty o její a pak se odtáhl.

Zírala na něho těma velkýma, neodolatelnýma očima trochu vyděšeně.

„Asi...“ Doufala, že se jí dlouhým výdechem podaří zklidnit hlas. „Asi bychom už měli jít.“

„Jistě.“ Podal jí ruku a polichotilo mu, že ho raději obloukem obešla. „Napadlo mě, že když tě políbím teď, nebudu na to pak celý večer myslet a ztrácet nit při konverzaci.“

Přešel ke dveřím a přidržel jí je. „Problém je v tom, že teď, když jsem tě políbil, budu celý večer myslet na to, že bych tě chtěl líbat znova. Takže až se při hovoru zamyslím, poznáš proč.“

„Já dobře vím, proč to říkáš.“ Malory s ním vyšla do večerního světla. „Chceš mi tu myšlenku nasadit do hlavy, abych pak celý večer myslela na to samé. Aspoň to tak plánuješ.“

„Kruci, jsi dobrá. Když dokážeš tak snadno odhalit podlé mužské plány ohledně sexu, hádanka s klíčem pro tebe bude hračka.“

„Hm, bohužel, s podlými plány mužů ohledně sexu mám mnohem víc zkušeností než se zakletými bohyněmi.“

„Nevím proč...“, nečekaně ji vzal za ruku, až po něm šlehla očima, „ale to mě docela vzrušuje. Když tě trochu opiju, nepovíš mi o svých zkušenostech něco víc? Třeba mně nějaké podlé plány unikly.“

„Jestli mi koupíš Martini, uvidíme.“

Vybral jednu z nejútulnějších restaurací ve městě a zamluvil v ní stůl na zadní terase s výhledem na hory.

Když Malory upíjela svoje Martini, začala se uvolňovat. „Chtěla bych s tebou mluvit o klíči. A jestli se přitom zamyslíš, nakopnu tě pod stolem.“

„Domluveno. Ale nejdřív ti musím něco říct já.“

„Do toho.“

Naklonil se nad stolem a zhluboka vdechl. „Nádherně voníš.“

Naklonila se také. „Já vím. Tak chceš vědět, co jsem dneska dělala?“ Vteřinu počkala a pak ho jemně kopla do kotníku.

„Co? Ano. Promiň.“

Zvedla skleničku ke rtům, aby zakryla úsměv. „Nejdřív jsem zajela za Zoe.“

Převyprávěla mu, o čem mluvily. Odmlčela se, když přinesli první chod.

„Ten malý žlutý domek,“ přikývl Flynn a představil si ho. „Kdysi byl ohavně hnědý. Dala ho hezky do pucu. Mám dojem, že jsem u něho zahlédl děcko.“

„Simona. Vypadá přesně jako ona. Je to až strašidelné.“

„Možná by mě to taky napadlo, když jsem ji poprvé uviděl, ale to bych musel spustit oči z tebe.“

Ušklíbla se, ale polichotil jí. „Ty víš, kdy a jak máš co říct.“

„To už je takové nadání.“

„No, potom jsem se stavila u Dany. Ležela v knihách a mračila se.“

„To jsou dvě věci, ve kterých vyniká.“

„Zatím na legendu o sestrách ze skla nenarazila, ale snaží se. Ale něco mě napadlo. K bohyním patří uctívání. Všude se píše o tom, že většina kostelů stojí na místě někdejších pohanských svatyň. Počátky křesťanství a vrcholná doba pohanských kultů spadají zhruba do stejné doby. Tak jsem prolezla všechny kostely do dvaceti kilometrů odsud.“

„Dobrý nápad a zajímavá spojitost.“

„V tom zase vynikám já. Snažila jsem se něco vyčíst z té indicie. Hledej venku, hledej vevnitř, zpívající bohyně a tak dál. Tak jsem začala hledat. Nečekala jsem, že najdu klíč ležet na kostelní lavici, ale třeba jeho symbol, chápeš? Možná jeho rytinu nebo obrázek v rohu nějaké mozaiky... Ale nikde nic.“

„I tak to byl dobrý nápad.“

„Možná by bylo lepší zajet rovnou zpátky do toho

domu a vyzpovídat Rowenu a Pitta.“

„Možná. Chceš vědět, co jsem zjistil já?“

„Ano.“

Počkal, až jim naservírují hlavní chod, pak si prohlédl svůj steak a její rybu. „Co si myslíš o ochutnávání od druhých?“

„Přijatelné.“ Odřízli každý kousek své porce a předali si je navzájem.

„Víš, tohle může být začátek vážného vztahu. Ty a já. Většina lidí ohrnuje nos a nechce se o jídlo dělit. To jsem nikdy nepochopil.“ Pustil se do steaku. „Vždyť jde jen o jídlo, a to by se mělo sníst. Co na tom, že předtím leželo na cizím talíři?“

„To je vážně pro vztah dvou lidí to nejpodstatnější. Tak co jsi zjistil?“

„Promluvil jsem si o té pohádce s babičkou. Zapomněl jsem na některé podrobnosti. Tak třeba že došlo k roztržce na nejvyšších místech, když si mladý král vzal za ženu smrtelnici. Laškovat s pozemšťankami se mohlo, ale on ji přivedl za Oponu moci nebo Oponu snů, používá se obojí. Kvůli tomu se od něj někteří bohové odvrátili a založili si vlastní říši.“

„Politika.“

„Té se nevyhneme. To se mladému králi samozřejmě nezamlouvalo. Váže se k tomu ještě spousta dalších historek o válkách, intrikách a hrdinských činech a tím se dostáváme zpátky k dcerám. Rodiče je bezmezně milovali, ale dcery měly taky své ochránce z řad králových věrných. Byly to krásné a nadané dívky samozřejmě, jedna umělkyně, druhá vypravěčka, třetí bojovnice. Vyrostly ve vzájemné oddanosti, vychovávané mladou bohyní-kouzelnicí a střežené

královi oddaným bohem--válečníkem. Bud' učitelka, nebo strážce je museli mít stále pod dohledem, aby je ochránili před vnějším nebezpečím.“

„Na tom obraze stály v pozadí dvě figury, žena a muž, snad v objetí.“

Flynn mávl vidličkou a pak napíchl další kousek steaku. „To sedí. Královi rádci navrhovali, aby dcery provdal za tři mladé bohy z opačného tábora a znovu tím sjednotil království. Ale samozvaný král protistrany se nechtěl vzdát nároku na trůn. Zkazila ho moc a touha po další. Toužil ovládnout tenhle i onen svět. Chtěl královské dcery zabít, ale věděl, že by se pak od něj odvrátili všichni jeho stoupenci. Vymyslel tedy lest, a ti, kteří měli být dívkám nejbližší, mu bohužel pomohli svou láskou.“

„Zradili je?“

„Neúmyslně.“ Flynn dolil do sklenic trochu vína. „Byli příliš nepozorní, příliš zahleděni jeden do druhého a nedokázali sestry ohlídat. Dívky už dospěly v mladé ženy, a tak měly pro milence pochopení a nechaly je čas od času někam zmizet. Jednoho dne se na ně v takové nestřežené chvílce snesla kletba.“

„Okradli je o duše.“

„Nejen to. Budeš jíst zbytek toho steaku?“

„Hm,“ zamyšleně pohlédla na talíř. „Ne. Chceš ho?“

„Pro Moea. Kdybych se vrátil s prázdnýma rukama, byl by smutný.“ Požádal číšníka, aby jim zabalil zbytky jídla a usmál se na Malory. „Dáš si dezert?“

„Ne, jen kávu. Povědej dál.“

„Dvě kávy, crème brûlée a dvě lžičky,“ objednával, „tomuhle dezertu nikdo neodolá.“ Pak se naklonil blíž, aby dokončil vyprávění. „Zlý král byl chytrák a taky

kouzelník. Nepřivolal na sebe hněv vraždami nevinných a zároveň použil názory a politiku dobrého krále proti němu. Když může být smrtelnice královnou a polobohyně patřit mezi bohy, ať lidi prokážou, že jsou toho hodni. Jenom smrtelné ženy, z nichž každá zastupuje jednu z dcer, mohou zlomit kletbu. Do té doby budou dcery krále spát a nic jim neuškodí. Až tři smrtelné dívky najdou tři klíče ke schránce duší, sestry budou osvobozeny a království sjednoceno.“

„A když se to nepodaří?“

„Nejčastěji se vypráví, aspoň podle babičky, že zlý král stanovil časovou hranici tři tisíc let – to je tisíciletí pro každou z královských dcer. Pokud se klíče do té doby nenajdou, bude vládnout jen on sám světu lidí i bohů.“

„Nikdy jsem nepochopila, proč chce někdo vládnout světu. Mně to připadá jako děsný hlavobol.“ Malory našpulila rty, když mezi ně postavili mísu s crême brûlée. Flynn měl pravdu, uvědomila si, tomuhle jen těžko odolá. „A co se stalo s těmi milenci?“

„Zase existuje řada verzí.“ Zajel lžičkou do krému na jedné straně, zatímco Malory na druhé. „Babičce se líbí ta, která říká, že zlomený král odsoudil milence na smrt, ale královna za ně prosila o milost. Namísto popravy přišlo vyhoštění. Skončili za Oponou snů a nesmějí se vrátit, dokud nenajdou tři smrtelnice, které dokážou schránku odemknout. A tak ti bohové bloudí po světě mezi lidmi a hledají trojici, která vysvobodí nejen tři sestry, ale taky je.“

„Takže Rowena s Pittem se považují za učitelku a válečníka?“

Potěšilo ho, že dospěla ke stejnému závěru. „Tak nějak to vidím. Je to páreček cvoků, Malory. A hezká pohádka.

Romantická, barvitá. Jenže když se lidi začnou stylizovat do takových rolí, můžeme všichni skončit na psychiatrii.“

„Zapomínáš na peníze.“

„Ne. Ty mně právě dělají starosti. Sedmdesát pět tisíc znamená, že to pro ně není jen hra. Oni to myslí vážně. Buď té legendě opravdu uvěřili, nebo si jen připravují půdu pro velký podvod.“

Malory si pohrávala se lžičkou krému. „S těmi pětadvaceti tisíci mám dohromady pětadvacet tisíc dvě stě pět dolarů, a to jsem připočítala dvacku, kterou jsem dnes našla v kapse. Moji rodiče jsou průměrně situovaní a nemají žádný vliv. Nemám bohaté nebo významné přátele, ani milence. Takže nemám nic, co by podvodníkům stálo za námahu.“

„Třeba jim jde o něco, na co jsi zatím nepomyslela. Ale zpátky k těm milencům – žádné chudé taky nemáš?“

Usrkávala kávu a prohlížela si ho přes okraj šálku. Slunce zapadlo, zatímco večeřeli. Teď se na stole mezi nimi chvěl plamínek svíčky. „V tuhle chvíli ne.“

„To je ale náhoda. Já taky ne.“

„Flynn, já nehledám milence, ale jeden tajemný klíč.“

„Takže věříš, že existuje?“

„Ano. Jinak bych se nenamáhala ho hledat. Ataky jsem dala slovo, že to zkusím.“

„Pomůžu ti s tím.“ Odložila kávu. „Proč?“

„Z mnoha důvodů. Jednak jsem přirozeně zvědavý, a ať to dopadne, jak chce, budu mít zajímavou story.“

Pohládl ji bříškem prstu po hřbetu ruky a Malory ucítila malý výboj v celé paži. „Pak je do toho zapletená moje sestra. A taky ti budu nablízku. Věřím, že mi nakonec neodoláš, jako jsi neodolala tomuhle dezertu.“

„To má být shoda náhod, nebo plán?“

„Jen osud, zlato. Koukni, co kdyby jsme zašli ke mně... Kruci, nemyslel jsem na líbání, dokud ses na mě nepodívala takhle spatra. Už zase jsem zapomněl, co jsem chtěl říct.“

„Tak to si umím představit.“

„Aha, takhle jsem to nemyslel, ale když chceš, nechám se přemluvit. Chtěl jsem říct, že bychom spolu u mě zkusili něco zjistit. Ukážu ti, co už mám, i když toho moc není. Nemůžu najít nic o vašich dobrodincích, tedy ne pod jmény, která používají.“

„Hledání informací nechám na tobě a na Daně,“ odpověděla Malory. „Já na to zkusím jít jinak.“

„Jak?“

„Logicky. Jde o bohyně. A ve městě je hodně obchodů New Age. Projdu se tam. A pak je tu ten obraz. Musím zjistit, kdo je autorem, co jiného ještě namaloval a kde ty výtvary jsou. Pokud je někdo vlastní, jak se k němu dostaly. Musím se znova vypravit za Rowenou a Pittem, vyzpovídat je a ještě jednou si prohlédnout obraz.“

„Pojedu s tebou. Tohle je super story, Malory. Možná jen velká bouda, ale tím spíš mám povinnost o ní psát.“

Trochu se naježila. „Nemáš důkazy, že tu ti dva jsou nelegálně. Možná jim trochu haraší, ale nejsou to podvodníci.“

„Jen klid.“ Zvedl ruku na znamení míru. „Nic nezveřejním, dokud neshromáždím fakta. A k tomu potřebuju poznat všechny zúčastněné. Do jejich domu proniknu jedině s tvoji pomocí. Výměnou nabízím svoje investigativní schopnosti a reportérskou nezdolnost. Jestli mě s sebou nevezmeš ty, budu muset ukecat Danu.“

Zamyšleně ťukala prsty do stolu. „Třeba se s tebou nebudou bavit. Možná se jim vůbec nebude líbit, že jsi do věci zasvěcený, i když jen okrajově.“

„To nech na mně. Pronikat tam, kde mě nechťejí, mám v popisu práce.“

„Tak ses dostal včera večer do mého bytu?“

„Jau. Co kdybychom vyrazili zítra dopoledne? Stavím se pro tebe v deset.“

„No tak dobře.“ Komu to vlastně uškodí, když ho vezme s sebou?

Při těch slovech ji popadl za bradu a políbil tak náruživě, že jí horkost z nitra vystřelila až do mozku.

„A tohle taky,“ vydechla. Rychle odemkla, vběhla do bytu a zabouchla mu dveře před nosem. Vzápětí stejně prudce otevřela. „A díky za večeři.“

Když zabouchla podruhé, Flynn se s úsměvem zhoupł na patách. Pak kráčel pryč a pohvizdoval si. Malory Priceová, uvažoval, byla žena, s níž se žádný mužský nemůže nudit.

„Nemusíš mě doprovázet až ke dveřím bytu,“ řekla, když se blížili k jejímu domu.

„Ale musím. Potrpím si na dobré vychování.“

„Tomu nevěřím,“ zamumlala a začala hledat klíče.

„Stejně tě dovnitř nepozvu.“

„Tak dobře.“

Pohlédla na něho úkosem. To už se ocitli na chodbě před bytem. „Říkáš to, jako bys byl milý a neškodný člověk. Což taky jen hraješ.“

Zazubil se. „Vážně?“

„Jo. Jsi tvrdohlavý, vlezlý a taky dost arogantní. Prochází ti to, protože vždycky nasadiš oslňující úsměv a

výraz, jako že bys mouše neublížil. Jenže to jsou jen prostředky jak dosáhnout svého.“

„Páni, jak ty do mě vidíš!“ Zadíval se jí do očí a omotal si jednu její loknu kolem prstu. „Teď tě buď musím zabít, nebo se s tebou oženit.“

„A to, že jsi nějakým zvráceným způsobem přitažlivý, ještě nic neznamena. To taky člověka otravuje.“

6

Dana naráz vypila první šálek kávy. Stála nahá ve své malé kuchyňce s očima zavřenými a nefungující hlavou. Chuť silné černé kávy z ní vyloudila úlevný povzdech.

Půl druhého hrnku zdolala cestou do sprchy.

Ranní vstávání jí nevadilo, protože o něm většinou ještě nevěděla. Jednala automaticky. Zazvonil budík, zarazila zvonění, vykulila se z postele a klopýtala do kuchyně, kde předem nastavený kávovar vařil první šálek kávy.

U druhého se Daně rozjasnil zrak natolik, že trefila do koupelny.

Voda jí rozproudila krevní oběh, a když vycházela ze sprchy, byla už natolik bdělá, že neměla důvod stěžovat si na vstávání. Dopila načatou kávu, poslechla si ranní zprávy a začala se oblékat.

Se třetím šálkem a obloženou bagetou se pak usadila u své ranní knihy.

Sotva však otočila druhou stránku, její posvátný rituál přerušilo klepání na dveře.

„Sakra.“

Založila místo v knize, kde skončila. Její rozmrzelost se zmírnila, když na prahu spatřila Malory.

„Ty jsi vážně ranní ptáče, co?“

„Promiň. Říkalas, že dnes pracuješ, tak jsem myslela, že už budeš vzhůru a při smyslech.“

„Jen vzhůru.“ Dana se opřela o kliku a chvíli si prohlížela zeleně kostkovanou košili, která se dokonale hodila k plisovaným kalhotám, šedým botám a kabelce.

„To se vždycky oblíkáš takhle?“

„Jak takhle?“

„Dokonale.“

Malory se smíchem pohlédla na své oblečení. „Asi ano. To už je moje úchylka.“

„Vypadá to skvěle. Asi tě za to brzo začnu nenávidět. I tak pojď dál.“

Místnost působila jako ucelená, neformální knihovna. Dlouhé police s knihami se táhly podél dvou zdí od stropu po podlahu. Knihy ležely nebo stály všude po pokoji. Malory napadlo, že nepůsobí jen jako zdroj zábavy a informací, ale že jejich barvy a různé materiály obálek tvoří zároveň zajímavé dekorace.

Knihy se vršily i v dalším pokojíku ve tvaru L a na stolku u nedojedené snídaně.

Dana s rukama v bok pozorovala, jak Malory zkoumá její životní prostor. Podobnou reakci už viděla mnohokrát. „Ne, nepřečetla jsem je všechny, ale přečtu. A ne, nevím, kolik jich přesně mám. Dáš si kafe?“

„Jen jednu otázku. Ty nikdy nevyužíváš služby vaší knihovny?“

„Jistě, ale taky potřebuju knížky vlastnit. Když nemám po ruce dvacet třicet knih, které čekají na přečtení, začnu trojčit. To je zase moje úchylka.“

„Tak fajn. Kafe si odpustím, už jsem jedno měla. Po druhém by mi začalo zvonit v uších.“

„To já dám teprve po druhém kafi dohromady souvislou větu. A bagetu nechceš?“

„Ne, ale klidně jez. Chtěla jsem tě zastihnout, než odejdeš do práce, a sdělit ti novinky.“

„Mluv.“ Dana ukázala na druhou židli u stolku a pustila se do jídla.

„Dneska dopoledne jedeme s Flynnem na Válečníkův vrch.“

Dana našpulila rty. „Věděla jsem, že se zapojí, a taky tě začne uhánět.“

„Dělá ti něco z toho problémy?“

„Ne. Je chytřejší, než se na první pohled zdá. Proto mu lidi většinou všechno vyklopí. Kdyby se nepřidal sám, snažila bych se ho nějak nalákat. A že to bude zkoušet na tebe nebo na Zoe jsem čekala. Flynn to se ženskéjma umí a líbí se jim.“

Malory si vzpomněla, jak snadno ji v kuchyni zatlačil do rohu. Připadala si bezbranná jako kotě. „Jistá chemická reakce proběhla, ale ještě nevím, jestli se mi opravdu líbí nebo ne.“

Dana klidně přežvykovala. „Radši to vzdej hned. On tě prostě utahá, v tom je taky dobřej. Připomíná mi ovčáckýho psa.“

„Cože?“

„Víš, jak sháněj stádo dohromady?“ Volnou rukou naznačila klikatou cestu psího naháněče. „Jak běhají neustále dokola, dokud ovce nedostanou, kde je chtěli mít? To je Flynn. Budeš si myslet, že chceš dojít támhle, ale on usoudí, že to pro tebe bude lepší tam, takže skončíš tam. Ani si neuvědomíš, jak tě tam dostal.“

Olízla si trochu krémového sýra z prstu. „A nejlepší na tom je, že když se probeřeš, zjistíš, že je ti tam líp. Ale

zůstanu naživu, když se nedoví, že jsem ti to řekla.“

Malory se zamyslela. Šla s ním na večeři, no ne? A dvakrát, vlastně dokonce třikrát ho líbala. A teď nejenže s ní jede na Vrch, on ji tam dokonce doveze. Uf.

„Nechci, aby se mnou někdo manipuloval.“

Dana se zatvářila pobaveně i lítostivě zároveň. „No, uvidíme, jak to dopadne.“ Vstala a sklidila ze stolu nádobí. „A co chceš dostat s Roweny a Pitta?“

„Moc toho asi nebude. Ale jde mi o ten obraz.“ Malory zašla za Danou do kuchyňky. Nepřekvapilo ji, že i tady vidí plno knih. Dokonce i ve skřínce, kde by většina lidí skladovala potraviny.

„Připadá mi důležitý,“ pokračovala, když Dana oplachovala talíře. „Co chtěl jeho autor říct a kdo to byl?“

Rychle Daně převyprávěla dodatky k legendě, o nichž se den předtím dověděla od Flynnna.

„Takže oni si hrají na tu učitelku a strážce?“

„To si aspoň myslíme,“ přikývla Malory. „Zajímalo by mě, jak se budou tvářit, až to na ně vybalím. A Flynn by je mohl zabavit, abych dostala šanci si znovu prohlédnout a taky vyfotit ten obraz. Třeba mě to dovede k jiným dílům stejného malíře.“

„Zkusím dneska vyhledat něco o mytologickém umění.“ Dana mrkla na hodinky. „Už musím jít. Ale my tři bysme se měly co nejdřív sejít.“

„Uvidíme, co zjistím dneska.“

Vyšly před dům. Malory se na chodníku zastavila.

„Dano, není to šílené, co děláme?“

„To si piš. Zavolej, až se s Flynnem vrátíte.“

Za slunečného rána byla jízda na Vrch mnohem

příjemnější, i když až příliš klidná. Malory se na místě spolujezdce mohla kochat pohledem do kraje a představovat si, jaké by bylo žít tak vysoko u nebe, kdy se svět pod vámi prostírá jako pomalované plátno.

Skvělý výhled pro bohy, napadlo ji. Vznešený a dramatický. Nepochybovala, že si Rowena s Pittem místo vybrali kvůli jeho atmosféře a také kvůli soukromí.

Během několika týdnů zbarví podzim elegantní kopce kolem, až budou oči přecházet. Ranní mlhy se začnou přelévat po údolí a připomínat třpytivá jezera, dokud je slunce nevypije.

A dům, černý jako noc, se nad tím vším bude svými zdobnými liniemi zařezávat do oblohy a strážit údolí. Anebo je pozorovat. Copak tu asi za ty dlouhé roky všechno viděl?

Co asi ví?

Ta představa ji rozechvěla jako náhlý závan ledového strachu. „Je ti zima?“

Zavrtěla hlavou a pootevřela okénko. Najednou bylo v autě horko a dusno. „Ne. Jen straším sama sebe.“

„Jestli se na to dneska necítíš...“

„Ale ano. Musím tam. Nebudu se přece bát dvou bohatých excentriků. Vlastně se mi docela líbí. A taky se potřebuju znova podívat na ten obraz. Nemůžu ho dostat z hlavy. Vždycky když se pokusím něco vymyslet, skončím u něj.“

Vyhlédla oknem do hlubokého listnatého lesa. „Chtěl bys tady nahoře bydlet?“

„Ne.“

Se zájmem na něho pohlédla. „To jsi s tím rychle hotový.“

„Jsem společenský tvor. Potřebuju kolem sebe lidi. Ale

Moe by tady byl šťastný.“ Zadíval se do zpětného zrcátka. Pes vystrkoval čenich z pootevřeného okénka a ušiska mu vlála.

„Nemůžu uvěřit, žeš ho vzal s sebou.“

„Když on se rád vozí autem.“

Natočila se dozadu a všimla si blaženého výrazu psí tváře. „To vidím. Neměl bys mu dát ušmíknout ty chlupy, co mu padají do očí?“

„Neříkej, ušmíknout,“ zašeptal Flynn vyděšeně, „ještě za sebou nemáme celou kastraci.“

U zdi lemující okraj panství zpomalil, až nakonec zastavil před branou s dvojicí kamenných strážců.

„Nevypadají moc přátelsky. Párkrát jsme tady v lese s klukama tábořili. Ještě na střední škole. Tehdy v domě nikdo nebydlel, tak jsme přelezli zeď.“

„A vloupali jste se dovnitř?“

„Na to šest plechovek piva nestačilo. Neměli jsme dost odvahy. Ale vyblbli jsme se strašením jeden druhého. Jordan dokonce tvrdil, že na tom cimbuří zahlédl ženskou postavu. Přísahal, že nelže. Taky o tom později napsal knihu, takže musel něco vidět. Jordan Hawke,“ dodal. „Možná jsi o něm slyšela.“

„Jordan Hawke že psal o Válečnickově vrchu?“

„Jmenovalo se to...“

„Hlídka duchů. Četla jsem ji.“ Malory užasle zírala skrze mříže železné brány. „No jo, popsal to tady skvěle. Taky je to výborný spisovatel.“ Podezřívavě pohlédla na Flynnu. „Ty se znáš s Jordanem Hawkem?“

„Už od dětství. Vyrosl tady ve Valley. To nám bylo asi šestnáct, když jsme s Jordanem a Bradem v lese popíjeli pivo, odháněli komáry velké jako vrabci a vymýšleli si lživé historky o svých sexuálních zkušenostech.“

„V šestnácti se pivo pít nesmí,“ odpověděla Malory nakvašeně.

Natočil se a i přes sluneční brýle se jeho oči smály. „Vážně? Jak jsme to jen mohli udělat? Každopádně deset let nato vydal Jordan první bestseller a Brad začal řídit rodinné impérium – to jest obchod se dřevem a síť filiálek HomeMakers – jako Bradley Charles Vane IV. A já jsem plánoval cestu do New Yorku, kde jsem se měl stát prvním z reportérů New York Times.“

„Tys pracoval v Timesech.“

„Ne, nikdy jsem neodjel. Z toho a onoho důvodu,“ trhl rameny. „Tak jak se dostaneme za tu bránu?“

Ale než stihl vystoupit, začala se brána sama otevírat s tak nadpozemskou tichostí, až ho v týle zamrazilo. „Že to ale mají dobře naolejované,“ zamumlal. „A vypadá to, že o nás vědí.“

Vklouzl zpět za volant a projel mezi sloupy.

Dům vypadal stejně zvláštně a působivě za denního světla jako za bouřlivé noci. Jen žádný jelen je nepřišel přivítat. Místo toho vlál na jedné z věží bílý praporek s emblémem klíče a před vchodem barevně zářily květinové truhlíky. Chrlíče na kamenných zdech stále působily, jako by chtěly každou chvíli skočit na nečekané hosty.

„Takhle blízko jsem se ve dne ještě nedostal.“ Flynn pomalu vystoupil z auta. „Je to tu strašidelné.“

„Jo, ale zas ne tak moc. Spíš impozantní. Něco takového by člověk čekal na útesu nad zuřícím oceánem. Ještě vodní příkop a bylo by to dokonalé.“

„Počkej, až uvidíš interiér.“ Malory se zastavila vedle něho a neprotestovala, když ji vzal za ruku. Lechtání v hrdle považovala za bláhový a až příliš ženský projev.

„Nechápu, proč jsem tak nervózní,“ zašeptala a pak Flynn ucítil, jak škusbla rukou, protože se dveře otevřely.

Rowena v nich stanula jako v obřím rámu, naboso, oblečená do jednoduchých šedých kalhot a temně zele – né haleny. Vlasy jí splývaly na ramena, a přestože nebyla nalíčená, působila stále dojmem královny ze vzdálené země, která tu pobývá na tiché dovolené. Malory zahlédla třpyt briliantů v jejích uších.

„To je úžasné.“ Rowena k nim vztáhla ruku s elegantními prsteny. „Jak ráda vás zase vidím, Malory. A ten pohledný doprovod...“

„Flynn Hennessy. Danin bratr.“

„Vítejte. Pitte, dorazí za chvíli. Právě telefonuje.“ Pokynula, aby vstoupili.

Flynn se v hale snažil potlačit údiv. „Na takovém hradě bych telefoný ani nečekal.“

Rowena se smíchy zakuckala. „Umíme ocenit přednost moderních technologií. Pojd'te dál, podáváme čaj.“

„Nechceme být na obtíž,“ začala Malory, ale Rowena mávla rukou.

„Hosté nikdy nejsou na obtíž.“

„Jak jste se dověděli právě o téhle nemovitosti, slečno...“

„Rowena.“ Hladce se do Flynnna zahákla a odváděla ho do salonu. „Říkejte mi Roweno, prosím. Pitte má na zajímavá místa nos.“

„Cestujete často?“

„Ano, dost často.“

„Kvůli práci, nebo pro zábavu?“

„Práce bez zábavy nemá cenu, nemyslíte?“ Hravě mu přejela prstem po rukávu. „Posad'te se. Jak pijete čaj?“

Malory poznala komornou z předchozí návštěvy. Velmi

tiše přivezla vozík s čajovým servisem a stejným způsobem zmizela.

„V jakém oboru podnikáte?“ ptal se Flynn dál.

„Tak trochu v tom a trochu v onom. Mléko? Citrón, nebo med?“ obrátila se při nalévání na Malory.

„Trochu citrónu. Děkuji. Mám na vás hodně otázek.“

„To je mi jasné a váš atraktivní společník taky. Jaký byste si dal čaj, Flynn?“

„Jen černý.“

„Takže po americku. A čím vy se zabýváte?“

Vzal do ruky jemný čajový kalíšek, ale zadíval se na ni chladně a upřeně. „Myslím, že už to dávno víte.

Nevybrali jste si mou sestru jen tak. Jistě jste si o ní všechno zjistili a to zahrnuje i mou osobu.“

„Ano.“ Rowena si do čaje přilila med i mléko. Vůbec se neurazila, naopak, spokojeně se usmála. „Žurnalistika musí být nesmírně zajímavá. Kolik informací je třeba sesbírat a šířit dál. Myslím, že jen velmi inteligentní člověk může tuhle práci odvést dobře. Á, tady je Pitte.“

Vstoupil do místnosti jako generál, napadlo Flynnu. Jako by přehlížel bitevní pole, vyhodnocoval svou pozici a zvažoval další strategii. I když se přátelsky usmíval, Flynn v něm tušil vojáka z oceli.

„Slečno Priceová, rád vás zase vidím.“ Vzal ji za ruku a donesl ji téměř ke rtům v gestu tak plynulém, že působilo naprosto přirozeně.

„Díky, že jste nás přijal. Tohle je Flynn...“

„Ano. Pane Hennessy,“ naklonil hlavu ke straně. „Jak se vám daří?“

„Docela dobře.“

„Naši přátelé by se chtěli na něco zeptat,“ pověděla mu Rowena a podala mu připravený šálek čaje.

„To se rozumí.“ Pitte se k nim posadil. „Chtěli byste asi vědět, jestli nejsme...“ Zvědavě se natočil k Roweně.

„Šílenci,“ doplnila a pozvedla táč. „Vdolek?“

„No ano, šílenci.“ Pitte si vzal a štědře ho ozdobil šlehačkou. „Můžu vás ujistit, že nejsme, jenže bych to udělal, i kdybychom byli, takže vám to nebude nic platné. Nebo jste si to se svým úkolem rozmyslela, slečno Priceová?“

„Vzala jsem si peníze a dala jsem slovo.“ Jeho výraz poněkud zjemněl. „Ano, ale pro někoho by to příliš neznamenal.“

„Pro mě to znamená dost.“

„Ale může se to změnit,“ ozval se Flynn. „Záleží na tom, odkud ty peníze jsou.“

„Chcete snad naznačit, že jsme zločinci?“ V ruměnci na Roweniných jindy bělostných lících se projevil hněv. „Je dost netaktní přijít do našeho domu a obviňovat nás, že jsme zloději.“

„Reportéři obvykle nebývají taktní, bratři mladších sester také ne.“

Pitte cosi zašeptal v neznámém jazyce a dlouhými prsty pohladil Rowenu po paži, jako by uklidňoval kočku, která chce tasit drápy. „To chápu. Podnikám ve světě financí a peníze pocházejí jen z legálních zdrojů. Nejsme šílenci ani zločinci.“

„Tak kdo jste?“ zeptala se Malory přímo, než mohl Flynn promluvit. „Odkud jste přišli?“

„A co byste řekla?“ odpověděl, Pitte otázkou.

„Nevím. Ale asi věříte, že představujete učitelku a bojovníka, kteří nedokázali ochránit sestry ze skla.“

Pitte mírně povytáhl obočí. „Od poslední návštěvy jste přece jen něco zjistila. Zjistíte ještě víc?“

„To doufám. Ale vy mi můžete pomoci.“

„Tímto způsobem vám pomáhat nesmíme. Ale jedno vám povím. Nejen učitelka a bojovník, ale také společníci a přátelé těch drahých bytostí, a tím pádem i osobně zodpovědní.“

„Je to jen legenda.“

Jeho jasné oči potemněly, když se znovu uvolnil v křesle. „Jistě, jak jinak, takové věci překračují rámec vaší mysli a hranice vašeho světa. I tak mi věřte, že ty klíče existují.“

„A kde je schránka s dušemi?“ zeptal se Flynn.

„V bezpečí.“

„Mohu si znovu prohlédnout obraz?“ Ted' se Malory obrátila k Roweně. „A ukázat ho Flynnovi?“

„Samozřejmě.“ Rowena vstala a vedla je do pokoje, jemuž dominoval portrét sester ze skla.

Malory zaslechla, jak Flynn zadržel dech. „Je ještě dokonalejší, než jsem si pamatovala. Můžete mi prozradit, kdo ho maloval?“

„Někdo,“ odpověděla tiše Rowena, „kdo poznal lásku a žal.“

„Někdo, kdo zná Malory, moji sestru a Zoe McCourtovou.“

Rowena si povzdechla. „Jste cynický, Flynn, a podezřívavý. Ale protože jste na sebe vzal roli ochránce, odpustím vám to. My Malory, Daně a Zoe nepřejeme nic zlého. Právě naopak.“

Něco v jejím tónu ho přimělo jí věřit. „Je dost znepokojující vidět sestřinu tvář na tom obraze.“

„Udělal byste všechno, abyste ji uchránil od nebezpečí. Tenhle druh soudržnosti a lásky znám. Obdivuji ho a respektuji. Já ani Pitte vaši sestru neohrožujeme. To vám

přísahám.“

Otočil se k ní a zaměřil se na to nevyslovené. „Takže někdo jiný ano?“

„Život je hra,“ řekla na to Rowena. „A vám vystydne čaj.“

Obrátila se k východu právě ve chvíli, kdy vstoupil, Pitte. „Zdá se, že venku je jakýsi velmi velký a velmi nešťastný pes.“

Zlost a ostrá slova se na Flynnovi nijak neprojevíly, ale při zmínce o psovi sebou škubl. „Ten je můj.“

„Vy máte psa?“ Rowena náhle promluvila vzrušeným hlasem malé holčičky. Jako by se celá rozzářila, když Flynnovi stiskla ruku.

„To on si jen myslí, že je to pes,“ ucedila Malory.

Flynn se na ni vyčítavě podíval a pak obrátil pozornost zpět k Roweně. „Máte ráda psy?“

„Ano, velice. Můžu se s ním setkat?“

„Samozřejmě.“

„Hm, než Rowenu a Pitta seznámíš s Moem, na jejich vlastní nebezpečí, nemohla bych si odskočit?“ mávla Malory rukou k hale. „Už vím, kde to je.“

„Jistě.“ Rowena se poprvé zdála nesoustředěná. Nedočkavě táhla Flynnu ven. „A jaký druh psa to je?“

„To je trochu sporné.“

Malory zaběhla na toaletu a pomalu napočítala do pěti. Pak opatrně otevřela a nakoukla do haly. Rychle utíkala zpět do salonu s portrétem a z kabelky vytáhla maličký digitální fotoaparát.

Nafotila několik celkových snímků, pak se zaměřila na některé detaily. Provinile koukla přes rameno, schovala foťák a vytáhla brýle, igelitový sáček a malý nožík.

V uších jí zvonilo, když vystoupila na lem krbu a seškrábla z obrazu několik barevných vloček.

Celé to netrvalo ani tři minuty, přesto měla dlaně zpocené a kolena se pod ní podlamovala. Pak se trochu vydýchala a s co největším klidem vyšla z místnosti a pak z domu.

Tam zůstala stát jako opařená. Rowena seděla na trávniku, na klíně chovala chlupatou horu a hihňala se jako dítě.

„Ten je nádherný. Takové zlatíčko. Hodný pejsek.“ Sklonila hlavu a otřela tvář o Moeovu srst. Pes blaženě vrtěl ocasem. „Moc hodný pejsek.“ S úsměvem vzhledla k Flynnovi. „To jste našel vy jeho, nebo on vás?“

„Tak trochu obojí.“ Jeden milovník psů rozeznal druhého. Flynn si strčil ruce do kapes a rozhlédl se po rozsáhlých travnatých plochách, sahajících až k lesu. „Když máte tak velký pozemek, mohli byste si dovolit celou smečku psů.“

„Hm. Ano.“ Rowena sklopila oči a začala Moea drbat na břiše.

„Hodně cestujeme,“ ozval se Pitte a položil přitom dlaň na její hlavu. „Jak dlouho zůstanete tady?“

„Až skončí tříměsíční lhůta, odstěhujeme se.“

„Kam?“

„To se uvidí. A ghra.“

„Ano, ano.“ Rowena se ještě chvíli mazlila s Moem a pak s povzdechem vstala. „Máte štěstí. Takový přítel vám vnese do života mnoho dobrého. Doufám, že si ho vážíte.“

„Vážím.“

„Vidím, že ano. Možná jste cynický a podezřívavý, ale takovýhle pes pozná dobré srdce.“

„Jo,“ souhlasil Flynn. „Tomu docela věřím.“

„Doufám, že ho přivedete, až se zase objevíte. Může se tu proběhnout. Sbohem, Moe.“

Moe se posadil a s nezvyklou důstojností zvedl jednu obří tlapu.

„Páni, to jsem ještě neviděl.“ Flynn překvapeně mrkal, když si pes nechal tlapou potrást. „Mal, vidělas to?!“

Jakmile Moe zaslechl její jméno, vyrazil tryskem k místu, kde Malory stála. Ta zděšeně vyjekla a připravila se na náraz.

Rowena na něj zavolala. Bylo to jakési nerozluštitelné cizí slovo, pronesené jasným a klidným hlasem. Moe pár centimetrů před Malory zabrzdil a kecnul si na zadek. Pak znovu zvedl tlapu.

„No,“ Malory si úlevně vydechla, „to už je lepší.“ Shýbla se a povinně potřásla nabízenou packou. „Hodný pes.“

„Kruci, jak jste to dokázala?“ chtěl vědět Flynn.

„Trochu to se zvířaty umím.“

„To vidím. Co to bylo za řeč? Gaelština?“

„Hm.“

„To je legrační. Moe poslouchá povely v gaelštině a většinu anglických ignoruje.“

„Psi chápou víc než jen slova.“ Podala Flynnovi ruku.

„Doufám, že se zase brzy uvidíme. Máme rádi společnost.“

„Dík za váš čas.“ Malory odcházela k autu a Moe šťastně klusal po jejím boku. Jakmile se usadila, schovala kabelku provinile pod nohy.

Rowena se na ně smála, ale když Moe vystrčil čumák z okna, zněl její smích posmutněle. Zamávala a pak se opřela o Pitta.

„Cítím naději,“ zašeptala, „opravdovou naději. To se mi ještě nestalo a děsí mě to.“

Pitte ji objal kolem ramen a přitiskl k sobě. „Neplač, lásko moje.“

„Je to hloupé.“ Setřela si slzu z tváře. „Plakat nad cizím psem. Až se vrátíme domů...“

Obrátil ji k sobě a vzal její tvář do dlaní. Promluvil něžně, ale naléhavě. „Až se vrátíme domů, pořídíš si stovku psů. Anebo tisíc.“

„Jeden postačí.“ Zvedla se na špičkách, aby ho mohla políbit.

Malory si v autě dlouze vydechla.

„Vypadá to, že se ti ulevilo. Takže jsi to stihla vyfotit?“

„Ano. Připadala jsem si jako mezinárodně hledaný zloděj uměleckých děl. Jsem Moeovi vděčná, že tak dobře odvedl pozornost. Tak co si o nich myslíš?“

„Jsou noblesní, inteligentní a samé tajemství. Ale jako cvoci nevypadají. Jsou zvyklí na peníze – na velké peníze. Na čaj ve starožitných šálcích, který jim přiveze služka. Jsou vzdělaní, kulturní a trochu snobští. Mají to tam draze zařízené. Protože jsou tu jen pár týdnů, nemohli stihnout nakoupit všechno tady. Museli si to nechat přivézt. Pak bych měl najít jejich stěhováky.“

Náhle se zamračil a poklepal prsty na volant. „Byla celá pryč z Moea.“

„Cože?“

„Hned jak ho uviděla, celá roztála. Teda, já vím, že je okouzlující, ale ona se skoro sesypala. Aspoň to na mě dělalo takový dojem. Sebevědomá, silná ženská. Ten typ, co bere sex-appeal jen z toho, že má navrch. Uměl bych si ji představit s drahou kabelkou na Madison Avenue

nebo v čele nějaké firemní rady v L. A. Intelligence, peníze, moc a to všechno v sexy těle.“

„Chápu, prostě jsi na ni valil oči.“

„Moment, zkontroluju si puls. Jo, ještě žiju, takže je to normální. Jenže mělas ji vidět, když Moe vyskočil z auta. Všechn ten velkolepý dojem odhodila a rozzářila se jak vánoční stromeček.“

„Tak má asi ráda psy.“

„V tom je něco víc. Nebylo to jen takové ťutu, co paničky dělávají na psy. Ona se s ním válela po trávě a smála se na celé kolo. Tak proč si nějakého psa nepořídí?“

„Třeba ho Pitte nechce.“

Flynn zavrtěl hlavou. „Tomu sama nevěříš. Ten chlápek by se pro ni rozkrájel, jen kdyby kývla prstem. A jak donutila Moea podat pac... Je to celé nějak divné.“

„Souhlasím. Zaměřím se teď na ten obraz, aspoň dokud nevymyslíme něco nového. Ty bys mohl dál hledat informace o těch dvou.“

„Dneska večer musím psát o zasedání městské rady. Co kdybychom se sešli zítra?“

Manévruje. Nahání ji jako ovci. Vzpomněla si na Danino varování a podezřívavě na něj pohlédla. „Definuj přesně slovo, sešli.“,

„To klidně nechám na tobě.“

„Mám jen čtyři týdny, vlastně už mím, abych našla klíč. Jsem nezaměstnaná a měla bych si rozmyslet, co si dál počnu se životem – teda profesionálně. Nedávno jsem ukončila vztah, který nikam nevedl. Když to všechno sečteš, vyjde ti, že nemám čas na randění a zkoumání dalšího vztahu.“

„Počkej minutku.“ Zastavil u krajnice a rozepl si pás.

Nahnul se, popadl ji za ramena, přitáhl k sobě, jak její pás dovolil, a zmocnil se jejích úst.

„Hm, tohle ti vážně jde skvěle,“ vydechla po chvíli.

„Taky trénuju co nejčastěji.“ Na důkaz ji políbil znovu. Ted' pomaleji a hlouběji. Cítil, jak se zachvěla. „Chtěl jsem to jen přidat k té tvé rovnici.“

„Studovala jsem umění, v matematice moc silná nejsem. Pojd' sem ještě na chvíli.“ Popadla ho vpředu za košili, přitáhla k sobě a oddala se polibku.

Všechno jako by v ní jiskřilo. Krev, kosti i mozek.

Jestli tohle znamenalo nechat sebou manipulovat, pak by svůj názor měla přehodnotit.

Když zaťal pěst v jejích vlasech, ucítila touhu silnou jako droga.

„To bychom neměli dělat.“ Ale už mu zoufale vytahovala košili z kalhot, aby se co nejdřív dotkla jeho kůže.

„Já vím, neměli.“ Cukal přezkou jejího pásu. „Hned toho necháme.“

„Fajn, ale jen co...“ Přitiskla si jeho dlaň k řadru a zasténala, jak se pod ní zachvělo její rozbušené srdce.

Přitáhl ji k sobě a zaklel přitom, protože se loktem praštil o volant. Moe, nadšený vidinou zápasu, prostrčil hlavu mezi sedadly a oba je šťastně olízl.

„Bože!“ Malory si v šoku a se smíchem otírala ústa.

„Na chvíli jsem uvěřila, že to byl tvůj jazyk.“

„Já taky.“ Flynn se snažil popadnout dech. Prohlížel si ji. Vlasy měla svůdně rozčuchané, tvář uzardělou a rty od jeho útoku mírně nateklé.

Zastrčil Moeovu hlavu zpět mezi sedadla a vydal úsečný povel sednout, že se pes okamžitě stáhl dozadu a zakňučel, jako by dostal klackem.

„Nechtěl jsem na to jít tak rychle.“

Malory zavrtěla hlavou. „Já jsem na to nechtěla jít vůbec. A to mám vždycky všechno naplánované.“

„Už ani nepamatuju, kdy jsem to naposled zkoušel v zaparkovaném autě.“

„Přesně.“ Natočila se za lítostivými zvuky ze zadního sedadla. „A ještě za daných okolností.“

„Máš pravdu. Chci se s tebou opravdu milovat, Malory.“ Chytil ji znovu za paže. „Dotýkat se tě. Cítit tě pod rukama. Moc tě chci.“

„Musím si to rozmyslet. Je to celé komplikované.“ Rozhodně by se měla zamyslet nad tím, že z něj málem strhala šaty na předním sedadle na veřejné silnici a za bílého dne.

„Můj život je vzhůru nohama, Flynn.“ Ta myšlenka ji natolik uzemnila, že se jí puls vrátil do normálních kolejí.

„Děje se toho moc najednou a já se v tom musím zorientovat. Zmatky mi nedělají dobře. Radši trochu zpomalíme.“

Zahákl prst za věčko jejího výstřihu. „Co je to trochu?“

„Ještě nevím. Bože, to se nedá vydržet.“ Natočila se a natáhla dozadu. „Tak už nefňukej, ty velký štěně.“

Podrbala Moea mezi ušima. „Nikdo se na tebe nezlobí.“

„Mluv jen za sebe,“ zabručel Flynn.

Cítím slunce jako teplý, tichý vodopád, vycházející ze zlaté řeky. Přelévá se přese mě, jako by mě křtil. Cítím vůni růží, lilií a ještě nějaký méně sladký, spíše kořeněný květ. Slyším vodu, její hravé trylky a pleskání, když stoupá a dopadá sama do sebe.

To všechno je mojí součástí, ale nevidím nic jiného než hustou bílou mlhu. Oponu, kterou nemohu rozhrnout. Proč nemám strach?

Doléhá ke mně smích. Jasný, svěží, ženský. Je tak radostný, že mě taky provokuje k úsměvu. Toužím najít jeho zdroj a připojit se.

Jdu za těmi veselými hlasy. Ztrácejí se a přibližují. Blížím se k nim, nebo se vzdalují?

Pomalu, pomaličku mlha řídne. Už je jako hedvábná dešťová clona, kterou prozařuje slunce. Skrze ni vidím barvy. Tak jasné a odvážné, že bolí do očí.

Dlažba stříbrně září a chvílemi exploduje odrazem slunce. Výrazně zelené listy stromů s růžovými květy neposkytují žádný stín. Další květiny plavou na vodní hladině nebo se pohupují v záhonech.

Jsou tu tři mladé ženy, spíš ještě dívky, u fontány, zpívající šťastnou melodii. To jejich smích slyším. Jedna má naklíně malou harfu, druhá drží brk na psaní. Smějí se však neposednému štěněti, které má v náruči ta třetí.

Jsou tak krásné. Dojemně nevinně, což přesně odpovídá nádheře panenské zahrady, kde tráví odpoledne. Pak si všimnu meče na boku jedné z nich.

Možná nevinné, přesto silné. Jejich sílu cítím jako jiskření ve vzduchu.

Ale stále nemám strach.

Štěně jménem Diarmait postavily na zem, aby se proběhlo kolem fontány Radostně, zvonivě ňafá. Jedna z dívek objala druhou kolem pasu a ta si položila hlavu na rameno třetí. Ted' tvoří jednotu, silnou trojici. Celek ze tří částí Štěbetají o novém psíkovi a smějí se, když spadne do květin.

Říkají si jmény, která znám, a vypadají stejně jako já. V povzdálí ve stínu stroma, obtěžkaných zralým ovocem, se vášnivě objímá milenecký pár

On je tmavý, vysoký a silný. Představa jeho vyprovokované síly je až děsivá. Ona má krásnou tvář a štíhlou postavu, přesto působí dojmem, že je v ní mnohem víc.

Jsou beznadějně zamilovaní Jasně cítím tu touhu a horkost, pulzující jako otevřená rána.

Je snad láska takhle bolestná?

Dívky s povzdechem uvažují: Máme naději, že jednoho dne poznáme stejně silný cit – vášně a romantiku, radost i strach, smíchané v jeden stravující celek? Poznáme chuť milencových rtů a vzrušení z jeho doteku?

Jednou.

Ted' objímáme jedna druhou, v zajetí svých snů a závisti. Obloha potemňuje. Barvy se ztrácejí. Cítím sílící vítr Náhlý chlad, který se mění ve výkřik v mé hlavě. Květy opadávají z větví a odlétají divoce jako střely.

Ted' dostávám strach. Jsem vyděšená. Cítím hrůzu ještě předtím, než zahlédnu černou spirálu hadího těla na dlaždicích, ještě než spatřím temnou postavu, která se objeví mezi stromy a pozvedne v rukou skleněnou

schránku.

Prostorem se nesou slova. Zacpávám si uši, ale i tak je slyším ve své hlavě.

Vězte, že den se mění v noc, dnes uvolním hroznou moc. Smrtelné duše sester tří navždy už budou patřit mi. Těla budou věčným spánkem spát a duše ve skleněné cele lkát. Kletbu pevnou neporuší nic, jen kdyby smrtelníci dokázali víc. Když tři klíče, jimiž jejich ruka otočí, za tři tisíce let najdou, snad se poučí. O chvíli déle duše vzplanou.

Jen tak člověk prokáže cenu nevidanou. Tímto duše svazuji a poutám schránkou se zámky, klíče kovám a vkládám do rukou Osudu.

Vítr utichá, vzduch těžkne. Na sluncem ozářené dlažbě leží dívky, oči zavřené, jako by spaly. Drží se za ruce, stále tři součásti jednoho celku.

Vedle nich, v průhledně schránce s opláštěnými hranami a třemi zlatými zámky, se zmítají modrá světla. Narážejí do stěn ze skla jako uvěznění motýli.

Na dlažbě nedaleko schránky jsou pohozené klíče.

Při pohledu na ně pro slzy nevidím.

Malory se ještě celá chvěla, když šla otevřít na Zoeino klepání.

„Přijela jsem, jak to šlo nejdřív. Musela jsem Simona odvézt do školy. Znělas po telefonu dost vyděšeně. Co...?“

„Dana tu ještě není. Radši to řeknu oběma najednou. Uvařila jsem kafe.“

„To je fajn.“ Zoe vzala Malory za rameno a doslova ji vtiskla do křesla. „Zajdu pro něj. Vypadáš, jako bys pořád ještě nemohla popadnout dech. Kuchyň je tam?“

„Jo.“ Malory se vděčně opřela a promnula si dlaněmi tvář.

„Tak mi pověz, jak dopadlo to včerejší rande s Flynnem?“

„Co? No, dobře.“ Spustila ruce do klína a pak se na ně zadívala, jako by patřily někomu jinému. „Bez psa se chová docela normálně. To bude Dana.“

„Jdu tam, jen sed’.“ Zoe vyběhla z kuchyně, než Malory stihla vstát.

„O. K., tak kde hoří?“ ptala se Dana hned ve dveřích. Pak ztuhla a zavětrila jako pes. „Kafe. Nemusím o něj prosit na kolenou, že ne?“

„Hned ho přinesu. Sedni si k Malory,“ zašeptala Zoe.

Dana sebou plácla do křesla, našpulila rty a chvíli si Malory zostra prohlížela. „Vypadáš děsně.“

„Mockrát děkuju.“

„Nečekáš, že ti budu lichotit, když jsi mě vytáhla z postele a donutila přijet do dvaceti minut teprv po prvním kafi? Kromě toho mi dělá dobře, že nevypadáš dokonale hned po ránu. Tak co je?“

Malory se ohlédla, ale Zoe už přinášela tři velké hrnky s kávou na podnose. „Měla jsem sen.“

„To já taky. Myslím, že v něm vystupoval Buffy z Lovce upírů a k tomu jsem mohla sníst celou vanu čokolády. Jenže pak jsi zavolala a probudila mě.“

„Dano.“ Zoe po ní šlehla pohledem a posadila se na opěradlo k Malory. „Noční můru?“

„Ne. Aspoň myslím... Ne. Hned po probuzení jsem to napsala.“ Vstala a šla ke stolu pro nějaké papíry. „Ještě nikdy se mi nezдал tak živý sen, natož abych si pak pamatovala detaily. Zapsala jsem si ho, abych na nic nezapomněla. Asi bude lepší, když si to přečtete.“

Podala oběma vytištěné stránky, pak si vzala kávu a přešla ke dveřím do patia.

Začínal další slunečný den, napadlo ji. Krásný den pozdního léta s jasnou oblohou a mírným vánkem. Lidi se budou procházet městem, užívat si to a taky se starat o obvyklé věci. Další normální den v normálním světě.

Ale ona nikdy nezapomene na ten vítr ze sna a náhlý, krutý chlad.

„Páni, už chápu, proč tě to tak rozhodilo.“ Dana odložila papír. „Ale myslím, že vím, co se v tom projevílo. Flynn říkal, že jste včera znova viděli ten obraz. Tvoje podvědomí ti ho připomnělo i ve spánku.“

„Je to dost strašidelné.“ Zoe rychle dočetla poslední věty a také vstala. Šla Malory pohlédit po zádech. „Není divu, že jsi vyděšená. Dobře, že zavolala.“

„Jenže to nebyl jen sen. Opravdu jsem to zažila.“ Ohřívala si ledové ruce o hrnek s kávou. „Vstoupila jsem do toho obrazu.“

„Fajn, zlato, tak popojedem.“ Dana smířlivě zvedla ruku. „Příliš se do toho vžíváš, to je celé. Dramatický, živý sen dokáže s člověkem zamávat.“

„Nečekám, že byste mi věřily, ale chci vám říct, co mi od probuzení leží v hlavě.“

Vzbudila se chladem a svist toho hrozného větru jí ještě dozníval v uších.

„Byla jsem tam. Cítila jsem vůni květin a horko. Pak chlad a ledový vítr. Slyšela jsem je křičet.“ Zavřela oči, aby potlačila nový nával paniky. Pořád ještě ten křik slyšela.

„Jasně jsem cítila to napětí a tlak ve vzduchu. Když jsem se probudila, ještě mi zvonilo v uších. Mluvily gaelsky, ale já jsem jim rozuměla. Jak bych mohla?“

„Jen sis myslela, že...“

„Ne!“ Horlivě zavrtěla hlavou. „Znala jsem ten jazyk. Když se přihnala ta bouře a svět se zbláznil, slyšela jsem, jak volají otce. Chi athair sinn. Otče, pomoz nám. Ráno jsem si to vyhledala a rozuměla jsem jim dobře. Jak je to možné?“

Pro uklidnění si vydechla. „Jmenovaly se Venora, Niniane a Kyna. Jak bych to mohla vědět?“

Vrátila se ke křeslu a posadila se. Ulevilo se jí, že to mohla vyslovit. Hlas i tep se vracely k normálu. „Byly tak vyděšené. Jednu chvíli to byly mladé dívky, co si hrají se štěnětem v dokonalém a bezpečném světě. A ve druhé z nich někdo vytrhl to, co je činilo lidmi. Ublížil jim a já jsem se jen bezmocně dívala.“

„Nevím, co si o tom myslet,“ řekla Dana po chvíli. „Snažím se uvažovat logicky. Ten obraz tě od první chvíle přitahoval a už víme, že ta legenda má keltský původ. Vypadáme jako postavy z toho obrazu a tak se s nimi ztotožňujeme.“

„Jak bych mohla umět gaelsky? Jak bych mohla znát jejich jména?“

Dana se zamračila. „To neumím vysvětlit.“

„Pochopila jsem ještě něco jiného. Ten kdo zamkl duše do schránky, je mocný, silný a chamtivý. Nebude chtít, abychom zvítězily.“

„Schránka a klíče,“ přerušila ji Zoe. „Vidělas je. Tak víš, jak klíče vypadají.“

„Ta schránka je docela jednoduchá, ale krásná. Sklo s olovenými švy a vysokým, klenutým víkem. Na přední straně má tři zlaté zámky. Klíče vypadají stejně jako na té pozvánce nebo na praporku s emblémem. Jsou spíš menší, asi tak sedm centimetrů dlouhé.“

„Pořád to nedává smysl,“ trvala Dana na svém. „Jestli ty klíče schovávají, proč je máme hledat? Stačilo by, kdyby je předali těm správným lidem a hra by skončila.“

„To nevím.“ Malory si třela spánky. „Musejí k tomu mít nějaký důvod.“

„Znáš i jména toho páru v pozadí?“

„Rowena a Pitte.“ Malory odevzdaně spustila ruce.

„Rowena a Pitte,“ opakovala. „Ani oni tomu nemohli zabránit. Proběhlo to příliš rychle a divoce.“

Zhluboka vydechla. „A víte, co je legrační? Já tomu věřím. Víím, jak šíleně to zní, ale uvěřila jsem tomu. Opravdu se to stalo. Dostala jsem se do obrazu, za Oponu snů, a viděla jsem to na vlastní oči. Musím ten klíč najít. Ať to stojí, co stojí. Musím.“

Po ranní poradě s koblihami a po hádce s reportérkou, jejíž článek o podzimní módě bylo třeba zkrátit o pár řádků, si Flynn zalezl do své kanceláře.

S pouhými třiceti zaměstnanci, počítaje v to i šestnáctileté děvče, které jednou týdně psalo sloupek o názorech teenagerů, zasahoval konflikt s jednou novinářkou celou redakci deníku.

Flynn si prošel vzkazy na záznamníku, dokončil článek o nočním životě ve Valley, schválil několik fotek do zítřejšího vydání a zkontroloval účty za inzerci.

I přes zavřené dveře občas zaslechl zvonění telefonu a tlučení prstů do kláves. Policejní vysílačka na skříňce se šanony hučela a pískala, kdežto televize, strčená mezi knihy na polici, běžela beze zvuku.

Okno měl otevřené, takže k němu doléhal šum ranního provozu a sem tam i pumpující basy z nahlas puštěného autorádia.

Ted' slyšel i práskání dveřmi nebo zásuvkami, které vyluzovala Rhoda, reportérka přes společnost, módu a drby, aby dala všem najevo svůj vztek. Nemusel se ani dívat přes prosklenou stěnu. Uměl si jasně představit, jaké blesky metá jeho směrem.

Ona stejně jako polovina členů redakce pracovala pro deník už od jeho dětství. Dobře věděl, že většina z nich stále považuje Zpravodaj za noviny jeho matky.

Ne-li dokonce jeho dědečka.

Byly chvíle, kdy mu to přišlo líto, kdy si kvůli tomu zoufal, a jiné, kdy se tím bavil.

Nemohl se rozhodnout, jak se cítí právě teď. Jistě věděl jen, že mu Rhoda nahání hrůzu.

Snažil se na ni nemyslet a soustředit se na článek o zasedání rady, kterého se den předtím zúčastnil, na návrh zřízení nového semaforu na křižovatce ulic Obchodní a Spruceova, na debatu o rozpočtu a potřebě nových chodníků na Hlavní třídě. A na vzrušené dohadování o kontroverzních parkovacích hodinách na téže ulici, které by na opravu chodníků zajistily finance.

Snažil se věc podat trochu přitažlivěji, a přesto zachovat co největší objektivitu.

Zpravodaj přece jen nebyl jako Daily Planet, uvědomil si znovu. Jenže on taky nebyl žádný Perry White. Dokonce ani, šéfe mu v redakci nikdo neříkal. I kdyby si Rhoda odpustila svoje pravidelné výstupy, nikdo by asi neuvěřil, včetně jeho samotného, že on tady skutečně něčemu velí.

Jméno jeho matky vrhalo bohužel příliš dlouhý stín. Elizabeth Flynn Hennessy Steelová.

Přesto ji miloval. Většinou ji měl i velmi rád. Třebaže se v době, kdy dospíval, často dohadovali, respektoval ji.

Člověk si musel vážít ženy, která řídila svůj život i byznys se stejnou vervou a totéž očekávala od svého okolí.

Zvlášť když se pak práce dokázala vzdát, protože to situace vyžadovala. A to i přesto, že ji předala do váhavých rukou svého syna.

Zbavila se všeho najednou, pomyslel si a vrhl nešťastný pohled k Rhode za sklem, včetně obtížných reportérů.

Zaregistroval, že Rhoda si piluje nehty a nepracuje. Schválně ho dráždila. Jen si posluž, ty stará vichřice. Dneska nemám chuť si to s tebou rozdat.

Ale náš den brzy přijde.

Právě byl zabraný do rozmíst'ování článků na první stránce oddílu B, když vešla Dana.

„Ani náznak klepání nebo zdvořilého nakouknutí dovnitř. Prostě sem jen tak vrazíš.“

„Já nikam nevrazím. Musím s tebou mluvit.“ Hodila sebou do křesla a rozhlédla se. „Kde je Moe?“

„Dnes běhá na dvorečku.“

„Fajn.“

„Ale mohla by ses za ním odpoledne zastavit a třeba dát dohromady něco k jídlu, abych se jednou vrátil k teplé večeři.“

„To víš, že jo.“

„Hele, mám za sebou nepříjemné dopoledne, bolí mě hlava a musím dodělat tohle číslo.“

Dana našpulila rty a zkoumavě si ho prohlédla. „Rhoda na tebe zase ječela?“

„Neohlížej se,“ vyštěkl, než to stihla udělat. „Jenom jí dodáš kuráž.“

„Proč ji prostě nevyhodíš, Flynnne? Už sis toho s ní zažil dost.“

„Pracuje tady od osmnácti let. To je zatraceně dlouho. A teď, když jsi mi vysvětlila, jak mám řešit problémy se zaměstnanci, mě laskavě nech dodělat tohle.“

Dana si jen natáhla své nekonečně dlouhé nohy.

„Tentokrát tě opravdu rozhodila, co?“

„Do prkýnka.“ Odfrkl si, škulbl zásuvkou a našel v ní lahvičku aspirinu.

„Ty tuhle práci děláš dobře, Flynne.“

„Jo, jo,“ mumlal a z jiné zásuvky vyhrabal láhev vody.

„Nech toho, mluvím vážně. Vedeš redakci dobře. Jako kdysi Liz. A možná i líp, protože jsi přístupnější. A píšeš líp než kdokoli z redakce.“

Zapíjel aspirin a pozorně si ji prohlížel. „Čím jsem si to zasloužil?“

„Vypadáš opravdu zdrchaně.“ Nemohla snést, když byl nešťastný. Naštvaný, zmatený a podrážděný ji bavil, ale nesměl mít ve tváři vepsaný opravdový smutek. „Naše město potřebuje Zpravodaj a Zpravodaj potřebuje tebe. Rhodu ne. A tohle ji určitě leží v žaludku.“

„Myslíš?“ Ta představa ho přece jen trochu uklidnila. „Tohle že ji štve?“

„Vsad' se. Je ti líp?“

„Jo.“ Zašrouboval láhev a vrátil ji do zásuvky. „Dík.“

„Tak to mám dneska už druhý dobrý skutek. Právě jsem strávila hodinu u Malory a dalších dvacet minut jsem přemýšlela, jestli se ti svěřit nebo to nechat mezi námi holkami.“

„Pokud se to týká účesů, měsíčního cyklu nebo výprodeje v tržnici, tak si to radši nech.“

„Ty jsi vážně sexista. Nezasloužíš si, abych... Jaký výprodej?“

„Přečti si zítřejší vydání. Stalo se něco s Malory?“

„Dobrá otázka. Zdál se jí sen, až na to, že věří, že to nebyl sen.“

Dana mu zopakovala, co slyšela od Malory a pak z kabelky vytáhla papír s popisem snu. „Bojím se o ni, Flynn. A začínám se bát i o sebe, protože mě skoro přesvědčila, že se jí to nezdálo.“

„Tak moment.“ Přečetl si vyprávění dvakrát, pak se opřel do křesla a zadíval se na strop. „A co když říká pravdu?“

Do hlasu se jí vloudil úžas. „Nechceš si hrát na Muldera a Scullyovou? Mluvíme tady o bozích, kouzlech a zajatých duších.“

„Taky mluvíme o magii a různých možnostech. A ty by se vždycky měly nejdříve prozkoumat. Kde je Malory teď?“

„Říkala, že chce zajít do galerie a zjistit něco o tom obrazu.“

„Fajn, takže se drží plánu.“

„Ty ses s ní neviděl?“

„Ne, ale uvidím. A co ty? Našla jsi něco?“

„Prověřuju pár informací.“

„Prima, takže se dneska večer sejdem u mě. Dej vědět Zoe, já to řeknu Mal.“ Když se na něj Dana zamračila, usmál se. „To tys přišla za mnou, zlato. Už jsem v tom taky namočený.“

„Tohle máš vážně u mě.“

„Ale kočička, všechno, co můžu dělat za zády té panovačné slepice, udělám rád.“

I tak se Tod ustaraně ohlédl přes rameno, než vkročil do bývalé Maloryiny kanceláře, kde teď hospodařila Pamela.

„Panebože, co to provedla s mou kanceláří?“

„Děsné, co?“ Tod se zachvěl. „Jako by ty stěny pozvracel Ludvík XIV. Zadostiučinění vidím jen v tom, že se na to sama musí dívat.“

Pracovna praskala ve švech. Vyřezávaný sekretář, stolky, křesílka a dva otomany se střapci, všechno se přetlačovalo o místo na silném rudozlatém koberci. Stěny byly ověšeny obrazy ve zlacených rámech a všude na nábytku trůnily sošky, mísy, etuje a skleněné předměty.

Malory si uvědomila, že každá ta věc je pokladem sama o sobě, ale secpat je všechny na tak malý prostor znamenalo vytvořit dojem drahého garážového výprodeje.

„Jak tady vůbec může pracovat?“

„Na to má svoje otroky – teda mě, Erneste, Julii a Franca. Sama tady jen sedí jako na trůně a udílí rozkazy. Odešlas právě včas, Mal.“

„Možná.“ I tak bylo těžké vstoupit do galerie s pocitem, že už tam nepatří.

„A kde je teď?“

„Na obědě v klubu.“ Tod mrkl na hodinky. „Máš na to dvě hodiny.“

„Tolik nepotřebuju. Stačí mi seznam zákazníků,“ dodala a zamířila k počítači.

„Jú, ty jí chceš ukrást zákazníky pod nosem, teda pod plastikou?“

„Ne. Ale představa je to hezká. Hledám autora jednoho konkrétního obrazu. Potřebuju zjistit, kdo si od nás koupil něco stylově podobného. A pak taky záznamy o obrazech s mytologickou tematikou. Kruci, ona změnila vstupní heslo.“

„Je to moje.“

„Ona používá tvoje heslo?“

„Ne, M-O-J-E,“ zavrtěl Tod hlavou. „Napsala si to na papír, aby to nezapomněla jako jiná dvě hesla předtím. Náhodou jsem na ten lístek narazil.“

„Já tě miluju, Tode,“ zvolala Malory a vytřukala heslo.

„Dost na to, abys mi vysvětlila, o co tady jde?“

„Ještě víc, ale nejdřív si musím promluvit s několika lidmi.“ Pracovala rychle. Vyhledala podrobný seznam zákazníků a zkopírovala ho na přinesenou disketu.

„Přisahám, že to nepoužiju k něčemu ilegálnímu nebo neetickému.“

„To je ale škoda.“

Uculila se, otevřela kabelku a ukázala mu kopii digitální fotky obrazu. „Poznáváš ho?“

„Hm, ne. Ale ten styl je mi povědomý.“

„Mně taky. Pořád musím myslet na to, že už jsem něco podobného viděla.“ Když dokončila kopírování, založila do počítače novou disketu. „Kdyby sis vzpomněl, dej vědět. Kdykoli ve dne i v noci.“

„To zní naléhavě.“

„Jestli mi do té doby nepřeskočí, mohlo by to být naléhavé.“

„Má to snad něco společného s panem Hennessym? Pracuješ na nějakém článku pro noviny?“

Zalapala po dechu. „Odkud to máš?“

„Viděli tě s ním na večeři. Tady se ví všechno,“ dodal.

„O článek nejde a s ním to taky nemá nic společného, aspoň ne přímo. Ty Flynnu znáš?“

„Jen ze svých snů. Je vážně k nakousnutí.“

„Hm... možná s ním začnu chodit. Nechtěla jsem, ale asi začnu.“

„Líbali jste se?“

„Párkrát.“

„Hodnocení?“

„To nejvyšší.“

„Sex?“

„Málem, ale chladná hlava zvítězila.“

„Kruci.“

„Ale hlavně je legrační, zajímavý a milý. Trochu panovačný, ale jde na to chytře, takže si ani neuvědomíš, že ti šéfuje. Inteligentní a nejspíš i vytrvalý.“

„To zní skvěle. Můžu ho mít?“

„Promiň, zlato, ale asi si ho nechám.“ Vytáhla disketu, zavřela soubor a vypnula počítač. „Mise skončena bez ztráty na životech. Díky, Tode.“ Pevně ho objala a vlepila mu mlaskavý polibek. „A teď se pustím do práce.“

Zavřela se v bytě a začala se systematicky probírat seznamem klientů. Postupně vyčleňovala údaje, až dostala použitelný seznam jmen a děl. S tím se vypravila do Flynnova domu.

Otevřela jí Dana.

„Večeřelas?“

„Ne.“ Malory se obezřetně rozhlížela po Moeovi.
„Úplně jsem na to zapoměla.“

„Fajn. Objednali jsme pizzu. Flynn šel se psem na procházku. Nevadí, že jsem mu řekla o tvém snu?“

„Ne. Stejně jsme ho do toho zatáhly.“

„Prima. Tak pojď dál a udělej si pohodlí. Dáme si trochu vína.“

Ještě se ani neusadila a dorazila Zoe se synem.
„Doufám, že to nevadí. Nesehnala jsem hlídání.“

„Já hlídání nepotřebuju,“ prohlásil Simon.

„Ale potřebuješ.“ Zoe mu zahákla loket pod bradou.

„Musí dodělat domácí úkol, tak snad se tu najde koutek, kam by si sedl. Pouta jsem pro jistotu vzala taky.“

Dana na kluka mrkla. „Zavěeme ho do sklepa, budeme ho mučit a pak možná dostane kus pizzy.“

„My už jsme ale jedli.“

„Pizzu bych si dal,“ přerušil matku Simon. Vzápětí radostně vykřikl, protože se do domu přihnul Moe.

„Páni! To je ale velkej pes!“

„Simone, ne...“

Ale hoch a pes už se zmítali v jednom klubku a projevovali si lásku na první pohled.

„Podívej, Flynnne, koho nám Zoe dovedla. Musíme ho přinutit napsat domácí úkol.“

„Ten jsem si vždycky přál s někým dělat. Ty jsi určitě Simon.“

„Hm. To je prima psisko, pane.“

„Psisko je Moe a já jsem Flynn. Zoe, dovolíme mu zaběhat si s Moem vzadu na dvorku?“

„Ale jo. Dvacet minut, Simone, pak si sedneš ke knížkám.“

„Super!“

„Rovně dozadu,“ vysvětloval Flynn. „Najdeš tam okousaný a poslintaný balon. Hrozně rád se dívá, jak se za ním někdo honí a pak mu ho nosí zpátky.“

„Vy jste srandovní,“ usoudil Simon. „Jdeme, Moe.“

„Pizza,“ oznámila Dana, když se ozval zvonek.

„Nemám ho zavolat zpátky?“

„Není třeba. Právě si třikrát přidával špagety.“

„Flynnne, buď chlap a běž ji zaplatit.“

„Proč musím být chlap vždycky jen já?“ Pak se zadíval

na Malory a zazubil se. „Už vím proč.“

Dana se posadila na zem s notebookem na klíně. „Takže pěkně po poradě. Jako knihovnice nesnáším zmatky. Zoe, naliž si víno. Každá z nás podá hlášení o tom, co zjistila nebo co ji napadlo.“

„Já toho moc nemám.“ Zoe vytáhla z tašky desky s papíry. „Radši jsem si to ale zapsala.“

„Tak to má bejt. Dana si od ní vzala poznámky, ale vzápětí se vrhla na první ze dvou krabic s pizzami, které Flynn položil doprostřed stolu. „Mám hlad jako vlk.“

„To není nic nového.“ Flynn usedl na pohovku vedle Malory, otočil ji tváří k sobě a dlouze ji políbil. „Ahoj.“

„Teda, nemohla bych taky jednu dostat?“

Flynn byl ihned ochotný Zoe vyhovět. Naklonil se k ní, ale ta ho se smíchem odstrčila. „Radši se spokojím se skleničkou vína.“

„Až Flynn přestane líbat holky...“ ozvala se Dana.

„Což se nestane do konce mého života...“

„Dej si pohov,“ rozkázala mu sestra. „Všichni už víme, jaký má za sebou Malory zážitek. Ten sen tady mám přepsaný a založím ho mezi ostatní poznámky.“

„Přidám další věc.“ Když už tam pizza byla, Malory si dílek vzala a odložila ho na papírový tácek. „Je to seznam klientů naší galerie, kteří si koupili nebo projevíli zájem o klasické nebo mytologické umění. Taky jsem začala pátrat po autorech podobného stylu, ale to zabere víc času. Zítřka je budu obvolávat.“

„Můžu ti pomoci,“ nabídla se Zoe. „Napadlo mě, že bychom mohli vyhledat obrazy, kde je nějak využitý prvek klíče. Jako téma.“

„Dobrý nápad,“ přikývla Malory a utrhla si kus

papírového ručníku namísto ubrousku.

„Zítřka mám nějaké pochůzky, ale i tak si na to udělám čas.“

„Já jsem se zaměřila na indicii.“ Dana se chopila sklenky s vínem. „Zkusila jsem zadat do počítače klíčová slova a najít jména podniků, třeba obchodů nebo restaurací, kde se některé z nich objevuje. Bohužel nic, co by se jmenovalo například Zpívající bohyně, jsem zatím nenašla.“

„To taky není špatné,“ řekl Flynn a vzal si další kus pizzy.

„Mám ještě něco.“ Sestra dopila víno a také sáhla do krabice. „Zkusila jsem na internetu vyhledat některé z těch jmen, co Malory slyšela v tom snu. „Niniane se objevilo hned několikrát. Podle jedné legendy to byla kouzelnice, která zaklela Artušova rádce Merlina do křišťálové jeskyně. Podle jiné šlo zas o Merlinovu matku. Když jsem pak všechna tři jména spojila dohromady, doslala jsem se na webovou stránku o uctívání bohyň. Je tam jedna z variant legendy o sestrách ze skla a říkají jim stejnými jmény.“

„To ale jsou jejich jména. Nemůže být náhoda, že se mi zdálo to samé, cos dneska našla na té stránce.“

„To asi ne,“ řekl Dana opatrně, „ale třeba jsi někdy na stejnou stránku narazila i ty a ta jména d zůstala v podvědomí.“

„Ne. To bych si je nejspíš zapsala nebo zapamatovala. Já jsem je ale do včerejška nikdy neslyšela.“

„Dobře, dobře,“ plácl ji Flynn do kolene. „Já vám musím říct, že jsem nenašel jediný záznam o sťahovací firmě, která by poskytla služby majitelům Válečnickova vrchu. Ani společnosti Triáda.“

„Nějak tam všechny ty věci museli dostat,“ protestovala Dana. „Přece jen nemávli kouzelnou hůlkou.“

„Tohle jsou fakta. Ani žádná místní realitka jim nic nezprostředkovala. Zatím nikde ani stopa, která by Rowenu a Pitta dovedla na Válečníkův vrch. Tím nechci říct, že žádná neexistuje,“ pokračoval, než mohla Dana spustit. „Jen jsem nic neobjevil tam, kde by se to logicky očekávalo.“

„Mám dojem, že musíme hledat na nelogických místech.“

Flynn se obrátil k Zoe se zářivým úsměvem. „Přesně tak. Ale jeden logický krok jsem ještě vyzkoušel. Kdo z mých známých sbírá a rozumí umění? Vaneovi. Tak jsem zavolaal starému příteli Bradovi. A dověděl jsem se, že se tady má za pár dní objevit.“

„Brad že se vrací do města?“ zeptala se Dana.

„Chce se starat o místní síť obchodů HomeMakers. A o umění se vždycky vážně zajímal. Popsal jsem mu obraz, o který nám jde, a než jsem skončil, znal jeho název. Sestry ze skla“

„Ne, to není možné. Vždyť já jsem o něm už slyšela.“ Malory vyskočila a začala přecházet kolem. „Kdo ho podle něj maloval?“

„To prý nikdo neví jistě.“

„Jak to?“ divila se. „Takový talent. Určitě jsem od něho viděla ještě něco...“

„Možná. Ale podle Brada autora nikdo nezná. Sestry ze skla prý naposled někdo viděl v soukromé sbírce někde v Londýně. Kde byl pak podle všeho zničen na začátku druhé světové války. V roce 1942.“

Malory se zavřela v bytě na další dva dny. Ponořila se do studia knih, visela na telefonu, psala e-maily. Uvědomovala si, že je hloupé sledovat na přeskáčku několik nejasných stop najednou. Mnohem lepší bylo spolehnout se na techniku a logiku.

Ve zmatku nedokázala fungovat, a dokonce ani myslet. Právě proto z ní nikdy nemohla být umělkyně, připustila si, když pečlivě označila další desky s poznámkami.

Umění a tvorba vůbec vyžadovaly, aspoň podle jejího názoru, zvláštní vrozenou schopnost prospívat v chaosu. Schopnost vidět, chápat a cítit desítky tvarů, struktur a emocí najednou.

A k tomu ještě nadání přenést všechny ty emoce na plátno.

Ona však tenhle talent postrádala, a to na všech úrovních, kdežto autor Sester ze skla ho měl vrchovatě.

Obraz z Válečnickova vrchu, anebo jiný od stejného malíře, musela být ta správná stopa. Tím si byla téměř jistá. Proč by se k němu jinak v mysli vracela? Proč by do něho vstupovala ve snu?

Proč právě na ni padla volba hledat klíč jako první, když ne kvůli znalostem a kontaktům v uměleckém prostředí?

Podle indicie měla pátrat uvnitř i venku. Uvnitř v tom obraze nebo v jiném od stejného autora? Znamenalo snad ‚venku‘ studovat prostředí kolem obrazu?

Otevřela jedny desky a znovu se zadívala na kopii fotografie. Co dívky na obraze obklopovalo? Klid a

krása, láska a vášeň – taky hrozba, že vše bude zničeno. Byl tu však i návod, jak dát věci do pořádku.

Klíč ve vzduchu, v koruně stromu a ve vodě.

Malory si byla zatraceně jistá, že nemá kouzelný klíč hledat na nebi nebo na nějaké větvi. Tak co to tedy znamená? Který z nich je vlastně ten její?

Nejspíš to bere moc doslova. Možná to „uvnitř“ znamená, že se má dívat do sebe, pátrat po svých pocitech z obrazu a po tom, jak na něj reaguje intelektuálně.

Kde zpívá bohyně?, opakovala si v duchu a vstala od poznámek. V tom snu ale nikdo nezpíval. Jen zvuk fontány připomínal hudbu. Možná by se měla zaměřit na fontánu.

Třeba je voda klíčem k řešení.

Mal si zklamaně uvědomila, že i když nevytáhla paty z bytu, bloudí v kruzích pořád dokola. Zbývaly pouhé tři týdny.

Srdce se jí sevřelo, když zaslechla rázné zaklepání na okno do patia. Stál tam muž a jeho pes. Instinktivně si prohrábla vlasy, které si někdy po ránu stáhla do culíku. Nenamáhala se s líčením, a dokonce ani s převlékáním z bavlněných tepláků a trička, v nichž spala.

Nejenže nevypadala nejlíp, měla naopak dojem, že už to horší být nemůže.

Když otevřela, Flynn to jen potvrdil upřeným pohledem a poznámkou: „Zlato, ty vážně musíš na vzduch.“

Obličej se jí zkroutil do zarmoucené grimasy. „Mám moc práce.“

„Jo.“ Zadíval se na jídelní stůl s úhlednými řadami dokumentů, kávovou konvici a šálkem a s červenými plechovkami na tužky, kancelářské sponky a nálepky.

Několik nejnovějších stránek drželo u sebe roztomilé těžítko. Pod stolem zahlédl kartónovou krabici, do níž Malory nejspíš všechno večer uklízela.

Připadalo mu to neuvěřitelné a kouzelné. Takový pořádek, i když byla sama a pracovala.

Moe jí ťukl čenichem do stehna a chtěl se odrazit k výskoku. Malory signál rozeznala a napřáhla mku před sebe. „Neskákej!“ rozkázala a Moe se celý zatetelil touhou vyhovět.

Za odměnu ho podržela na hlavě. „Hodný, ale nemám žádnou...“

„Neříkej to,“ varoval ji Flynn. „Nesmíš před ním vyslovit název žádného jídla. Začal by bláznit. Tak pojď, venku je krásně.“ Popadl Malory za ruku. „Projdeme se.“

„Ale já pracuju. Proč ne ty?“

„Protože je šest pryč a já někdy předstírám, že mám i jiný život než redakci.“

„Šest pryč?“ Chtěla se podívat na hodinky a zjistila, že je na ruce nemá. To byla další známka, že organizovaný vlak jejího života definitivně vykolejil. „Netušila jsem, že je tak pozdě.“

„Tak to procházku víc než potřebuješ. Čerstvý vzduch d udělá dobře.“

„Možná, ale takhle ven nemůžu.“

„Proč ne?“

„Jsem v pyžamu.“

„Ale nevypadá to tak.“

„Ale je to pyžamo. Takže v něm nikam nejdu. A taky rozčuchaná a bez make-upu.“

„Na věnění psa není žádné předepsané oblečení.“ Jenže Flynn vyrostl s matkou a sestrou a tahle pravidla znal. „Jestli se teda chceš převléknout, my tady

počkáme.“

Se ženami se stýkal neustále, a tak tušil, že se čekání může protáhnout od deseti minut do nekonečna. Ženské oblékání dávno považoval za jakýsi rituál, ale nevadilo mu to. Alespoň měl příležitost posadit se v padu a se psem položeným u nohou psát poznámky k nejnovějšímu článku. Neraď jen tak ztrácel čas. Občas ho klidně vyplnil přemítáním o tom, co se zrovna namanulo. Jenže teď nemohl z hlavy dostat představu, jak se Malory smí opět dotýkat, a tak svou energii zaměřil radši na práci.

Protože se měl Brad vrátit do Valley, potřeboval pro Zpravodaj slušný článek o jeho osobě, o rodině Vaneových a firmě HomeMakers – její historii a současném postavení na trhu, k tomu pár plánů do budoucna.

Vezme si to na starost sám a spojí tak příjemné s užitečným. Stejně jako to dělal s Malory. Začal tedy sepsovat i její charakteristiku.

„Plavá, pěkná, perspektivní,“ začal. „To je jen začátek,“ řekl Moeovi. „Byla vybrána za určitým cílem a musí to mít něco společného s tím, kdo a co je nebo není.“

Systematická. Umělecky zaměřená.

Ještě nepotkal člověka, který by měl obě tyto vlastnosti. Svobodná. Nezaměstnaná.

Uf. Možná by mohli otisknout článek o nezadaných mladých lidech z Pleasant Valley. Takový sociologický průzkum malého města a seznamka k tomu. Kdyby něco takového zadal Rhode, třeba by s ním zase začala mluvit.

Koutkem oka zachytil pohyb a pak už sledoval, jak proměněná Malory přichází. Netrvalo jí to zdaleka tak dlouho, jak čekal.

Vstal a chytil Moea za obojek. „Vypadáš skvěle. A voníš ještě líp.“

„A tak by to taky mělo být.“ Sehnula se a jemně klepla Moea do čenichu. „Takže neskákat.“

„Co kdybychom zajeli k řece? Tam se mužem proběhnout jak utržení ze řetězu.“

Musela uznat, že to zvládl skvěle. Z věnčení psa se nenásilně vyklubalo rande. Ani nevěděla, jak se ocitla na dece na břehu řeky a jedla smažené kuře, zatímco Moe se celý šťastný honil po okolí za veverkami.

Ale na co by si stěžovala, když vzduch krásně voněl a slunce se na západě sklánělo nad vodu. Až zapadne, určitě se trochu ochladí. Jestli tu zůstanou ještě déle, aby se dívali na hvězdy, bude se jí hodit lehká bunda, co si vzala s sebou.

Jak je to vlastně dávno, kdy viděla vycházet hvězdy?

Napadlo ji také, jestli tím sepisováním poznámek dosáhla něčeho jiného, než že se jí hlava zablokovala docela.

Ona přece není samotář. Potřebuje kontakt s lidmi. Konverzaci, podněty, zvuky, pohyb. To jen potvrzovalo, že si musí co nejdříve najít novou práci.

I kdyby jí tohle dobrodružství nakonec přineslo milion dolarů, bez zaměstnání by nevydržela. Už jen aby někde dobýjela energii.

„Musím přiznat, že mi ta procházka udělala dobře.“

„Ty nejsi žádný knihomol.“ Sáhla do papírového kbelíčku pro další stehýnko. „Jsi společenský tvor, na rozdíl třeba od Dany. Kdyby ji člověk nechal, spokojila by se se svými knížkami a kávou třeba několik týdnů. Pak by toho taky měla dost. Já to vydržím tak nanejvýš

dva dny, pak mi začne šibat. Jsem stejný jako ty.“

„Máš pravdu. Ani nevím, jestli mi dělá dobře, žes mě tak rychle odhadl.“

„Rychle? To je relativní. Když uvážíš, kolik času už jsem strávil přemýšlením o tobě. A věř mi, že je to dávno, co jsem se tolik zaobíral jednou ženou. Pokud tě to teda zajímá...“

„Nevím, asi zajímá,“ odpověděla. „Proč ses vůbec nezeptal na klíč nebo co jsem zjistila?“

„Protože jsi toho asi měla plné zuby. Kdybys o tom chtěla mluvit, začala bys sama. Nejsi vůbec plachá.“

„Zase máš pravdu. A proč jsi mě zavedl sem, mimo město?“

„Je tady krásně a klid. Moe je doslova v sedmém nebi. A pak existuje mizivá šance, že se mi podaří tě na téhle dece svléknout.“

„Spíš žádná než mizivá.“

„I ta mizivá mi stačí k životu.“ Nabral si plastovou vidličkou trochu bramborového salátu. „A taky odsud uvidím, jestli Brad už dorazil.“ Zadíval se na rozložitý dům na druhém břehu řeky. „Nevypadá to.“

„Schází ti.“

„Schází.“

Utrhla stéblo trávy a líně si ho proplétala v prstech. „Mám taky pár přátel z vysoké. Byli jsme si blízcí a věřili jsme, že to tak zůstane navždycky. Jenže teď žijeme daleko od sebe a skoro se nevidíme. Často si voláme nebo posíláme maily, ale už to není jako dřív. Stýská se mi po nich. Stýská se mi po tom, jací jsme tehdy byli, a po té telepatii, která mezi kamarády vznikne – že uhodneš, co v které situaci ten druhý řekne nebo udělá. Máš to taky tak?“

„Skoro.“ Vztáhl ruku a začal si nepřítomně hrát s jejími vlasy, jako ona probírala v ruce stéblo trávy. „Až na to, že my jsme pořád malí kluci, když si povídáme po telefonu. S Bradem na něm visíme každou chvíli. I e-maily jsou fajn. Jordan je mailový král.“

„Setkala jsem se s ním na pár sekund při autogramiádě v Pittsburghu. Asi před čtyřmi roky. Byl takový tmavý, hezký a oči mu nebezpečně blýskaly.“

„Toužíš snad po nebezpečných chlapech?“

Rozesmál ji. Seděl tam na staré dece s kuřetem v ruce, zatímco jeho bláznivý pes štěkal na veverku kdesi v korunách.

Náhle se ocitla na zádech, přitisknutá k zemi jeho tělem a smích se jí zadrhl v hrdle.

Jeho rty teď byly víc než nebezpečné. Jak na to jen mohla zapomenout? I když se na povrchu jevil příjemně a neškodně, v jeho nitru to bouřilo. A ta horká bouře mohla smést toho, kdo včas nepomyslel na úkryt.

A tak radši nemyslela na nic a nechala se unášet. A přitom odhalila cosi, co nikdy dřív ve strachu z rizika neukázala. Brala stejně, jako dávala.

„Jak se ti to líbí?“ zašeptal, když se jeho rty přesunuly k jejímu hrdlu.

„Zatím dost.“

Zvedl hlavu a zadíval se na ni. Srdce mu v hrudi prudce zabušilo. „Něco se děje. Něco moc velkého.“

„Já nemyslím...“

„Ale ano,“ zvolal s nečekanou silou a podrážděností.

„Možná si to nechceš připustit, a já vlastně taky ne, ale je to jako bych našel správný klíč k zámku. Tuhle metaforu sice nesnáším, jenže teď jako bych slyšel i to cvaknutí.“

Nadzvedl se a rozčileně si prohrábl vlasy. „Na žádný

pitomý cvaknutí nejsem připravenej.“

Napřímila se a začala si nervózně oprašovat halenku. Znejistěla, protože ji jeho zlost štvála a vzrušovala zároveň. „A myslíš, že já ano? Už tak mám problémů nad hlavu, ještě začínej s nějakým cvakáním zámku. Musím se pustit do hledání klíče a taky si najít práci. I když o žádné pitomé zaměstnání nestojím. Já chci...“

„Co? Co vlastně chceš?“

„Já nevím!“ Vyškrábala se na nohy. Najednou cítila nával vzteku, aniž tušila, odkud se vzal. Založila si ruce na prsou a zadívala se na dům na protějším břehu. „A to jsem zatím vždycky věděla.“

„To já říct nemůžu.“ Také vstal, ale nešel za ní. Zmítaly s ním příliš rozporuplné pocity – zlost, touha, strach, teď by se jí neodvážil dotknout.

Vítr si pohrával s jejími vlasy místo něj. Obloha na západě byla plná zlatých oblak, jako na starém obraze. Malory se zdála tak štíhlá a dokonalá, jak tam stála na pozadí zapadajícího slunce.

„Jediné co jsem zatím opravdu chtěl,“ uvědomil si, „jsi ty.“

Zadívala se na něj a v břiše ucítila nervózní lechtání. „Že bych vážně byla jediná holka, se kterou ses kdy chtěl vyspat?“

„Ne. Úplně poprvé jsem chtěl Joley Ridenbeckerovou. To nám bylo třináct. Ale to se mi nikdy nesplnilo.“

„Teď si z toho děláš legraci.“

„Ne tak docela.“ Přistoupil k ní a jeho hlas zjihl.

„Toužil jsem po Joley, jak jen to ve třinácti letech jde. Bylo to silné, bolestné a sladké. Později jsem pochopil, co to opravdu znamená chtít ženu, a zatoužil jsem i po dalších. Jednu jsem dokonce miloval, proto taky chápu,

jaký je rozdíl mezi chtít ženskou a chtít tebe. Kdyby šlo jen o sex, nerozčilovalo by mě to.“

„Nemůžu za to, že se rozčiluješ.“ Zamračeně si ho prohlédla. „A navíc to na tobě není vidět.“

„Když jsem doopravdy naštvaný, začnu se vždycky tvářit děsně rozumně. To už je takové moje prokletí.“ Sebral balónek, který mu Moe upustil u nohou a silným švihem ruky ho poslal do vzduchu. „A jestli myslíš, že je radost vidět obě stránky věci najednou, chápat i protiargumenty, tak ne. To je právě peklo.“

„Kdo byla ta žena?“

Trhl rameny, vzal si od Moea vrácený míček a odhodil ho znovu. „Na tom nezáleží.“

„Ale záleží. Myslím, že ti na ní pořád záleží.“

„Prostě to nefungovalo.“

„Tak fajn. Už bych se měla vrátit.“ Malory si klekla na deku a začala sklízet zbytky improvizovaného pikniku.

„Tohle umí jen ženská a vždycky jsem to obdivoval – poslat chlapa beze slov do háje,“ dodal a hodil ještě jednou psovi míček. „Odešla ode mě. Anebo já jsem neodešel s ní. Záleží na úhlu pohledu. Chodili jsme spolu asi rok. Pracovala pro místní televizi, postupně se stala hvězdou víkendového, pak večerního zpravodajství. Byla dobrá a dost jsme se přeli o význam média, pro které každý z nás pracuje. Vzrušující debaty, mimochodem. Pak jsme začali plánovat svatbu a stěhování do New Yorku. Když tam pak dostala nabídku na práci, rozhodla se odjet. A já jsem zůstal.“

„Proč?“

„Protože jsem jako ten pitoměj George Bailey.“ Flynn prudce odhodil míček. „Nechápu.“

„George Bailey, který se vzdal snu o cestování a

dobrodružství, aby zůstal v rodném městě a zachránil svoje úspory. Nejsem sice žádný Jimmy Stewart, ale Zpravodaj byl něco takového pro mě. Když otčím, Danin otec, onemocněl, matka na mě převedla většinu pravomocí šéfredaktora. Myslel jsem, že je to jen dočasné, než se Joe uzdraví. Ale doktoři mu doporučovali teplejší klima a máma s Joem si už taky chtěli užívat důchodu. Pohrozila mi, že když noviny nepřivezmu, zavře podnik. A moje matka plané hrozby nedělá.“

Smutně se zasmál a zase odhodil míček. „Na to můžeš vzít jed. Jestli Zpravodaj nepovede někdo z Flynnů, nebude žádný Zpravodaj.“

Michael Flynn Hennessy, uvažovala. Takže Flynn bylo rodinné jméno a dědictví. „Kdyby věděla, že chceš něco úplně jiného...“

Zmohl se na chabý úsměv. „Ona nic jiného nechtěla. Mohl jsem odejít, spálit mosty a zmizet s Lily do New Yorku. Ale všichni redaktoři by skončili na ulici. Polovina z nich by se teda asi uchytila u novin, které by začaly vycházet po Zpravodaji. Ale matka stejně věděla, že neodejdu.“

Zadíval se na míček v dlani a pomalu s ním otáčel. „A Lily se jí nelíbila.“

„Flynn...“

Podvolil se Moeovu nadšení a znovu mu míček hodil. „Nechci, aby to znělo pateticky – chtěl jsem odjet a Lily jsem měl rád, ale to bylo tehdy. Asi jsem ji ale nemiloval dost na to, abych se sbalil a odstěhoval, když mi dala ultimátum. Ona zase mě nechtěla tolik, aby kvůli mě zůstala nebo mi aspoň dopřála víc času, než si tady všechno vyřídím.“

Pak jste se nemilovali vůbec, napadlo Malory, ale nechala si to pro sebe.

„Asi za měsíc mi z New Yorku zavolala a zrušila naše zasnoubení. Potřebovala se soustředit na kariéru a nemohla dál snášet napětí ze vztahu na dálku. Prý chce, abych byl volný a mohl si zařídit život podle sebe, kdežto ona se provdává za svoji práci.

Za půl roku se provdala taky za manažera NBC a pořád stoupala na žebříčku. Nakonec každý máme, co jsme chtěli.“

Obrátil se k Malory a zelené oči měl náhle klidné, jako by s ním před chvílí necloumaly emoce. „Matka měla pravdu, to je na tom to nejhorší. Tady je totiž moje místo a dělám přesně to, co jsem si přál.“

„To žes tohle pochopil, o tobě vypovídá mnohem víc než o nich.“

Naposled hodil psovi aport. „Asi mě teď lituješ, ne?“

„Ne.“ Spíš jí dodal sílu. „Respektuju tě.“ Vstala, přešla k němu a políbila ho na tvář. „Myslím, že si tu Lily z místní televize pamatuj u. Taková zrzka, ne? Se spoustou zubů.“

„To bude ona.“

„Měla příliš nosový hlas a ubíhající bradu.“ Naklonil se k ní a polibek jí vrátil. „Je hezké, že to říkáš. Dflí.“

Moe znovu dorazil s balónkem a vyplivl jim ho k nohám. „Jak dlouho to vydrží?“ zeptala se Malory.

„Do nekonečna. Nebo dokud mi neupadne ruka.“

Malory míček vši silou odkopla. „Stmívá se,“ prohodila, když pes šťastně odběhl. „Měl bys mě zavézt domů.“

„Anebo zavezu domů Moea a my dva... Á, podle toho, jak špulíš pusu, je mi jasné, na co myslíš. Chtěl jsem říct,

že bychom mohli jít do kina.“

„To nechtěl.“

„Chtěl. Náhodou mám kulturní stránku novin v autě a můžeš si vybrat.“

Už zase jim spolu bylo fajn, uvědomila si. Měla chuť ho za to znova políbit, tentokrát přátelsky. Přistoupila na jeho hru. „Ne, ty máš v autě celé noviny, protože jsou to tvoje noviny.“

„Nějak tak to bude, ale stejně si můžeš vybrat film.“

„A co když to bude nějaký náročný, umělecký film s titulky?“

„Pak budu tiše trpět.“

„Určitě předem víš, že nic takového v místním multiplexu nedávají.“

„Ani tady, ani tam. Hej, Moe, projedem se.“

Malory se cítila mnohem líp. Večer, kdy mohla pustit z hlavy záhady a problémy, jí udělal dobře. Druhý den ráno vstala s optimismem. I to, že ji přitahuje tak komplikovaný muž, jí zvedlo náladu.

A Flynn rozhodně komplikovaný byl. O to víc, že budil dojem mnohem jednoduššího člověka. Aspoň na začátku. Teď v něm viděla další oříšek k rozlousknutí.

Nemohla popřít ani to cvaknutí zámku, o němž mluvil. Proč by měla? Ve vztazích s muži si neuměla hrát, byla spíš opatrná. Potřebovala ale zjistit, jestli má to cvaknutí jen sexuální podtext anebo znamená ještě něco víc.

Záhada číslo tři, dodala v duchu a pustila se znovu do studia svých poznámek.

Už první telefonát toho rána ji ale vyvedl z míry. Hned jak zavěsila, vrhla se na staré učebnice o dějinách umění.

Dveře domu Vaneových byly dokořán otevřené. Desítka silných chlapů nosila dovnitř nebo ven nábytek a množství krabic. Už jen při pohledu na ně Flynnna rozbolela záda.

Vzpomněl si na jeden víkend kdysi před lety, kdy se s Jordanem stěhovali do svého prvního bytu. S Bradovou pomocí tehdy vlekli bazarovou pohovku, těžkou asi jako menší auto, do třetího patra.

To bývaly časy, zasníl se. A dobře, že jsou pryč.

Moe vyskočil z auta a bez pozvání se vrátil přímo do domu. Ozval se třeskot a hned nato klení. Flynn se jen modlil, aby pes nezničil nějakou Vaneovic vzácnou starožitnost. Běžel rychle za ním.

„Ježíšikriste, tomu říkáš štěně?“

„Bylo to štěně, před rokem.“ Flynn spatřil svého nejstaršího kamaráda, jak se nechá vítat a olizovat jeho psem. Vzápětí se mu sevřelo srdce.

„Promiň. To byla... asi lampa, ne?“

Brad se podíval na porcelánové střepy v hale na zemi.

„Byla, před minutou. Tak fajn, psisko, sedni.“

„Ven, Moe! Chyť králíčka.“

Moe v odpověď několikrát štěkl a vyrazil ze dveří.

„Jakého králíčka?“

„Toho, co honí v představách.“ Flynn udělal krok vpřed, až mu střepy pod nohama zapraskaly, a sevřel Brada v náruči. „Vypadáš dobře. Na stěhováka.“

„Kdo je u tebe stěhovák?“

V otrhaných džínách a džínové košili nemohl vypadat jinak. Vysoký, štíhlý sportovec. Vaneovic zlatý hoch, princ zámožného klanu, který mohl stejně dobře řídit stavební partu jako obchodní poradu.

To první možná raději.

„Stavil jsem se tady včera večer, ale nikoho jsem nezastihl. Kdys dorazil?“

„Hodně pozdě. Pojd'me někam stranou,“ navrhl Brad, když se stěhovací parta hrnula dovnitř s dalším nákladem. Ukázal palcem směrem ke kuchyni.

Dům byl celou dobu zařízený a sloužil pro ubytování manažerů Vaneovy korporace. Kdysi tu ale Vaneovi bydleli a Flynn znal jejich domov jako svůj vlastní.

Kuchyň se od časů, kdy sem chodil na domácí sušenky, hodně změnila, jen výhled z okna na přiléhající

terasy zůstal stejný. Lesy, řeka a zelené kopce nad údolím.

K tomuto domu a k muži, který ho vlastnil, se pojily nejkrásnější chvíle Flynnova dospívání.

Brad nalil oběma kávu a pak společně vyšli na terasu.

„Jaké to je vrátit se zpátky?“ zeptal se Flynn.

„Ještě nevím. Divné.“ Opřel se o zábradlí a zadíval se do dálky.

Všechno bylo jako dřív a nic nebylo jako dřív.

Pak se otočil. Působil jako muž spokojený sám se sebou. Ulpělo na něm cosi z velkoměsta, ale i to uměl dobře nosit.

Měl blond vlasy, léty trochu ztmavlé, a dolíčky ve tvářích, které se k jeho radosti s věkem měnily v menší záhyby. Zpod rovného obočí sledoval svět žulově šedýma očima, které působily pronikavě, i když se zbytek tváře usmíval.

Flynn dávno věděl, že ne rty, ale Bradovy oči vyjadřují přesněji jeho náladu. Když úsměv dorazil až k nim, myslel ho vážně.

Právě jako teď. „Ty mizero jeden, jak rád tě zase vidím.“

„Nikdy by mě nenapadlo, že se vrátíš. Nikdy, ani na minutu.“

„Ani mě ne. Ale věci se mění. Asi to tak má být. Posledních pár let jsem měl svrbění. Nakonec jsem pochopil, že je to stesk po domově. A jak se vede tobě, pane vydavateli?“

„Dobře. Předpokládám, že si nás předplatíš. Zařídím to za tebe,“ dodal a zazubil se. „Vedle staré schránky ti nainstalujeme ještě novou červenou. Ranní vydání sem dorazí asi kolem sedmé.“

„Jasně.“

„A při nejbližší příležitosti taky musím udělat interview s panem Bradleym Charlesem Vanem IV“

„Sakra. Nech mě trochu vydechnout, než začnu vystupovat jménem rodinného podniku.“

„Co třeba příští pondělí? Zajedu k tobě.“

„Prokrista, z tebe je hotový Clark Kent. Ne, spíš Lois Laneová, ale bez těch úžasných nohou. Nevím, co budu mít v pondělí na programu, ale sekretářka to s tebou domluví.“

„Super. A co takhle pár piv a pokec dneska večer?“

„To neodmítnu. Jak se má tvoje rodina?“

„Máti a Joe ve Phoenixu dobře.“

„No, vlastně jsem se ptal spíš na rozkošnou Danu.“

„Doufám, že se zase nezačneš pokoušet o moji sestru? To už by byl trapas.“

„Chodí snad s někým?“

„Ne, právě teď ne.“

„A pořád má tak krásné tělo?“

Flynn sebou škubl. „Nech toho. Vane.“

„Děsně rád tě tím štvu.“ Brad si vydechl a náhle se cítil jako doma. „Ale i když je to zábavné, kvůli tomu jsem tě nepozval. Mám něco, co bys asi rád viděl. Dost jsem přemýšlel o té věci, do které se Dana s kamarádkami pustila.“

„Ty snad víš něco o těch lidech z Válečnickova vrchu?“

„Ne. Ale vím něco o umění. Pojd'. Nechal jsem to zanést do velkého salonu. Právě jsem to osobně vybalil, když jsem tě slyšel přijíždět.“

Vedl ho přes terasu za roh domu k dvoukřídlym proskleným dveřím s rytinami na tabulkách.

Velký salon měl vysokánský strop, pod ním kolem dokola balkon a obrovský, lovecky zelený mramorový krb se zlatým rámem. Bylo tu dost místa pro dvě pohovky, jednu ve středu místnosti a druhou pro konverzaci u vzdálenější zdi.

Další prostor se otvíral za širokým obloukovým průchodem. Stálo tam piano, kde musel kdysi Brad dlouhé hodiny cvičit.

Ted' tu byl o římsu dalšího krbu opřený obraz.

Flynn při pohledu na něj pocítil stah v žaludku. „Ježíši. Ježíšikriste.“

„Jmenuje se to Po kletbě. Získal jsem ho na aukci asi před třemi lety. Vzpomínáš, jak jsem d říkal, že jsem koupil obraz, protože jedna z postav na něm vypadá jako Dana?“

„Nevěnoval jsem tomu pozornost. Tys mě kvůli Daně vždycky popichoval.“ Flynn si dřepł před obrazem a pozorně se na něj zadíval. V umění se nevyznal, ale i při svých chabých znalostech by vsadil střechnu nad hlavou, že ho malovala stejná ruka jako ten obraz z Válečnickova vrchu.

Tady už ale neviděl žádnou hravost a nevinnost. Jeho tón byl temný, žalostný a jediné švédó vycházelo ze tří skleněných rakví, v nichž odpočívaly zdánlivě spící ženy.

Měly tváře jeho sestry, Malory a Zoe. „Musím si zavolat.“ Flynn vstal a vytáhl mobilní telefon. „Existuje někdo, kdo to musí okamžitě vidět.“

9

Nelíbilo se jí, že se má někam honit, aniž předem znala důvod. A tak si schválně dala načas a k Vaneovu domu dojela zvolna.

Měla plnou hlavu starostí a jízdou mezi kopci si alespoň mohla utřídit myšlenky.

Byla to radost projíždět se svým autíčkem po točité větrné cestě a sledovat, jak slunce prosvítá korunami stromů.

Kdyby uměla malovat, snažila by se nastudovat tu hru světél a stínů na obyčejné venkovské silnici. Kéž by uměla, napadlo ji znovu. Jenže přes veškerou snahu, touhu a studium tomu tak nebylo.

Ale někdo jiný uměl a ztraceně dobře.

Malory napadlo, že měla nejdřív sehnat Danu a Zoe. Spolupracovala přece s nimi, a ne s Flynnem. Toho považovala za jakýsi doplněk. Zajímavý, atraktivní a sexy doplněk.

Páni, vždyť ona doplňky milovala. Ale takhle by uvažovat neměla. S tím se nikam nedostane.

Vypnula autorádio a v tichu se zamyslela. Přece jen by měla zavolat Daně a Zoe a povědět jim, co zjistila. Třeba

by pak některá z nich našla skrytý význam a pochopila, co to znamená.

V téhle chvíli si s tím Malory nevěděla rady.

Tušila ale, že je to velmi důležité, možná i rozhodující pro nalezení odpovědi. Jako jeden z chlebových drobků na cestě z temného lesa.

Odbočila ze silnice na soukromou cestu. Tady nečekala žádná brána ani pozemek obehnaný zdí. Vaneovi by si je přitom také mohli dovolit. Proč si vlastně nepořídili nemovitost, jako byla ta na Válečnickově vrchu, ale zvolili raději dům u řeky poblíž města?

Když se pak před ní vynořil, pochopila. Byl krásný a hlavně ze dřeva. Dřevařský magnát by přece nechtěl bydlet v cihlovém nebo kamenném domě. Postavil si takový, který byl jeho nejlepší vizitkou.

Jeho dřevěné části se zlatě leskly. Rámovaly je měděné plechy okapů a parapetů, které vlivem času a deště snově zezelenaly. Dům se pyšnil soustavou verand a teras, které vyčnívaly ze všech podlaží. Různě zvednuté střechy haciendy vyvolávaly dojem umělecké symetrie a harmonie.

Pozemek působil stejně neformálně jako celý dům, ale Malory poznala, že umístění každého keře, stromu nebo záhonu bylo pečlivě naplánováno.

Na precizní návrh a provedení si vždycky potrpěla.

Zaparkovala vedle stěhovací dodávky a chystala se vystoupit, když zaslechla známý nadšený štěkot.

„Ale ne, už zas. Jenže tentokrát tě zvládnou.“ Sáhla do kabelky na podlaze a našla velký psí suchar.

Jakmile se Moeův chlupatý obličej přitiskl k okénku, stáhla ho a zavolala: „Na, chyt' si sušenku.“ Pak hodila suchar, co nejdál dokázala.

Pes odběhl, Malory vyklouzla z vozu a vyrazila k domu.

„Tos zvládla slušně,“ pochválil ji Flynn ode dveří.

„Učím se rychle.“

„S tím počítám. Malory Priceová, Brad Vane. Nemáš nárok,“ zadíval se Flynn varovně na Brada, když si všiml jeho zaujatého pohledu.

„Hm, vůbec se ti nedivím.“ Brad se na Malory usmál.

„I tak mě moc těší.“

„O čem to mluvíte?“

„To jsou jen takový chlapský řeči,“ mávl Flynn rukou a shýbl se, aby ji políbil. „Jen Bradovi vysvětluju situaci. Dana a Zoe jsou na cestě?“

„Ne. Dana pracuje a Zoe jsem nesehnala. Nechala jsem oběma vzkaz. Ale co se děje?“

„Budeš to chtít vidět na vlastní oči.“

„Co? Vytáhlš mě sem – neurazte se,“ otočila se k Bradovi, „máte moc krásný dům – bez vysvětlení. A já mám taky práci, čas utíká a...“

„Začínám chápat, jak je časový faktor důležitý.“ Popadl ji za ruku a vedl do domu.

„Omluvte ten zmatek. Dneska stěhuju spoustu věcí tam a zpátky.“ Brad cestou odkopl střep rozbité lampy.

„Flynn říkal, že jste řídila místní galerii.“

„Ano, donedávna. Hm, to je nádherný pokoj.“ Zastavila se, aby si ho prohlédla. Chyběly v něm jen obrazy, sochy, látky, barvy. Salon přímo volal po umění.

Kdyby měla dost peněz a volnou ruku, udělala by z něho skvost.

„Určitě se nemůžete dočkat, až všechno vybalíte a zařídíte... ach, ne!“

Spatřila obraz a šokované zkameněla. Poznání se jí

nárazem vlilo přímo do krve. Po slepu šátrala v tašce, našla brýle a svezla se před obrazem na kolena, aby si ho mohla prohlédnout.

Ty barvy, tahy štětcem, technika, dokonce i druh barev. Všechno shodné. Stejně jako ty ostatní. Tři objekty téhož původu.

„Okamžik po tom, co byly duše uvězněny,“ vydechla. „Jsou tady, v té schránce na stupních pod katafalkem. Bože můj, podívejte, jak v ní to světlo doslova pulzuje. A tady v pozadí jsou ty postavy z prvního obrazu. Otočené zády. Odcházejí. Vyhnané. Chystají se projít tou mlhou. Opona snů. Klíče...“

Přidržela si husté vlasy jednou rukou na krku, aby se mohla naklonit blíž. „Kdepak jsou klíče? Tady! Ta žena je má na řetězu, který svírá v ruce. Všechny tři. Ona je stráží.“

Aby mohla zkoumat detaily, zalovila znovu v kabelce a vytáhla svoji lupu.

„Ona s sebou nosí i lupu,“ žasl Brad.

„Jo,“ Flynn se zubil jako blázen. „Je skvělá, co?“

Malory si poznámek nevšímala a pečlivě si prohlížela detaily obrazu. „No ano, ty klíče mají stejný tvar. Ale tady nejsou součástí pozadí jako nějaké symboly, jsou skutečné. Ona je opravdu má.“

Svěsila ruku s lupou a odtáhla se pro celkový dojem. „Ten stín mezi stromy nezmizel, jenom se vzdálil. Jeho obrys je skoro neznatelný. Dílo dokonáno, přesto se stále dívá z povzdálí. Škodolibá radost?“

„A kdo to je?“ chtěl vědět Brad. „Tiše, když pracuje.“

Malory vrátila lupu do pouzdra a pouzdro do kabelky. „Takový smutný obraz, úzkostné světlo a žal, vyjádřený těmi dvěma, co odcházejí k mlžné oponě. Ústřední

postavy v rakvích jsou vznešené a klidné, ale spíše prázdné. A ta světla ve schránce působí zoufale, bolestně a stále jasně září.“

„Jde o stejného autora?“ zeptal se Flynn. „Jistě. Tohle nemohl dělat něčí žák nebo napodobitel. Ale je to jen můj názor.“ Posadila se na paty. „Nejsem žádný znalec.“

Málem bych ti naletěl, řekl si Flynn v duchu. „Když spojíme tvoje znalosti s Bradovými, máme všechno, co potřebujeme.“

Zapomněla by na Brada. Malory rozpaky zrudla. Div že tady ten obraz neočichala jako nějaká školačka.

„Promiňte.“ Stále vkleče vzhledla k hostiteli. „Nechala jsem se unést. Mohl byste mi prozradit, kde jste k němu přišel?“

„Na aukci v New Yorku. V jedné menší galerii – Banderby’s.“

„Slyšela jsem o nich. Autor?“

„Neznámý. Ale dá se tam rozeznat částečný podpis, teda jen iniciála. Snad R nebo P a pak symbol klíče.“

Malory se sehnula k levému dolnímu rohu obrazu.

„Nechal jste si ho odatovat?“

„Jistě. Sedmnácté století. I když je stylem soudobější, testy jeho stáří prokázaly. Pokud znáte Banderby’s, víte, že jsou také opatrní a pečliví, už kvůli pověsti.“

„Ano, to je pravda.“

„Ale nechal jsem ho testovat ještě nezávisle na nich. To už je takový zvyk,“ dodal. „Ale výsledek se shodoval.“

„Mám takovou teorii,“ ozval se Flynn, jenže Malory ho umlčela mávnutím ruky.

„Můžu se zeptat, proč jste si ho vybral? Banderby’s přece nejsou známí prodejci a tohle je neznámý autor.“

„Jedním z důvodů bylo, že je ta prostřední figura tolik

podobná Daně.“ Řekl část pravdy, ale ne celou. „Zaujal mě i celkový dojem a pak detaily. A taky...“ Zaváhal a těkal očima po obraze. Zdálo se divné, co chtěl říct, přesto škulb rameny. „Dá se říct, že mě oslovil a silně přitahoval. Chtěl jsem ho mít.“

„Ano, tomu rozumím.“ Sundala si brýle a vrátila je pečlivě do pouzdra. „Flynn vám jistě řekl o tom obraze z Válečnickova vrchu.“

„Ano, řekl jsem mu to, a když jsem uviděl tenhle, napadlo mě...“

„Šš.“ Malory ho klepla do kolene a vztáhla ruku, aby jí pomohl na nohy. „Musí jít o trojici obrazů. Existuje ještě jeden, který tematicky spadá mezi ně nebo před ně. Ale určitě jsou tři. Jen pak budou úplné. Tři klíče, tři sestry. My jsme taky tři.“

„No, teď je nás sice pět, ale chápu vás,“ promluvil Brad.

„Před půlhodinou jsem to chtěl říct taky,“ stěžoval si Flynn, „to je ta moje teorie.“

„Promiň.“ Tentokrát ho poklepala po rameni. „Všechno se mi to motá v hlavě. Už jako bych viděla obrysy, ale ne docela jasně. A nechápu, co to všechno znamená. Nevadí, když si na chvíli sednu?“

„Ale samozřejmě, prosím.“ Brad ji uctivě uchopil pod paži a vedl k pohovce. „Můžu vám donést něco k pití?“

„Neměl byste brandy? Je ještě dost brzo, ale docela bych ji brala.“

„Nějakou najdu.“

Flynn se posadil vedle Malory, zatímco Brad vyšel z pokoje. „Co se děje, Mal? Najednou jsi nějak zbledla.“

„Bolí mě ten pohled.“ Ohlédla se k obrazu a pak zavřela oči, v nichž se sbíraly slzy. „Oslňuje mě to a

zároveň bolí. Viděla jsem to na vlastní oči, Flynn. Cítila jsem, jak se to stalo.“

„To přejde.“

„Ne.“ Chytila se jeho ruky a ten dotek jí udělal dobře.

„Umění na nás má takhle působit. Má svoji sílu. Jaký bude ten třetí? Kdy a odkud?“

„Kdy?“

Zavrtěla hlavou. „Jak je tvůj mozek přizpůsobivý? Začínám totiž zjišťovat, co všechno stráví ten můj. Řekl jsi Bradovi všechno?“

„Ano.“ Jde o něco, co se bála vyslovit, uvědomil si při pohledu na ni. „Můžeš mu věřit, Mal. A mně samozřejmě taky.“

„Jde spíš o to, jestli budete věřit vy mně, až vám povím, co jsem dneska zjistila a co si o tom myslím. Tvůj starý přítel mě pak možná zdvořile vystrká ze dveří a zabouchne za mnou.“

„Před krásnými ženami se nikdy nezamykám.“ Brad se vrátil se sklenicí brandy. Usedl na konferenční stůl a podal ji Malory. „Tak do toho, obraťte ji do sebe.“

Přesně to udělala. Spolkla obsah sklenice jako nějakou medicínu. Sklouzla jí hladce do žaludku a trochu ho utišila. „Je hřích pít Napoleona takhle. Ale díky.“

„Vyzná se v brandy,“ řekl Brad Flynnovi. Zatímco se Malory vracela barva do tváří, nabral kamaráda loktem do žeber. „Jak jsi přinutil dámu s tak dobrým vkusem, aby se na tebe pozorněji zadívala?“

„Nechal jsem Moea, aby ji nejdřív srazil na zem. Už je ti líp, Mal?“

„Ano.“ Oddechla si. „Ano. Váš obraz pochází ze sedmáctého století, je to absolutně jisté?“

„To je.“

„Dnes ráno jsem se dověděla, že obraz z Vrchu je z dvanáctého století. Možná i starší, ale mladší rozhodně ne.“

„Jestli to máš od Pitta s Rowenou...“, ozval se Flynn.

„Nemám. Potvrdil to doktor Stanley Bower z Filadelfie. Je to znalec a taky můj známý. Poslala jsem mu vzorky malby.“

„A kdes je vzala?“ zeptal se Flynn. Do tváří jí vstoupilo víc barvy, ale nezpůsobila to brandy. Odkášlala si a chvíli si pohrávala s uzávěrem kabelky. „Seškrábla jsem je, když Rowena s Pittem vyšli ven za Moem. Bylo to absolutně nevhodné a nemorální, ale i tak jsem to udělala.“

„Super.“ Flynn uznale žasl. „To znamená, že se musel splést tvůj nebo Bradův expert anebo ty obrazy nejsou od stejného malíře. Nebo...“

„Nebo mají experti pravdu a já taky.“ Malory odložila kabelku stranou a sepjala ruce v klíně. „Doktor Bower musí udělat podrobnější testy, aby datum vzniku upřesnil, ale ve století by se nezmýlil. Viděla jsem oba ty obrazy zblízka. Všechno co jsem se naučila, mi jasně říká, že je malovala stejná ruka. Já vím, že to zní šíleně. Taky to tak cítím, ale věřím tomu. Autor portrétu z Válečnickova vrchu vytvořil obraz ve dvanáctém století a také tenhle o pět set let později.“

Brad sjel pohledem k Flynnovi, zaražený, že jeho přítel netřeští oči ani se nesměje. Flynn se jen tvářil zamyšleně. „Chcete říct, že můj obraz namaloval pět set let starý malíř?“

„Myslím, že ještě starší. Mnohem starší. Je to totiž malované po paměti. Už vás napadlo, že mě vyhodíte ze dveří?“

„Zatím mě jen napadlo, že jste oba podlehli fantazii. Romantické a tragické legendě, která nemá nic společného s realitou.“ | „Ještě jste neviděl obraz Sestry ze skla.“

„Ne, ale slyšel jsem o něm mockrát. Podle všeho byl zničen za války v Londýně a ten na Válečnickově vrchu bude jen kopie.“

„Není to kopie. Možná vám připadám tvrdohlavá, a to taky někdy jsem, ale tohle není ten případ. A taky se nenechám unášet fantazií, aspoň doteď jsem to nedělala.“

Zaměřila se na Flynnna a její hlas zněl náhle naléhavěji. „Flynn, všechno co nám zatím říkali, byla pravda. A ještě úžasnější je to, co zatím neřekli. Rowena a Pitte – učitelka a bojovník – oni jsou ty dvě postavy v pozadí obrazů. Zažili to ve skutečnosti a jeden z nich ty výjevy namaloval.“

„Věřím ti.“

Malory si úlevně vydechla. „Ještě nevím, co to přesně znamená a jak nám to pomůže, ale to, že jsem tohle pochopila a uvěřila tomu, je důvod, proč jsem byla vyvolená. Jestli ten klíč nenajdu a po mně ještě Dana a Zoe, budou ty duše kvílet ve skleněné schránce navždycky.“

Vztáhl k ní ruku a pohladil ji po vlasech. „To nesmíme dopustit.“

„Promiňte...“ Zoe se váhavě zastavila na prahu pokoje. Měla nutkání pohladit saténové závěsy a raději by se zula, aby nepošlapala lesklou podlahu. Chtělo se jí běžet k oknům a prozkoumat ten nádherný výhled.

„Ti chlapi venku říkali, že mám jít rovnou dál. Hm, Flynn? Moe se venku hrabe v něčem, co dost připomíná mrtvou rybu.“

„Krucí. Hned jsem tady. Zoe, to je Brad.“ Jako střela vyběhl ven.

Brad vstal, ani nevěděl jak, protože se mu podlamovala kolena. Slyš svůj hlas, o něco chladnější a strojenější než obvykle, ale v hlavě mu hučelo.

„Pojďte dál, prosím, posaďte se. Můžu vám něco nabídnout?“

„Ne, díky. Malory, děje se něco? Vyrasila jsem hned, jak jsem našla tvůj vzkaz.“

„Ještě nevím. Tady Brad si myslí, že mi přeskočilo, a já se mu vůbec nedivím.“

„To je směšné.“ Zoe instinktivně vyrazila bránit přítelkyni a rázem zapomněla na krásu toho domu a přitažlivost jeho majitele. Její omluvný úsměv se změnil v chladný úšklebek. Přešla pokoj a postavila se vedle Malory. „Jestli jste něco takového řekl, tak jste jednak na omylu a jednak hrubián.“

„Vlastně jsem se k tomu ještě nedostal. Ale když uvážíte, o čem je řeč...“

„To mě nezajímá. Já Malory znám. A jestli jste Flynnův přítel, mohl byste se chovat zdvořileji.“

„Prosím za prominutí.“ Kde se vzal ten ledový, odtažitý tón? Jak to, že najednou slyšel hlas svého otce?

„To není jeho vina, Zoe, vážně.“ Malory vstala, prohrábla si vlasy a popošla směrem k obrazu. „Měla by ses nejdřív podívat na tohle.“

Zoe přistoupila blíž a pak se chytila za hrdlo. „Ó, ó.“ Do očí jí vstoupily slzy. „Jak je krásný a smutný. Patří k tomu prvnímu. Ale jak se sem dostal?“

Malory ji vzala kolem pasu. „Proč myslíš, že patří k sobě?“

„Jsou to sestry ze skla potom, co... co na ně padla

kletba. Ta schránka se světly, to je přesně to, cos viděla ve snu. A je to stejně... Nevím, jak to říct. Prostě tvoří sadu, musel je malovat stejný malíř.“

„Vy se vyznáte v umění?“ zeptal se Brad Zoe.

„Ne.“ Ani se nenamáhala k němu otočit a její hlas zůstal chladný. „Jsem kadeřnice. Ale nejsem úplně pito–
, má.“

„Nic takového jsem nenaznačoval.“

„Ne, chtěl jste to přímo říct. Pomůže ti to najít klíč, Malory?“

„Nevím. Ale nějaký význam to určitě má. Vzala jsem si s sebou digitální foťák. Můžu si obraz vyfotit?“

„Prosím.“ Brad si vrazil ruce do kapes, protože Malory odešla k autu a nechala ho o samotě se Zoe. „Opravdu vám nemohu nic nabídnout? Co třeba kávu?“

„Ne, díky, je mi fajn.“

„Já, ehm, jsem do toho spadl rovnýma nohama,“ začal. „Třeba byste mi mohla celou věc vysvětlit, abych to pochopil.“

„Jsem si jistá, že se všechno dovíte od Flynnna.“ Přešla pokoj a pod záminkou, že vyhlíží Malory, se mohla konečně zadívat na řeku.

Jaké by asi bylo kochat se tím výhledem, kdykoli by se jí zachtělo? Pozorovat řeku, kopce, měnící se světlo? Osvobozující, odpověděla si v duchu. Nadpozemsky klidné.

„Malory právě řekla, že věří, že sestry ze skla skutečně existují a že ti lidé z Válečnickova vrchu jsou několik tisíc let staří.“

Zoe se k němu otočila, ale nehnula brvou. „Když tomu věří, asi k tomu má dobrý důvod. A já zas důvěřuju jí, takže to беру. Asi se mi taky chystáte říct, že mi

přeskočilo, vidíte?“

Zatvářil se podrážděně. „Nic takového jsem jí neřekl. Možná mě to jen napadlo. Ani vám to neřeknu.“

„Ale myslíte si to.“

„Víte, asi jsme začali ze špatného konce.“

„No, protože se zas tak často neuvidíme, nedělejte si s tím hlavu. Máte krásný dům.“

„Díky. Zoe...“

„Nějakou dobu jsem pracovala v HomeMakers. V místním obchodě bylo vždycky kvalitní zboží a dobrý zákaznický servis.“

„To jsem rád.“

„Doufám, že žádné velké změny nechystáte, snad jen sezónní zboží by mohlo být rozmanitější. Myslím větší výběr letniček, lopat na sníh, zahradního nábytku a tak...“

Našpulil rty. „Budu si to pamatovat.“

„A neškodilo by zaměstnat na víkend víc pokladních. Vždycky se tam tvoří fronty.“

„Dobře.“

„Chci si otevřít vlastní podnik, tak se zajímám, jak kde co funguje.“

„Otvíráte salon?“

„Ano.“ Odpověděla rozhodně, ale žaludek se jí přitom sevřel. „Právě jsem hledala vhodné místo, když jsem od Malory dostala vzkaz, že mám přijet sem.“

Kde ta Malory vězí? Zoe cítila, že jí dochází kuráž, protože už ji přešla zlost. Netušila, o čem by mluvila z mužem, který bydlí v takovém domě a pomáhá řídit celostátní síť obchodů.

„Ve Valley?“

„Cože? Ó, ano, hledám vhodné místo tady ve městě. V tržnici nechci. Mám zájem o centrum a taky bych si přála být blíž od domova, kdyby mě potřeboval syn.“

„Vy máte syna?“ zadíval se jí na levou ruku a skoro si oddechl, že nevidí snubní prsten.

Zoe ten rychlý pohled zaregistrovala a ztuhle se napřímila. „Ano, Simona. Je mu devět.“

„Omlouvám se, už jsem zpátky,“ řekla Malory, když vešla do pokoje. „Flynn uvázal Moea ke stromu a kropí ho hadicí. Ale nevím, k čemu to bude. Místo páchnoucího psa bude mít mokrého páchnoucího psa. Ptá se, jestli byste mu na něj nepůjčil nějaký šampon nebo mýdlo.“

„Snad něco najdu. Jen do toho, vyfoťte si obraz.“ Malory si přiložila hledáček k oku, ale počkala, až Brad odejde. „Že zrovna mluvíme o bozích,“ zašeptala směrem k Zoe.

„Cože?“

Bradley Charles Vane IV. a ještě vypadá takhle. To musí vytočit každou ženskou.“

„Vzhled je daný geneticky,“ ušklíbla se Zoe. „Osobnost a chování člověk získá v průběhu života.“

„V den, kdy jeho zplodili, měly geny asi posvácení.“ Malory přestala fotit. „Jestli jsem budila dojem, že mi nějak ubližoval, tak to rozhodně ne.“

„Možná, ale stejně je to arogantní snob.“

„Páni,“ Malory se podivila, jak prudce ho Zoe odsuzuje. „To se mi nezdá. Neumím si představit, že by se Flynn kamarádil s nějakým snobem. S tou arogancí už to tak jasné není.“

Zoe trhla ramenem. „Takových typů už jsem pár viděla. Většinou jim víc záleží na tom, jak vypadají, než jestli se

chovají lidsky. Jde nám snad o obrazy a ne o něj.“

„To máš pravdu. Hlavně o to, že jsou součástí jedné sady, jak jsi poznala. Myslím si totiž, že existuje ještě jeden. Musím ho najít. Něco na nich nebo kolem nich mě snad dovede ke klíči. Měla bych se zase vrhnout na knihy o umění.“

„Můžu ti s tím pomoci?“

„Jasně.“

„Fajn, ještě si něco zařídím a pak se u tebe zastavím.“

Když Brad konečně našel lahvičku se šamponem, zaslechl auto. Doběhl k oknu a tiše zaklel, protože Malory a Zoe už odjížděly alejí.

Měl dojem, že hned na začátku všechno pokazil. Ještě se mu nestalo, aby si ho nějaká žena na první pohled ošklivila. Ale taky nezažil, že by na něho nějaká zapůsobila silně jako rána do žaludku. Nebylo divu, že se nepředvedl nejlíp, jak uměl.

Sešel ze schodů, ale místo ven zamířil zpět do velkého salonu. Zahleděl se na obraz stejně jako tehdy v aukční síni. Kolikrát od té doby už si ho takhle prohlížel?

Byl by za něj zaplatil jakoukoli cenu.

Nelhal, když před chvílí vysvětloval, že na něho tenkrát silně zapůsobil a že ho zaujala podobnost jedné postavy s kamarádkou z dětství.

Ale šlo o jinou tvář, která ho oslnila a pohltila. Stačil jediný pohled na tuhle ženu z obrazu, na Zoein obličej, aby se bezhlavě zamiloval.

Divné, když uvážil, že šlo jen o namalovanou dívku. O co složitější to bylo teď, když poznal, že je skutečná.

Premýšlel o tom dál, zatímco se pokoušel dát dům do

pořádku, a ještě později, když se s Flynnem vyšplhali na zeď obklopující pozemek na Válečnickově vrchu.

Oba si otevřeli plechovku piva a pozorovali exotickou siluetu domu na pozadí zešeřelé oblohy.

V některých oknech se svítilo, avšak žádný pohyb za nimi nezahlédli.

„Nejspíš o nás vědí,“ řekl Flynn po chvíli mlčení.

„Jestli uvěříme teorii tvé holky, že jsou to tisíce let staří keltští bohové, tak o nás rozhodně vědí.“

„Dřív jsi býval přístupnější záhadám,“ poznamenal Flynn.

„Tak moc zase ne. To spíš Jordan by byl něčemu takovému schopný uvěřit.“

„Viděls ho někdy v poslední době?“

„Naposled před pár měsíci. Hodně cestuje, takže už se nevidáme tolik co dřív. Sakra, chlape,“ Brad vzal Flynnna kolem ramen, „taky se mi po vás zatraceně stýskalo.“

„Nápodobně. Řekneš mi, co si myslíš o Malory?“

„Třída, intelektuálka a k tomu děsně sexy – když pomínu její strašný vkus, co se týká chlapů.“

Flynn několikrát kopl patami starých tenisů do zdi pod sebou. „Jsem do ní skoro blázen.“

„Vážně blázen, nebo jen tak vesele blázen?“

„To ještě nevím. Nerozhodl jsem se.“ Zadíval se znovu na dům a na srpek měsíce nad ním. „Doufám, že jde o ten druhý případ. Nechtěl bych mít tak brzo další vážný vztah.“

„Lily, byla nepříjemná kariéristka s velkým zadkem.“

„Ježíš, Vane.“ Nevěděl, jestli se má smát nebo Brada shodit z dvoumetrové zdi. Místo toho se jen smutně zamyslel. „Měl jsem ji rád a chtěl jsem si ji vzít.“

„Ale už nemáš a nevzal sis ji. Naštěstí. Nebyla dost dobrá.“

Flynn se pootočil, ale neviděl příteli v šeru do očí.

„Dobrá k čemu?“

„Pro tebe.“

„To je dost drsné, ne?“

„Budeš se cítit líp, až konečně připustíš, že mám pravdu. Ale zpátky k tématu – líbila se mi, ta tvoje Malory.“

„I přesto, že ti připadá ujetá?“

Brad věděl, že vstupuje na horkou půdu. „Myslím jen, že se nechává unést výjimečnými a záhadnými okolnostmi. Což je přirozené, ne?“

Flynn se musel usmát. „To zas jen diplomaticky říkáš, že je ujetá.“

„Jednou jsi mi dal pěsti, protože jsem poznamenal, že Joley Ridenbeckerová má zuby jako bobr. Nemůžu jít přece zítra na poradu s modrým okem.“

„Ty jsi ale případ. Když připustím, že Joley měla zuby jako bobr, uvěříš zas ty mně, že jsem ještě nepotkal nikoho miň ujetého, než je Malory?“

„Fajn, беру to. Já zas připouštím, že mě celá ta věc s obrazy zaujala,“ máchl plechovkou směrem k domu.

„Docela rád bych ten jejich viděl na vlastní oči.“

„Mužem tam zajít a zaklepat na dveře.“

„Někdy za světla,“ rozhodl Brad, „až nebudeme pít.“

„Hm, to bude lepší.“

„Co kdybys mi zatím řekl něco o té Zoe?“

„Moc dlouho ji neznám. Ale něco jsem si zjistil. O ní i o Mal – pro případ, že by se Dana pouštěla do něčeho pochybného. Přestěhovala se se synem do Valley před

třemi lety.“

„Manžel?“

„Ne. Svobodná matka. A nejspíš dobrá. Kluka jsem viděl. Je chytrý, normální a fajn. Ona pracovala v jednom kadeřnictví dole ve městě a mezi zákazníky měla dobrou pověst, prý s nimi umí jednat a je spolehlivá. Vyhodili ji ve stejnou dobu jako Malory a ve chvíli, kdy Daně zkrátili pracovní dobu na minimum. Což je divná shoda náhod. Před třemi roky Zoe koupila malý domek a vypadá to, že ho dokázala dát sama dohromady.“

„Chodí s někým?“

„Nevím o nikom. Tak počkat! To jsou dvě zajímavé otázky – manžel a chodí s někým. Můj pronikavý úsudek novináře mi napovídá, že myslíš na mambo džambo?“

„Možná. Ale už bych se měl vrátit. Příštích pár dnů mě čeká spousta práce. Jenže je tu problém.“ Brad se znova napil piva. „Jak se sakra dostanem dolů z té zdi?“

„Dobrá otázka.“ Flynn se zamyšleně podíval dolů. „Tak tady třeba budem sedět, dokud se neopijem a nespadnem.“

Brad si povzdechl a znova se napil. „Prima nápad.“

10

Malory se sotva stačila osprchovat, když zaslechla klepání na dveře. Nasoukala se do županu, vlasy zabalila do ručníku a spěchala otevřít. „Tode, co že tak brzy vstáváš?“

„Jsem na cestě do kavárny, abych trochu rozčílil píchačkáře, než se vypravím do práce.“ Zadíval se jí přes

jedno, pak druhé rameno a významně se usmál. „Nemáš společnost?“

Malory pohostinsky otevřela dveře dokořán. „Ne. Jsem docela samotinká.“

„Hm, to je škoda.“

„To máš pravdu.“ Utáhla si lépe ručník na hlavě.

„Nedáš si kafe se mnou? Zrovna se vaří.“

„Jen pokud mi nabídneš neslazené mocca latte a vdolek s oříškovou pomazánkou.“

„Tak to máš smůlu.“

„No, možná ti jen sdělím dobrou zprávu a vypadnu.“ I tak sebou hodil do křesla. „Ó, nové boty!“

„Ty jsou, co?“ Natáhl si nohy a jeden kotníček chvíli natáčel ze strany na stranu. „Byly nechutně drahé, ale nešlo odolat. A to jsem se v Nordstrom’s stavil jen na skok.“

Zlatíčko, měla bys tam taky vyrazit.“ Posadil se vzpřímeně a vzal ji za ruku, když usedla na kraj pohovky. „Ten kašmírový svetr, co tam mají, přímo volá tvoje jméno. Modrý se stojáčkem.“

„Kašmír?“ Zavzdychala jako žena v rukou zkušeného milence. „To slovo přede mnou nemáš vyslovovat. Víš, že jsem si musela zakázat nakupování.“

„Mal, když se nebudeš trochu rozmazlovat, udělá to někdo za tebe?“

„Ne, máš pravdu.“ Skousla si ret. „Nordstrom’s říkáš?“

„A taky tam byl jeden dvoudílný komplet sytě broskvové barvy jako stvořený pro tebe.“

„Tode, ty mě mučíš.“

„Už toho nechám, máš recht.“ Zvedl bezmocně ruce.

„Takže poslední novinka – naše Pamela už stačila, šlápnu do pěkného e-e.“

„Neříkej.“ Malory se celá zatetelila. „Teda říkej a přeháněj.“

„Jdu na to. Měli jsme bronzovou deco sošku, dívku v secesních šatech s čelenkou s péry, perlami na krku, no byla prostě dokonalá. Táhla za sebou takový dlouhý šátek a šibalsky se usmívala. Ty details, úplně jsem se zamiloval.“

„Takže jste hned zavolali do Pittsburghu paní Karterfieldové, ne?“

„Ha, vidíš!“ Píchl prstem do vzduchu, aby podtrhl svůj názor. „Nic lepšího bychom nevymysleli, kdybys tomu šéfovala ty. Což bys taky měla.“

„Samozřejmě.“

„Já jsem paní Karterfieldové opravdu zavolal, a ta mě podle očekávání požádala, abychom jí sošku schovali, než se na ni za týden přijede podívat. A co se stane, když drahá paní Karterfieldová dorazí z Pittsburghu kvůli deco figurce?“

„Koupí si ji. A obvykle ještě něco k tomu. Pokud přijede s přítelkyní, což se většinou stává, umluví ji, aby si taky něco koupila. Pro galerii není lepší den, než když se objeví paní Karterfieldová.“

„Pamela jí sošku prodala přímo pod nosem.“

Malory se pár sekund nezmohla na slovo. „Cože? Co? Jak? Proč? Paní K. patří k nejlepším zákazníkům. Všechny podobné sošky ukazujeme nejdřív jí!“

Tod protáhl rty do odsuzujícího úšklebku. „Prý lepší vrabec v hrsti. Tak to aspoň ta nána vysvětlovala, když jsem to zjistil. A víš, jak jsem to musel zjistit?“ pokračoval vítězoslavně. „Když se paní K. nečekaně objevila už včera, že prý nemohla zvědavostí vydržet, až sošku uvidí. A přivedla si dvě přítelkyně. Dvě, Mal.

Chtělo se mi brečet.“

„A dál? Co říkala?“

„Zavedl jsem ji k sošce a ona na ní byla cedulka Prodáno. Předpokládal jsem, že jde o omyl, ale šel jsem to zjistit. Pamela ji stihla prodat to ráno, když jsem pracně uklidňoval Alfreda, kterého ta fíflena obvinila, že zbytečně předražuje bednění pro přepravu mramorových soch.“

„Alfred že něco předražil?“ Malory si přitiskla ruce ke spánkům. „Nějak přestávám stíhat.“

„Byla to hrůza, prostě hrůza. Trvalo mi dvacet minut, než jsem ho uchlácholil. Jinak by snad vzal to svoje kladivo a šel s ním Pamelu majznout po hlavě. Asi jsem ho měl nechat.“ Tod se nad tím zamyslel a pak mávl rukou. „Takže zatímco jsem telefonoval, Pamela sošku prodala naprostému cizinci! Jen považ. Někomu z ulice, kdo se tam náhodou zastavil!“

Plácl sebou zpět do křesla a roztaženými prsty si bubnoval do prsou. „Ještě teď tomu nemůžu věřit. Paní K. se samozřejmě rozčilila a chtěla tě vidět. Takže jsem jí musel říct, že už pro nás nepracuješ, a v té chvíli nastalo to pravé tóčo.“

„Ona se po mně ptala? To je milé.“

„A bude to milejší. Pamela sešla dolů a pak se do sebe pustily. Ale jak! Paní K. nechápala, proč jsme prodali věc, kterou měla zamluvenou. Pamela jen ohrnula nos, že prý u nás není zvykem zamlouvat někomu něco bez složené zálohy. Umíš si to představit?“

„Bez zálohy?“ Malory nestačila kulit oči. „Od naší nejstarší a nejspolehlivější klientky?“

„Právě! Paní K. ječí: ‚Jsem patronkou téhle galerie už patnáct let a moje slovo tady zatím mělo váhu. Kde je

James?‘ a Pamela zas: „Je mi líto, ale teď tady šéfuju já.‘
Paní K. vypálila: „Jestli James svěřil takovou práci
naprostému blbovi, musí být už dočista senilní.““

„Nekecej! Paní K.“

„Julia mezitím zaběhla pro Jámesa a vysvětlila mu, že
máme zatraceně velký problém. To už si ty dvě před
soškou málem daly do nosu. James se je pokoušel
uklidnit, ale marně. Paní K. vykřikla, že do galerie
nevkročí, dokud tam bude tahle ženská. Kdybys slyšela,
jak to řekla. Člověk by jí dal hubičku. Prý tahle ženská.
Pamela si přisadila, že prý je galerie byznys a ten se
neřídí podle toho, jak jeden zákazník píská.“

„Prokristapána.“

„James je z toho na větvi, slibuje, že zjedná nápravu,
ale paní K. už zuří. Trvá na tom, že už ji tam nikdo
neuvidí, a teď se podrž – že prý jestli propustil takový
poklad, jako byla Malory Priceová, měl by radši odejít z
oboru. A s tím vyplula ze dveří.“

„Ona vážně řekla, poklad?“, Malory se objala kolem
hrudi. „To je miláček. A tys mi vážně zvedl náladu,
Tode.“

„Je toho mnohem víc. James je našťvaný. Řekni, kdys
naposled viděla Jamesa našťvaného.“

„Hm, nikdy.“

„Vidíš.“ Tod znova píchl prstem do vzduchu. „Zbledl
jako stěna a stáhl rty. Pak sykl mezi zuby,“ Tod názorně
předvedl, „Musím s tebou mluvit. Nahoře.““

„A co ona na to?“

„No, dupala nahoru po schodech a on za ní. Pak se
zavřeli v jeho kanceláři, což mě trochu zklamalo.
Neslyšel jsem, co jí říkal, i když jsem se potloukal na
chodbě. Zato ji bylo slyšet jasně, když začala vrískat. Že

prý se to tady snaží dát do pořádku a že jí k tomu dal plnou moc a že ji nikdo neocení a každý jí jen předhazuje Malory Priceovou. Proč se prý neoženil radši s tebou.“

„Jú.“ Malory si tu scénu chvíli představovala.

„Pak se rozbřečela a vyběhla ven. Jen tak tak jsem stihl uskočit. Bylo to hrozné a zároveň příjemné.“

„Brečela? Kruci.“ Malory začal nahlodávat soucit. „A byl to smutný a zlomený, nebo našťvaný pláč?“

„Spíš to druhé.“

„Prima.“ Malory zašlápla červíka soucitu. „Asi se budu smažit v pekle, ale dělá mi to taky radost.“

„Tak mi tam drž místo. Ale dokud nás ještě nosí tahle zem, bude tě James možná volat zpátky. Jsem si tím dokonce jistý, Mal.“

„Vážně?“ Srdce jí šťastně poskočilo. „A co říkal?“

„Nejde o to, co říkal, jako spíš to, co neřekl. Neběžel totiž za Pamelou, aby jí otřel uplakaná očka. Místo toho zůstal celý den zavřený nahoře a procházel úcty. A když konečně vyšel ven, tvářil se zatraceně vážně. Myslím, že hrůzovláda naší Pamelky je u konce.“

„Tohle je vážně hezký začátek dne,“ Malory si dlouze vydechla. „Vážně hezký den.“

„A já musím do práce. Ale neboj se,“ dodal a vstal, „budu tě průběžně informovat. Jo, ještě k tomu obrazu, cos mi ukázala na fotce...“

„Co? No, ano. Co je s ním?“

„Vzpomínáš, jak jsme oba měli dojem, že nám něco připomíná? Došlo mi to. Před pěti lety se v galerii objevil

olej. Nesignovaný. Byl na něm mladý král Artuš těsně předtím, než vytáhl meč z kamenného oltáře.

Pamatuješ?“

Jako by se jejího zátylku dotkly ledové prsty, když se jí zmíněný obraz vynořil před očima. „Můj bože.

Vzpomínám si. Samozřejmě. Ty intenzivní barvy, světlo pulzující z meče...“

„Rozhodně stejný styl nebo škola jako ten, cos mi ukazovala. Možná i stejný malíř.“

„Ano... ano, to by mohlo být. Jak jsme k němu přišli? Nebyl z Irska? Jak se tam tehdy James pro něco vypravil? To byl jeho nejlepší evropský úlovek. Kdo si ho koupil?“

„Na to by ani moje sloní paměť nestačila. Ale vyhledal jsem to. Julia ho prodala Jordanu Hawkovi. Myslím, že je spisovatel, narodil se tady, ale teď žije v New Yorku.“

Malory pocítila dlouhý stah v žaludku., Jordan Hawke.“

„Možná bys ho mohla kontaktovat přes jeho nakladatele, jestli s ním chceš o tom mluvit. Ale já vážně musím letět, cukroušku.“ Sehnul se a políbil ji na tvář.

„A dej vědět, až James zavolá, aby činil pokání. Chci znát všechny podrobnosti.“

Ve třetím patře budovy *Zpravodaje* sedělo asi tucet lidí u telefonů a počítačů. Hledala Flynna a za prosklenou stěnou jeho kukaně nebylo těžké ho objevit.

Přecházel sem tam u psacího stolu a pohazoval si barevnou pružinkou. Vypadalo to, že mluví sám pro sebe.

Nechápala, jak může pracovat v takovém nedostatku soukromí. S věčným pocitem, že ho někdo sleduje. A k tomu ten randál, pomyslela si. Klapání kláves, zvonění,

hovor... Zbláznila by se dřív, než by sesmolila jednu smysluplnou větu.

Netušila, u koho se má ohlásit. Nikdo nevypadal pouze jako asistentka nebo sekretářka. I přesto že si Flynn pohazoval s tou retro hračkou, si náhle uvědomila, že je to zaměstnaný a důležitý muž. A k takovému se přece nechodilo bez ohlášení.

Nerozhodně tam stála, zatímco Flynn usedl na okraj svého stolu. Vlasy měl rozčepýřené, jako by si je před chvílí zamyšleně prohraboval.

Byl oblečený do tmavozelené košile, khaki kalhot a těch nejstarších tenisek, jaké kdy viděla.

Ucítila šimrání v žaludku, následované bezmocným poskočením srdce.

Přitahoval ji a cítila, že je to v pořádku. Jen nesměla dopustit, aby pokračovali příliš rychle. To se zdálo nerozumné, nebezpečné a...

Náhle zvedl hlavu a jejich pohledy se na chvíli střetly. Usmál se a Maloryino srdce zabušilo ještě rychleji.

Přehodil si pružinku do druhé ruky a tou volnou jí pokynul, aby šla dál.

Prokličkovala tedy mezi stoly v sále, a když vešla do skleněné kukaně, s úlevou zjistila, že nemluvil sám pro sebe, ale na zesílený telefon.

Zavřela za sebou dveře, což neměla ve zvyku, a i hned se ohlédl za zvukem mocného chrápání. Mezi skříněmi ležel na zádech Moe a spal.

Co si počít s mužským, který bere svého velkého, nemotorného psa i do práce? pomyslela si. Nebo spíš, jak mu odolat?

Flynn zvedl prst na znamení, aby minutku počkala, a tak se rozhlédla po kanceláři. Na korkové nástěnce

uviděla spoustu přišpendlených vzkazů, fotek a telefonních čísel. Prsty jí svrběly touhou urovnat je, stejně jako listiny na Flynnově stole.

Police se prohýbaly pod tíhou knih a právních i lékařských časopisů. Zahlédla několik telefonních seznamů pensylvánských okresů, knížku s citáty a průvodce světem filmu a hudby.

Kromě pružinky měl na stole ještě jojo a několik figurek akčních hrdinů. Spatřila také různé plakety a ceny, udělené buď celé redakci, nebo Flynnovi osobně, ale stály nahromaděné v koutech, jako by si nenašel čas je někam umístit. Nevelký prostor na stěnách stejně zabíraly nástěnka a obří kalendář měsíce září.

Otočila se, protože dotelefonoval. Poodstoupil od stolu a udělal několik kroků směrem k ní.

Pak se zarazil. „Nějaký problém?“

„Ne. Teda možná. Ano.“

„Tak do toho,“ pobídl ji.

„Nějak mě zamrazilo, když jsem tě tady uviděla.“ Mile se usmál. „Díky.“

„Ne, ne. Na tohle ještě nejsem připravená. Mám toho teď v hlavě tolik. Kvůli tomu jsem nepřišla... No vidíš, jak jsem zmatená.“

„Nezapomeň, cos chtěla říct,“ přerušil ji, když znovu zazvonil telefon. „Hennessy. Hm, hm. Kdy? Ne, to není problém,“ odpovídal do sluchátka a něco si přitom čmáral na papírek, který vyhrabal zpod hromady na stole. „Zařídím to.“

Pak zavěsil a odpojil telefon. „Jen tak ta bestie na chvíli zmlkne. Pověz mi o tom tvém mrazení.“

„Ne. Nevím, proč jsem s tím vůbec začínala. Jsem tady kvůli Jordanu Hawkovi.“

„Co je s ním?“

„Asi před pěti lety koupil obraz z naší galerie.“

„Obraz? Mluvíme o stejném Jordanu Hawkovi?“

„Ano. Byl na něm mladý Artuš, který se právě chystá vytáhnout kouzelný meč z kamene. Myslím, jsem si téměř jistá, že je od stejného autora jako obrazy z Válečnickova vrchu a ten, co vlastní tvůj druhý přítel. Chtěla bych ho znova vidět. Je to už dávno a musím se ujistit, že si jeho detaily pamatuju dobře a nedomýšlím si něco jen proto, že se to hodí.“

„Pokud máš pravdu, je to zatraceně divná náhoda.“

„Pokud mám pravdu, není to vůbec žádná náhoda, ale záměr. K tomu všemu. Mohl by ses s ním nějak spojit?“

Flynn chvíli usilovně přemýšlel a ruce znovu zaměstnal přehazováním pružinky. „Ale jo. Jestli je někde na cestách, bude to složitější, ale seženu ho. Netušil jsem, že se Jordan taky někdy vypravil do galerie.“

„Nemáme ho na seznamu stálých klientů, takže to asi byla náhodná koupě. Což mi připadá ještě významnější.“

Jejím hlasem náhle probublalo vzrušení. „Flynn, já jsem si ten obraz málem koupila sama. Bylo to sice nad moje možnosti, ale snažila jsem se o to. Prodali ho, když jsem měla volno a plánovala si, jak zajdu za Jamesem, abych ho požádala, jestli bych ho nemohla koupit na splátky. Tohle všechno musí mít nějaký skrytý smysl.“

„Zavolám Jordanovi. Viděl bych to tak, že obraz koupil pro někoho jiného. Na umění nikdy nebyl, na rozdíl od Brada. A rád cestuje nalehko. Nehromadí majetek.“

„Potřebuju ten obraz znova vidět.“

„Chápu. Udělám, co půjde. Ještě dneska zkusím něco zjistit a povím ti to někde na večeři.“

„Ne, to není dobrý nápad. To vůbec není dobrý nápad.“

„Večeře není dobrý nápad? Ale lidstvo si v průběhu historie na večerní jídlo docela zvyklo. To je doložené.“

„My dva a večeře není dobrý nápad. Měli bychom trochu brzdit.“

Odložil svoji hračku, natočil se k ní, a než stihla ustoupit, popadl ji za paži a přitáhl k sobě. „Někdo na tebe snad tlačí?“

„Spíš něco.“ Ucítila zrychlený pulz – v zápěstích, na hrdle, dokonce i v podkolenních jamkách. V jeho očích spatřila chladnou rozvahu, což jí připomnělo, že je zvyklý promýšlet vždy několik kroků dopředu. „Hele, to je můj problém, a ne tvůj, a přestaň,“ nařídila, když ji chtěl chytit za zátylek. „Tohle není vhodné místo pro...“

„Jsou to reportéři,“ naklonil hlavu ke skleněné stěně mezi jeho kukaní a newsroomem. „Už dávno vědí, že líbám holky.“

„Myslím, že jsem se zamilovala.“

Ucítla, jak mu šklubla a pak ochabla paže. Pobavené zaujetí na jeho tváři nahradil šok. Do srdce se jí okamžitě zabodl démon zhrzené pýchy.

„A máš to. Teď je z toho i tvůj problém.“ Snadno ho odstrčila, protože se jí už nedotýkal.

„Malory...“

„Nechci nic slyšet. Znáám všechny ty úhybné řečičky – že je na to moc brzo, že spěcháme, že tenhle druh vztahu nehledáš. Nejsem pitomá. Ale nedostal bys mě do téhle situace, kdybys na začátku bral moje ne vážně.“

„Počkej minutku.“ Panika se projevila v jeho výrazu i hlase. „Jen minutku.“

„Čekej si minutu, týden nebo celý zbytek života,“ vykřikla rozhořčeně. „Ale někde daleko ode mě.“

Vyrazila z jeho kanceláře. Flynn tam stál jako opařený

a nedokázal by za ní v té chvíli běžet.

Zamilovaná? Ona do něho přece neměla být zamilovaná. Měla se nechat svést a chovat se rozumně, aby jejich vztah zůstal co nejjednodušší. Tipoval ji na opatrnou, praktickou a dost chytrou, aby zabránila i *jemu* zamilovat se do *ní*.

Měl všechno promyšlené a ona to takhle zamotala. Když se jeho předchozí vztah rozpadl, několik věcí si jasně slíbil. Především že se do stejné situace nedostane znova – do pozice, kdy ho někdo jiný učiní tak strašně zranitelným, až jeho vlastní touhy a přání skončí v troskách.

Jeho život byl docela jiný, než si kdysi dávno představoval. To ženy – jeho matka a Lily – ho posunuly jinam. I přesto se mu líbilo, jak žije právě teď.

„Ženské,“ znechuceně dosedl za psací stůl, „kdo se v nich má vyznat.“

„Mužský. Vždycky musí bejt po jejich.“

Dana pozvedla skleničku s vínem směrem k Malory.

„Tak povídej, ségro.“

Pár hodin potom, co vyběhla z Flynnovy kanceláře, si Malory léčila poraněnou hrdost lahví Pinot Grigio, dámskou společností a kosmetickou péčí v útulném prostředí svého domova.

Potřebovaly toho hodně probrat, ale Mal se nechtělo mluvit o obrazech, klíších a osudu, dokud se nevypovídá z osobních trablů.

„Je mi fuk, jestli je to tvůj brácha. Pořád je to jen chlap.“

„Hm,“ Dana se ponuře zadívala na hladinku ve sklenici, „sice to nerada přiznávám, ale je. Dej si ještě trochu chipsů.“

„Dám.“ Malory měla vlasy stažené z tváře, natřené zelenou pleťovou maskou. Opatrně popíjela víno a ukusovala brambůrky. Pozorně sledovala, jak Zoe podkládá Daně prameny vlasů staniolem a následně je barví. „Možná by mi taky slušel melír.“

„Ty ho nepotřebuješ,“ odpověděla Zoe a pokračovala v práci. „Tvým vlasům chybí jen tvar.“

„Tvar znamená nůžky.“

„Ani bys to nepoznala. Jen bys vypadala a cítila se líp.“

„Tak to se nejdřív trochu opiju. A počkám si, jak se vyřádíš na Daně.“

„Nepoužívej slovo ‚vyřádíš‘, když mluvíš o mých vlasech,“ varovala ji Dana. „Povíš nám konečně, proč jste se s Flynnem pohádali?“

Malory si odfrkla. „Jde mu jen o sex. Typické.“

„Prase.“ Dana znovu hrábla do misky s chipsy. „Ale sex mi vážně chybí.“

„Mně taky.“ Zoe vzala do ruky další plátek staniolu. „Nejen sex samotný, ale i to, co k němu vede. To vzrušení, nervozita a očekávání. Pak to objevování, doteky na kůži, pohyby a nakonec ten lehký pocit a naplnění. Po tom se mi fakt stýská.“

„Potřebuju další skleničku.“ Malory se natáhla pro láhev. „Neměla jsem sex už čtyři měsíce.“

„Slabý,“ zvedla Dana ruku. „Já sedm a půl a ještě pár dní k tomu.“

„Děvky,“ zasmála se Zoe. „Zkuste si představit rok a půl.“

„Ó, jau.“ Dana se chopila láhve a dolila víno sobě i Zoe. „Ne, děkuju pěkně, to už bych asi nevydržela.“

„Není to tak strašné, když máte co dělat. Jste prostě chvíli v klidu.“ Zoe poplácala Danu po rameni. „Teď

chvilku vydrž, já setru Malory tu masku.“

„Ať se mnou chceš dělat cokoli, musím vypadat úchvatně. Chci, aby Flynn trpěl, až mě zase uvidí.“

„To se neboj.“

„Jsi hodná, že si s námi dáváš takovou práci.“

„Líbí se mi to. A pocvičím se.“

„To bys neměla říkat, když mám hlavu plnou barvy a papírků,“ postěžovala si Dana s pusou plnou chipsů.

„Bude to super,“ ujistila ji Zoe. „Chci si zařídit salon s kompletními službami a musím zkusit, jestli zvládnou všechno najednou. Dneska jsem našla jeden skvělý dům.“

Zatvářila se vědoucně, když Malory stírala krém z obličeje. „Je o dost větší, než bych potřebovala, ale naprosto dokonalý. Dvě patra a k tomu velká půda. Samostatný starší dům na rozhraní obchodní a rezidenční čtvrti. Na Oak Leaf Drive. Má nádhernou krytou verandu a vzaду zahrádku, kde by mohly stát stolky s lavičkami. Vysoké stropy, solidní dřevěné podlahy, na kterých je třeba zapracovat. Dole se jedna malá místnost napojuje na druhou a dohromady tvoří moc útulný prostor.“

„Nevěděla jsem, že hledáš přímo dům,“ řekla Malory.

„Jen se tak rozhlížím a tohle je první nemovitost, která mě opravdu zaujala. Rozumíš mi?“

„Asi jo. A jestli je moc velká a zamilovala ses do ní, mohla bys sehnat někoho, kdo by si tam zřídil ještě jiný podnik.“

Když Zoe smyla masku, pustila se do aplikace zvláčňujícího krému. „Na to už jsem myslela. Vlastně mám takový šílený nápad. Ale neříkejte, že jsem se zbláznila, dokud neskončím. Každá z nás mluvila o tom, že by chtěla vlastní byznys...“

„Jenže...“

„Nech mě domluvit, prosím,“ Zoe umlčela Malory očním krémem. „V přízemí jsou dvě krásně velká oblouková okna. Posloužila by jako výlohy. Je tam ústřední hala a po jejích stranách ty rozkošné pokojíky. Kdyby si někdo chtěl otevřít galerii pro umění a řemeslné výrobky, nenašel by hezčí prostor. Za tou halou je zároveň několik salonků, kde by se vyjímalo stylové knihkupectví a ještě by zbylo místo třeba na menší bistro nebo čajovnu.“

„Zatím jsem nezaslechla nic o kadeřnictví nebo kosmetickém salonu,“ prohodila Dana, ale poslouchala dál.

„To bude nahoře. Když si někdo přijde nechat udělat hlavu nebo nehty anebo využít některou jinou skvělou službu, bude muset projít kolem galerie a knihkupectví, cestou tam i zpět. A to je perfektní příležitost koupit tetě Mary dáreček k narozeninám nebo si vybrat něco na čtení, zatímco bude sedět v kadeřnictví. Nebo si dát před odchodem domů čaj nebo skleničku vína. Všechno při ruce pod jednou střechou.“

„Ty už to máš vážně promyšlené,“ zamumlala Malory.

„Ano. Napadl mě název – Požitky. Lidi si přece čas od času musí dopřát nějaký ten požitek. Můžeme vymyslet balíčky služeb a společnou propagaci. Já vím, že je to velké sousto, zvlášť když se ještě dost neznáme, ale mám dojem, že by to mohlo fungovat. A báječně. Hlavně se tam zajeděte podívat, než definitivně řeknete ne.“

„Ráda bych to viděla,“ prohodila Dana bez váhání. „V práci se cítím mizerně a k čemu je to pak dobré?“

Malory měla dojem, že jasně cítí, jaké nadšení a energie ze Zoe sálají. Napadalo ji mnoho připomínek,

proč to není jen velké, ale taky špatně stravitelné sousto.

Neměla srdce to hned zavrhnout, a tak raději opatrně couvala. „Nechci ti kazit radost, ale jsem si skoro jistá, že mi šéf zase nabídne místo v naší galerii. Ráno mi volal a požádal mě o schůzku.“

„No, to je fajn.“ Zoe se postavila za Malory. Začala se jí probírat ve vlasech a přemýšlela nad nejlepším střihem. „Já vím, žeš tam pracovala moc ráda.“

„Cítila jsem se tam jako doma.“ Malory zvedla ruku a položila ji na Zoeinu. „Promiň. Zní to dobře, bezva nápad, jenže...“

„Tím se netrap.“

„Hej,“ mávla Dana rukou, „ještě jsem tady já, nezapomeň. Pořád mám zájem. Zítra se tam zajedu podívat. Třeba bychom to zvládly jen my dvě spolu.“

„Super. Tak Mal, namočíme vlasy.“

Cítila se příliš provinile, a tak neprotestovala. Šla si namočit vlasy a stoicky naslouchala cvakání nůžek.

„Radši vám povím, proč jsem se dneska ráno vydala za Flynnem, se kterým už nepromluví ani slovo.“

Zoe mlčky pracovala na účesu, zatímco jim Malory vyprávěla, jak to bylo před lety s obrazem krále Artuše.

„Nevěřily byste, kdo si ho koupil,“ řekla nakonec. „Jordan Hawke.“

„Jordan Hawke?“ vyjekla Dana. „Krucinál. Teď vážně potřebuju nějakou čokoládu. Určitě tady žádnou nemáš?“

„Pohotovostní zásoba – přihrádka v lednici. Ale co se stalo?“

„Před milionem let jsme spolu tak trochu něco měli. Sakra,“ vyskočila a otevřela ledničku. V přihrádce našla dvě tabulky čokolády Godiva. „Godiva je tvoje pohotovostní čokoška?“

„Proč si nedopřát to nejlepší, když je člověku zrovna nejhůř.“

„Máš recht.“

„Tys chodila s Jordanem Hawkem?“ zeptala se Zoe.

„Nějak vážněji?“

„To jsem ještě byla mladá a pitomá.“ Dana rozbalila čokoládu a mocně se do ní zakousla. „Rozchod ve zlém. Prostě utekl. Bastard, idiot, parchant.“ Znovu si kousla.

„Dostalo mě to.“

„Promiň, Dano. Kdybych to tušila... Vlastně nevím, co bych udělala. Potřebuju ten obraz vidět.“

„To nic. To už je dávno za mnou.“ Přesto zvedla čokoládu a ukousla další kus.

„Musím k tomu něco dodat a možná pak sníš i tu druhou tabulku, ale mně to nepřípadá jako náhoda. Myslím nás tři a k tomu Flynn, tvůj bratr. Teď ještě jeho dva nejlepší kamarádi, z nichž jeden je tvůj bývalý milenec. To je dost sevřená společnost.“

Dana na ni oněměle zírala. „Nemůžu si pomoci, ale mně se to vůbec nelíbí. Nemáš ještě jednu flašku vína?“

„Jo, na policiče v lednici.“

„Radši půjdu domů pěšky, nebo zavolám Flynnovy, ale dneska se prostě musím opít.“

„Zavezu tě domů,“ nabídla se Zoe, „klidně pij – teda pokud se dokážeš zvednout do deseti hodin.“

„Máš krásný vlasy.“ Malory, nejistá v pohybech, jak se snažila udržet s Danou krok v konzumaci vína, ukázala na její nový účes.

Zesvětlené pramínky zdůraznily snědý odstín Daniny pleti a její tmavé oči. Zoeiny šikovní ruce navíc nějak dokázaly, že měla vlasy lesklé a hladké.

„Budu ti muset věřit, protože už skoro nevidím.“
„I ty moje vypadají super. Zoe je kouzelnice.“

„To máš pravdu.“ Zoe vítězoslavně zářila a přikyvovala. „A vyzkoušej ten noční krém, co jsem ti dala,“ obrátila se k Malory. „Pak mi řekni, jak jsi s ním spokojená. Tak jdem, Dano. Zkusíme tě dostat do auta.“

„Jo. Mám vás fakt děsně ráda,“ Dana je s opileckým úsměvem obě objala kolem ramen. „S nikým jiným jsem se zatím nedostala do takový bryndy,“ mumlala. „Až bude po všem, mohly bysme si takhle dělat vlasy a mejdany každé měsíci. Bude to takovej náš knižní klub.“

„Prima nápad. Dobrou, Mal.“

„Mám ti s ní pomoci?“

„Ne.“ Zoe popadla Danu kolem pasu. „Zvládnou to. Jsem silnější, než vypadám. Zítra zavolám.“

„Já taky. Už jsem vám říkala, že Jordan Hawke je idiot?“

„Asi tisíckrát.“ Zoe odváděla Danu ven. „Můžeš mi to zopakovat cestou domů.“

Malory za nimi zavřela a zamkla dveře, pak se odebrala do ložnice. Neodolala a chvíli před zrcadlem pohazovala hlavou a všelijak se natáčela, aby si užila pohledu na nový účes.

Nedokázala rozeznat, co přesně Zoe udělala, ale bylo to pravé. Možná se vyplatilo pro jednu mlčet a nemluvit kadeřnici do práce.

Asi by se měla cítit provinile a nasávat při každé návštěvě nějakého salonu.

Nebo by tuhle kombinaci mohla vyzkoušet ještě jinde – u zubaře, v restauraci nebo ve vztahu k mužům. Ne, ne, to by nešlo. Zakoulela na sebe do zrcadla očima. Kdyby člověk chlapý neřídil, začali by oni řídit jeho.

A navíc na ně nechtěla myslet. Nepotřebovala je. V tu chvíli je spíš nesnášela.

Ráno, až vstane, se bude hodinku věnovat hledání klíče. Pak se oblékne, pečlivě a profesionálně, do nějakého kostýmu. Světle šedého například. Ne, do červeného, rozhodla se. Ano, červená bude působit silně a sebevědomě.

Zaběhla k šatníku, přelétla očima po ramínkách, kde měla oblečení srovnané podle barev a účelu. S červeným kostýmem v ruce pak dotančila k zrcadlu a podržela si ho před tělem.

„Jamesi,“ promluvila se soucitným, ale i povýšeným výrazem, „je mi moc líto, že to jde beze mě s galerií z kopce. Vrátit se? No, to už asi není možné. Mám několik zajímavých nabídek. Ale prosím tě, nebuď smutný, cítila bych se trapně.“

Načechrala si vlasy. „Ano, já vím, jak to máš s Pamelou těžké. Všichni to víme. Hm, pokud to došlo tak daleko, možná bych vám mohla vypomoci. Hlavně neplač, prosím. To bude zase dobré, neboj.“

Uculila se, šťastná, že se její život zase brzy vrátí do normálních kolejí. Chystala se jít spát.

Svlékla se a přinutila se pečlivě složit oblečení, když vtom se ozvalo klepání na dveře. Šla otevřít jen v hedvábné bílé noční košilce, přesvědčená, že si jedna z přítelkyň něco zapomněla.

Překvapením zamrkala na Flynnovu vážnou tvář.

„Potřebuju s tebou mluvit.“

„Ale třeba nechci mluvit já s tebou,“ odpověděla co nejzřetelněji, aby se jí nepletl jazyk.

„Musíme si to vyjasnit, než budeme pokračovat...“ Najednou se na ni pozorněji zadíval – na úžasně rozvířené vlasy, zářivý obličej a ladné křivky pod přiléhavou bílou látkou. Všiml si skelného pohledu očí.

„Co? Jsi opilý?“

„Jen napůl, což je moje věc a moje právo. Tvá sestra je na tom hůř, ale nemusíš se bát, protože ji dočista střízlivá Zoe odvezla domů.“

„Na to je třeba nepočítaných piv nebo celou láhev vína, aby se Dana opila.“

„Docela souhlasím. V tomhle případě šlo o víno. Když jsme si to tak hezky ujasnili, pojď dál a zkus to nějak využít.“

Zmateně se zasmál a usoudil, že nejlepší místo pro jeho ruce – tedy ne nejlepší, ale nejbezpečnější – budou v dané chvíli kapsy kalhot. „To je skvělé pozvání, miláčku, ale...“

Vyřešila jeho problém tím, že ho popadla za košili a prudce vtáhla dovnitř. „Tak už pojď“, opakovala a přísála se k němu ústy.

11

Flynn se ocitl zády ke dveřím a pak klopýtl, protože se za ním zabouchly. Všechna krev mu z mozku otekla dolů, když Malory začala rty a zuby pustošit jeho hrdlo.

„Uh, počkej.“

„Nechci čekat.“ To už do práce zapojila i ruce. Jak si o sobě mohla myslet, že nesnáší muže? Tenhle se jí rozhodně líbí až moc. Tak moc, že by ho celého zhltna za pár vteřin.

„Proč lidi pořád říkaj, že by se mělo počkat? Chci, abys mi...“ Skousla mu ušní lalůček a pak zašeptala velmi originální požadavek.

„Panebože.“

Nebyl si docela jistý, jestli to byla děkovná modlitba, nebo prosba o pomoc. Jasně cítil jen to, že síla jeho vůle má jasnou hranici a že se k ní rychle blíží.

„Tak fajn, fajn, zkusme to na chvíli zklidnit. Malory.“ Pohládila ho celým tělem a její dychtivé prsty začaly sjíždět níž a níž, až se mu v očích objevilo bělmo.
„Zadrž.“

„Držím.“ Zaklonila hlavu a věnovala mu rozmarný úsměv.

„Ha ha. Všiml jsem si.“ Chytil ji za obě zápěstí a s velkou lítostí jí vytáhl ruce zpět ke svým ramenům.

Lapal po dechu a byl tvrdý jako kámen. „Takže máme na vybranou. Buď to mě ráno budeš nenávidět ty anebo já sám.“ Oči se jí třpytily a rty protáhla v kočičím úsměvu, až mu z toho vyschlo v krku. „Bože, ty jsi krásná, když se trochu lízneš. Měla by sis jít radši lehnout.“

„Fajn.“ Přitiskla se k němu a sugestivním pohybem boků naznačila, na co myslí. „Jdeme.“

V žaludku jako by se mu všechno zauzlovalo. „Od krásné, opilé holky bych měl radši vycouvat.“

„Hm hm.“ Zvedla se na špičky a políbila ho tak, že ucítila zoufalý úder jeho srdce. „Nemáš šanci. Víím, co dělám, a víím, co chci. Děsí tě to?“

„Docela jo. Zlato, přišel jsem si s tebou promluvit o něčem, na co si teď zaboha nevzpomenu. Co kdybych radši uvařil kafe a pak si...“

„Takže to je všechno jen na mně.“ Jedním vláčným pohybem si přetáhla košilku přes hlavu a odhodila ji

stranou. „Dobrý bože.“

Měla sladce růžové a bílé tělo a elegantně načechrané vlasy jí v pramenech lechtaly na řadrech. Vpila se do něho pohledem temně modrých, náhle tak vědoucích očí a znovu přistoupila blíž.

Obtočila mu paže kolem krku a její ústa horce a pokušitelsky vábila. „Neboj se,“ zašeptala, „budu na tebe hodná a o všechno se postarám.“

„To věřím.“ Jeho ruce se náhle ztratily v těch sexy vlasech. Jeho tělo se měnilo v klubko bolestných žádostí a rozum se kdesi zasekl. „Malory, zas takový hrdina nejsem.“

„Kdo o něj stojí?“ Se smíchem ho líbala pod bradou. „Bud’ ošklivý kluk, Flynn. Co nejošklivější.“

„Když to bereš takhle.“ Otočil se s ní dokola, až se ocitla přitisknutá jeho tělem ke dveřím. „Jen doufám, že si ráno budeš pamatovat, čím to byl nápad a že jsem se snažil...“

„Sklapni a vem si mě.“

Jestli měl skončit v pekle, tak to aspoň bude stát za to, řekl si. Popadl ji oběma rukama za boky a zvedl na špičky. V její tváři se objevil vítězný úsměv. Pak rozdrtil své rty o její.

Bylo to jako držet v ruce zapálenou pojistku, samé jiskření a sykot. Nebezpečná žena, která zná svoji cenu. Testovala ho. Měla rozpálenou kůži, a když po ní přejížděl dlaněmi, vydávala sladké hrdelní zvuky, které se nepodobaly stenům, ale naléhavému povzbuzování. Skoro zoufale zabořil tvář do jejích vlasů a sjel rukama mezi její stehna.

Vybuchla jako sopka. Tlumený výkřik, tlak nehtů na jeho zátylku, zběsilý pohyb boků. Vzápětí mu stahovala

košili přes hlavu, škrábala ho zuby na rameni a škubala za jeho džíny.

„Postel.“ I když bojoval s představou, jak se jí divoce zmocní přímo u dveří, všechen požitek by tak brzy skončil. Místo toho se s ní obracel podél stěny, a když narazili do rohu, pokusil se skopnout boty.

Nezáleželo jí, kde to bude. Toužila hlavně dál jet na té divoké vlně pulzující touhy. Nechala se vtahovat dál do světa, kde vládly jen smysly, a s každým dotykem a polibkem se jim víc poddávala.

Chtěla cítit, jak se jeho svaly budou chvět, jak mu horkost vytryskne z každého póru. A vědět, že jediné ona to způsobila.

Dopadli bez dechu na postel a rázem se změnili v erotické klubko propletených údů.

Rozesmála se, protože ji chytil za zápěstí a vtiskl je do matrace vysoko nad její hlavou.

„Musím trochu ubrat plyn,“ vyrazil ze sebe.

Vzepjala se k němu. „Pročpak?“

„Protože ti chci dělat všechno možné a na to potřebuju čas.“

Pomalů si olízla horní ret. „A kde bys chtěl začít?“

Břicho se mu stáhlo už skoro bolestivě. Sklonil se a začal u jejích rtů. Nateklých, měkkých, horkých a vlhkých. Opájel se jejich chutí, dokud se oba nerozechvěli. Sklouzl jazykem do prohlubně hrdla, kde cítil její zrychlený tep. Pak pomalu pokračoval m'ž, aby ochutnal jemná, voňavá nadrž. Když chytil mezi zuby její bradavku a zatáhl, začala sténat.

Oddala se slasti a požehnanému pocitu, že je využívána a pohlcována. Nabídla tělo těm hladovým ústům a dobyvačným rukám. Vedl ji rychle k vrcholu, ale nechala

se unášet jen chvíli, pak znovu padala, když ho k sobě táhla blíž.

Viděla mu do tváře díky světlu z chodby a srdce se jí sevřelo, jak intenzivně ji pozoroval. Láska a rozkoš pronikaly jejím tělem. Tohle byla odpověď alespoň na jednu z otázek.

Byl tu pro ni. Zvedla se tedy a s radostným smíchem se kolem něho ovinula.

Jejich ústa se opět hluboce prostoupila a s tím polibkem se zachvělo i srdce v jeho hrudi.

Voněla tajemně a svůdně. Vydávala krátké, třaslavé vzdechy, které se mu zařezávaly do těla jako maličké, stříbrné nožičky. Toužil se do ní ponořit, dokud by nepřišel konec světa. A když pak měkkými dlaněmi zkoumala jeho tělo a souhlasně přizvukovala, měl dojem, že ten konec právě nastává.

Jemně ho škrábla nehty dole na břicho, až se znovu zachvěl jako hřebec. „Chci tě. Chci tě cítit v sobě. Řekni, že mě taky chceš.“

„Chci, moc tě chci, Mal.“ Znovu přitiskl ústa na její. „Od první chvíle.“

Cítil, jak se její rty protáhly v úsměvu. „Věděla jsem to.“ Nastavila mu boky. „Teď.“

Vzepřel se na rukou, ale náhle mu do zmámeného mozku pronikl paprsek zdravého rozumu. „Ach bože, kondom. Náprsní taška. Kalhoty. Kde mám kalhoty?“

„Hmmm, to nic.“ Překulila se na něho, líhla ho na rameno a volnou rukou otevřela zásuvku nočního stolu. „Kondom. Zásuvka. Noční stolek.“

„Už jsem říkal, že miluju praktické ženy?“

„Co kdybych ti s tím pomohla?“

Dávala si s navlékáním na čas, že musel zatínat ruce v

pěst, aby nevyletěl z kůže.

Ta ženská má ale šikovné ruce, pomyslel si a spolkl zasténání.

Úžasné, kouzelnické ruce.

Zvedla se nad ním a odhodila vlasy z tváře. Pak se usmála. „Tak teď.“

Prudkým pohybem ji položil zpět na záda a přidržel ji tam svým tělem. „Teď,“ opakoval po ní a ponořil se co nejhloub.

Sledoval šok na její tváři a jeho dozvuky ve svém těle. Zachvěli se, každý na jiné ostré hraně.

Pak se s pohledem upřeným do jeho očí začala pohybovat. Zvedala se a padala tak hladce a plynule, jako by projížděla hedvábím. Slyšel v hlavě její jméno, podobalo se písni nebo modlitbě. Jen když se zaposlouchal do jeho ozvěny, dokázal pochytat poslední nitky sebekontroly, protože ona se začínala ztrácet sama v sobě.

Rozpadala se. Bože, byl to senzační pocit, ztrácet se a zase hledat. Mysl vypovídala poslušnost. S posledním vodnatým vzdechem zdolala poslední úsek cesty.

Přidržela se ho a vzala ho bez ptaní s sebou.

Nechtělo se mu přemýšlet. Myšlení by za daných okolností stejně nebylo produktivní. Pro oba zúčastněné mělo větší smysl udržet mysl prázdnou. Radši si užíval těla krásné, měkké ženy pod sebou.

Kdyby o tom moc nedumal, mohl tak vydržet dost dlouho a milování si ještě jednou zopakovat. Pak by zase nastala tahle chvíle bez myšlenek.

Kdo ví, jak dlouho by to vycházelo? Možná donekonečna.

Když se pod ním po chvíli slastně protáhla, zdálo se to docela reálné.

„Dala bych si trochu vody.“ Pomalu ho pohládila po zádech. „Ty nemáš žízeň?“

„Jestli to znamená, že se musím příštích pár hodin hýbat, tak ne.“

Štípla ho jemně do zadku. „Ale já žízeň mám. Takže budeš muset.“

„No dobře.“ Ještě chvíli otíral tvář do jejích vlasů. „Dojdu pro ni.“

„Není třeba.“ Lehce ho odstrčila a vyprostila se zpod něho. „Zajdu tam sama.“

Cestou z pokoje se zastavila u šatníku a Flynn koutkem oka zahlédl, jak se zahalila do něčeho tenkého a průsvitného.

„Možná se mi to zdá. Možná je to jen snová fantazie, zatímco spím ve své posteli a Moe chrápe na podlaze.“

A možná taky ne.

Posadil se a promnul si dlaněmi obličej. Bohužel, v tu chvíli začal i přemýšlet. Přišel sem, protože byl rozčilený a zmatený z toho ranního výstupu v kanceláři.

A najednou leží nahý v její posteli a má za sebou úžasné milování. S opilou nebo lehce přiopilou ženskou.

Měl odejít. Proč v sobě nenašel dost pevné vůle, aby od té svolné, nahé holky odešel včas? Ale copak je svatý?

Když se vrátila oblečená jen do kraťoučkého rudého župánku, zamračil se.

„Jsem jen člověk. Jen obyčejný chlap.“

„Ano, myslím, žeš mi to právě dokázal.“ Usedla na okraj postele a podala mu sklenici vody.

„Bylas nahý.“ Vzal si vodu a vypil ji najeden hlt.

„Bylas všude kolem mě.“

Naklonila hlavu ke straně. „No a?“

„Jestli toho teď lituješ...“

„Proč bych měla?“ Sebrala mu sklenici a dopila poslední doušek vody, co v ní zbyl. „Dostala jsem tě, kam jsem tě chtěla dostat. Něco jsem vypila, Flynn, ale i tak vím, co dělám.“

„Tak fajn. Fajn. Já jen..., potom, cos dopoledne řekla...“

„Že tě miluju?“ Odložila sklenici na noční stolek. „To je pravda.“

Znovu ho zaplavily smíšené pocity, které nedokázal rychle dešifrovat. Pochopil jediné to, že má strach.

„Malory.“ Když se na něj dál trpělivě dívala, začalo se mu stahovat hrdlo. „Víš, já ti nechci ublížit.“

„Tak neubližuj.“ Konejšivě mu stiskla ruku. „Ve skutečnosti by sis teď měl dělat větší starosti než já.“

„Jak to?“

„Protože já už tě miluju, takže přirozeně stojím o to, abys mě miloval taky. Nedostanu vždycky, co chci hned, ale obvykle k tomu nakonec nějak dospěju. Takže mám dojem, že ti nezbyde nic jiného než se zamilovat taky. A protože tě to děsí, máš víc starostí než já.“

Začala ho hladit po hrudi. „Jsi docela dobře stavěný na to, že pracuješ v kanceláři.“

Zachytil její ruku, než mohla sjet níž. „Neodbíhejme. Celá ta věc s láskou se pro mě prostě nehodí.“

„Máš za sebou zklamání.“ Sklonila se a lehce ho políbila. „To člověka vždycky poznamená. Naštěstí umím být trpělivá. A něžná,“ dodala, nadzvedla se a posadila se na něho. „A taky hodně moc umanutá.“

„Ach bože, Mal...“

„Tak radši klidně lež a užívej si výhod.“

Vzrušený, zmatený a vděčný Flynn se nechal položit zpět na záda. „Ted’ je dost těžké protestovat.“

„Zbytečně bys ztrácel čas.“ Rozvázala si pásek župánku a nechala ho spadnout z ramen. Přejela mu dlaněmi vzhůru po hrudníku, uchopila jeho tvář do dlaní a vášnivě ho políbila. „Provdám se za tebe,“ zašeptala a rozesmála se, když sebou polekaně trhl. „Neboj, brzo si na tu představu zvykneš.“

Stále se smíchem zadusila jeho protesty ústy.

Bože, jak dobře se cítila. Nejen díky sexu, uvažovala, když si ráno prozpěvovala ve sprše. I když ten se taky počítá. Vždycky se ale cítila tak dobře, když našla jasný a dosažitelný cíl.

Hledání klíče bylo zahalené mlhou, což ji mátllo a občas vysilovalo. Ale přesvědčit Flynnna, že jsou jeden pro druhého stvoření, jí připadalo nad slunce jasné. Do toho se opravdu mohla zakousnout.

Neměla ponětí, proč se zamilovala právě do něj. Možná i proto poznala, že je ten cit skutečný.

Vůbec nesplňoval představy o vysněném muži. Nevařil labužnické speciality, nemluvil francouzsky (nebo italsky) a netrávil volný čas návštěvami muzeí. Nenosil značkové obleky a nečetl poezii.

Aspoň zatím o ničem takovém nevěděla.

Vždycky měla v plánu zamilovat se do někoho s podobným koníčkem. Ten pravý muž by se jí pak samozřejmě dvořil, okouzloval ji a sváděl a nakonec jí vyznal lásku v ten správný, romantický okamžik.

Před Flynnem analyzovala každý svůj vztah a vždycky našla nepřekonatelné vady. Netrápila se tím, protože

stejně nešlo o nic vážného.

O nedostatky se v tomhle případě nemusela vůbec starat. Stačilo, že její srdce dostalo zásah, když to nejméně čekala. A ještě se jí to líbilo.

Musela přiznat, že ji těší i to, jak je Flynn vyděšený. Rozhodně bude zajímavé přejít taky jednou do role pronásledovatele a agresora a vykolejit chlapa naprostou upřímností.

Když se konečně ve tři ráno vyhrabal z postele, jasně cítila jeho nejistotu stejně jako touhu zůstat do rána.

Jen ať se chvíli smaží ve vlastní šťávě, řekla si.

Ráno se pobavila tím, že v nejbližším květinářství objednala pugét růží a nechala ho doručit do jeho kanceláře. Na schůzku s Jamesem se pak vydala doslova tanečním krokem.

„Hm, že nám to ale dnes po ránu sekne,“ přivítal ji Tod, když vplula do galerie.

„Vid“ Popadla ho za bradu a vlepila mu jednu mlaskavou pusu. „Je u sebe?“

„Je. A čeká na tebe. Ty jsi vážně k nakousnutí.“

„Taky bych se do něčeho zakousla.“ Plácla ho po tváři a vyběhla vzhůru po schodech. Zaklepala na dveře a vstoupila. „Ahoj, Jamesi.“

„Malory.“ Vstal od stolu a natáhl k ní obě ruce. „Dík, že jsi přišla.“

„To je samozřejmé.“ Posadila se na nabízenou židli.

„Tak jak to jde?“

S bolestným výrazem na tváři se zase posadil. „Jsem si jistý, že už se ti doneslo, do jakých potíží se dostala Pamela s paní K. Hrozný nedorozumění, které nás bude nejspíš stát cenného klienta.“

Malory se snažila tvářit vážně, třebaže v duchu tančila

vítězné kolečko. „Ano, je mi líto, že se to tady tak...“
Neříkej, podělalo, nařídila si rychle, a pokračovala bez odmlky, „... nepovedlo během té přechodné doby.“

„Ano. Nepovedlo. Pamele rozhodně nechybí nadšení pro věc, ale obávám se, že se ještě musí hodně učit. Teď vidím, že jsem jí nechal až příliš samostatnosti.“

Malory si složila ruce v klíně, aby ji nenapadlo žd'uchnout pěstí do vzduchu. „Ona má o galerii velmi jasně utvořenou představu.“

„Ano, ano.“ James si hrál se zlatým perem a urovnával si kravatu. „Myslím, že by se líp uplatnila v nějaké méně důležité pozici než rovnou v přímém prodeji. Uvědomuju si, že mezi vámi dvěma vzniklo napětí...“

Jen klid, připomněla si. „Já jsem taky měla o téhle práci jasnou představu, která se bohužel dost rozcházela s její, takže ano, vzniklo tady značné napětí.“

„Ano.“ Odkášlal si. „Asi jsem se nechal Pamelou moc ovlivnit. Měl jsem opravdu dojem, že bys mohla rozvinout svůj talent i jinde. Ovšem zapomněl jsem vzít v úvahu tvoji loajalitu, lásku ke galerii a to, jak se tě to moje vystrčení z hnízda může dotknout.“

„Připouštím, že dotklo.“ Svoje prohlášení ale zmírnila taktickým úsměvem.

„Dva týdny jsem měl možnost o tom přemýšlet. Byl bych moc rád, kdyby ses vrátila, Malory. Na svou pozici manažerky a s deseti procentním navýšením platu.“

„To je dost nečekané.“ Už se silou mocí držela, aby nenadskočila. „Těší mě to, ale... Můžu být upřímná?“

„Jistě.“

„Napětí, o kterém jsme mluvili, tady asi bude pořád. Musím bohužel říct, že se mi poslední měsíc nepracovalo dobře. A to... vystrčení z hnízda bylo sice bolestné a

strašidelné, ale když už jsem se ocitla venku a mohla se ohlédnout zpátky, došlo mi, že v hnízdě bylo najednou dost... narváno.“

„Rozumím.“ Zvedl ruce a pak si je zaklesl pod bradou. „Můžu ti slíbit, že Pamela už nebude zpochybňovat tvoji autoritu nebo měnit tvá rozhodnutí. Budeš mít poslední slovo, když nepočítám to moje, co se týče nákupu, výstav, preferovaných umělců a podobně. Jako dřív.“

Přesně tak si to představovala, uvědomila si Malory. Vlastně to bylo ještě lepší, když uvážila zvýšení platu. Vráti se ke své milované práci, dostane slušně zapláceno a ještě bude moci dělat na Pamelu dlouhý nos. Tomu se říká zadostiučinění.

„Děkuji, Jamesi, ani nevíš, co to pro mě znamená, že mě chceš zpátky a že mi vyjadřuješ důvěru.“

„Skvělé, skvělé,“ rozzářil se. „Můžeš nastoupit třeba hned, jestli se ti to hodí. Jako by ty dva týdny nikdy nebyly.“

Jako by nikdy nebyly.

Malory se sevřel žaludek. Najednou měla dojem, že ta rozumná dívka v ní někam poodešla a s hrůzou naslouchala, co z pusy vypustila nějaká pomatená.

„Ale já už se vrátit nemůžu. Budu ti vždycky vděčná za to, cos mě naučil, a za příležitosti, které jsi mi dal, teda i za to, žes mě vystrčil z téhle bezpečné zóny. Chci si otevřít vlastní podnik.“

Ach, pane bože, já že si chci otevřít vlastní podnik?

„Nebude to nic tak velkého jako tahle galerie, ale něco víc...“ Málem řekla, že „přístupnějšího lidem“, ale rychle se vzpamatovala.

„Z oblasti. Zaměřím se na místní umělce a řemeslníky.“

„Malory, jistě si uvědomuješ, kolik času a energie

rozjezd takového podniku vyžaduje. A co víc, je tu finanční riziko.“ Nebylo pochyb o tom, že James začíná panikařit.

„Já vím. Najednou se těch rizik tolik nebojím. Naopak, docela se na ně těším. Ale opravdu ti ze srdce děkuji. Za všechno. Teď už budu muset jít.“

Rychle vstala, ve strachu, aby si to ještě nerozmyslela. Tady jí někdo házel záchranný kruh, stačilo se jen chytit. A ona radši plavala z jeho dosahu na širé moře, kde jsou břehy v nedohlednu.

„Malory, byl bych rád, kdyby sis to ještě promyslela.“

„Víš, co se stane, když člověk pořád jen kouká, kam dopadne, než skočí?“ Natáhla ruku, pohladila Jamese po tváři a vyrazila ke dveřím. „Nakonec se skočit neodvážím.“

Neztrácela čas. Hned z galerie se vydala na adresu, kterou znala od Zoe, a zaparkovala na zdvojené příjezdové cestě hned za Daniným autem.

Dobré místo, usoudila zase jako ta rozumně uvažující žena. Kolem chodilo dost lidí pěšky a zároveň bylo kde parkovat.

A ten kouzelný dům. Domácký na pohled. A ve třech ho jistě dokážou ještě vyšperkovat. Natřou verandu, zasadí u ní něco popínavého... Zoe už má jistě připravené nápady.

Chodník bylo třeba opravit nebo vyměnit. Ihned si to poznamenala do zápisníku, který si přivezla. Co truhlíky do oken? Jasně, osázené podle sezony.

A nevypadaly by vchodové dveře líp, kdyby se v nich čiré sklo vyměnilo za barevné? Za něco vyrobeného

přímo pro ně. Vždyť má v oboru hodně známých.

Hlavními dveřmi prošla zabraná do psaní poznámek.

Vstupní hala bude výkladní skříní všech tří podniků.

Ano, vitríny s reklamou a ukázkami zboží, ale v přátelském a neformálním duchu.

Světla tam bylo dost a podlaha se po jednom nátěru rozzáří. Stěny? Nová malba bude stačit.

Procházela se domem a žasla nad množstvím malých místností. Přesně jak to popsala Zoe, jedna se otvírala do druhé.

Úžasný způsob, jak byznysy propojit.

Stačila popsat několik stránek. Při cestě zpět do haly narazila na Danu a Zoe, které scházely po schodech z patra.

„V té velké koupelně bych chtěla zřídit švédskou sprchu a místo pro aromaterapii,“ říkala právě Zoe. „Ale prozatím... Ahoj, Malory.“

„Ahoj.“ Malory svésila ruku s blokem. „Jdu do toho s vámi.“

„Já to věděla!“ vykřikla Zoe radostně a běžela ji obejmout. „Já to věděla. Už sis to prohlédla? Není to skvělé? Není to perfektní?“

„Ano, ano a ano. Ještě jsem nebyla nahoře, ale tady dole... se mi to moc líbí,“ dodala.

Dana zůstala stát na schodech a zpytavě našpulila rty. „Co žes změnila názor?“

„Nevím. Teda nemám pro to rozumný důvod. James mi znovu nabídl místo v galerii a k tomu i vyšší plat a mně se tak ulevilo, že se všechno vrátí k normálu.“

Vydechla si, pak si přitiskla zápisník na prsa a zatočila se dokola. „A najednou jsem se slyšela, jak říkám, že už se nevrátím, protože otvírám vlastní podnik. Uvědomila

jsem si, že už nechci, aby bylo všechno ve starých kolejích. Chci zkusit tohle a pracovat s vámi dvěma. To je jediné, co vím jistě.“

„Jisté bychom si tím rozhodně měly být. Pověz jí, cos o domě zjistila, Zoe.“

„No, majitel je ochotný ho pronajmout, ale zároveň hledá kupce. A je pravda, že by bylo rozumnější to rovnou koupit.“

„Koupit?“ Propast, kterou se chystala přeskočit, se ještě rozšířila. „Za kolik?“

Zoe vyslovila cifru a přispěchala blíž, protože Malory zbledla. „Ale to je jen první nabídka. A taky jsem trochu počítala. Takže když porovnáš měsíční splátku hypotéky na třicet let s běžným úrokem, není to o moc víc než nájem. A vlastnily bychom nemovitost. I jako investici. Pak jsou tu daňové úlevy...“

„Ať znova nezačíná o daňových úlevách,“ prosila Dana. „Zavaří se ti mozek. Radši mi rovnou věř, že to má dobře spočítané.“

„Partnerskou smlouvu by nám měl sepsat právník,“ pokračovala Zoe. „Pak dáme dohromady svoje peníze. Na základní splátku to bude stačit, zvlášť když to trochu usmlouváme. Pak zbyde ještě něco do začátku. Na rozjezd podnikání si můžeme vzít i půjčku. Zvládneme to.“

„Věřím ti. Proto mě asi taky rozbolelo břicho.“ Malory si přitiskla ruku na žaludek a zadívala se na Danu.

„Koupit?“

„Bůh nám pomoz, ale jo, koupit,“ přikývla Dana.

„Myslím, že bychom si měly potřást rukama nebo tak něco.“ Zoe nastavila pravici.

„Moment, měla bych vám předtím ještě něco říct.“

Malory si odkašlala. „Včera v noci jsem se vyspala s Flynnem. Třikrát.“

„Třikrát?“ Dana ztěžka dosedla na schod. „Ale jdi, s Flynnem?“

„Vadí ti to snad?“

„Jsem jeho sestra, ne matka.“ Ale začala si mnout spánky. „Nebylas včera večer opilá?“

„Ne, tys byla. Já měla jen mírnou opičku. A musím dodat, že si toho všiml a snažil být se džentlmen do poslední chvíle. Docela se bránil.“

„To je sladké,“ rozplývala se Zoe.

„I když jsem se svlíkla a skočila na něho.“

„To je... Páni!“

Malory ji se smíchem plácla po rameni. Ale Dana neříkala nic. „Neskočila jsem na něho jen proto, že jsem něco vypila a byla nadržaná. Jsem do něho zamilovaná. Nevím přesně proč, jako nevím, proč chci s vámi dvěma koupit tenhle dům. Ale někde hluboko vím, že to tak je. Miluju ho a chci si ho vzít.“

„Malory! To je báječné.“ Romantické srdce přinutilo Zoe obejmout přítelkyni. „Jsem šťastná za tebe.“

„Ještě nerozhazuj rýži, Zoe. Musím ho teprv přesvědčit, že beze mě nemůže žít.“ Přistoupila blíž k Daně. „Miluju ho, věř mi.“

„Rozumím.“

„Je mi jasné, že to může zkomplikovat naše přátelství nebo obchodní spolupráci.“

„A kdyby?“

„Pak bych se musela omluvit a do toho byznysu bych se nepouštěla. Flynnna si rozhodně nechám, ať se mu to líbí nebo ne.“

Dana se mírně ušklíbla a vstala. „Vidím, že už to má

spočítané. Takže si plácnem a seženem toho právníka, nebo co?“

12

Dana nevěděla, jak se vlastně cítí. Ani co má přesně dělat. Takovéhle problémy ji ale nemohly zastavit. Hned jak to šlo, vyrazila za Flynnem. V redakci se s ním minula. Sledovala jeho stopu k veterináři, kde se dověděla, že odešel před čtvrt hodinou. To už ji naštvalo a začala se na něj zlobit, i když neměla valný důvod. Když dorazila k jeho domu, byla už docela vzteklá. Práskla dveřmi a vběhla do obývacího pokoje, kde bratr i jeho pes leželi jako dvě mrtvolky. „Musím s tebou mluvit, Casanovo.“

„Neječ tady.“ Flynn se nezvedl z pohovky. Moe na podlaze jen trochu zakňučel. „Musel jsem ho nechat přeočkovat. Máme za sebou traumatický zážitek. Takže běž pryč a vrať se třeba zítra.“

„Radši se mnou mluv hned, nebo najdu něco ostrého, co bych ti vrazila do zadku. Jak jsi mohl převálcovat Malory, když víš, že se musí soustředit na svůj úkol?“

„Vím já. Asi to má co dělat s tím, že jsem narazil na její nahé a povolné tělo. A vyprošuju si slova jako ‚převálcoval‘, i kdyby ti do toho něco bylo.“

„Jenže mně do toho je hodně, když se právě stala mojí obchodní partnerkou. Navíc spolu pracujeme ještě na něčem jiném a taky ji mám ráda a ona tě miluje. Má sice dost špatný vkus, ale už to tak asi bude.“

Flynn se zase cítil provinile. „Není moje vina, že si

myslí, že mě miluje.“

„Já neřekla, že si to jen myslí. Tak pitomá není. Ona přece ví, co cítí. A jestli nebereš na vědomí její city dřív, než si rozepneš poklopec...“

„Proboha živého, nech mě žít.“ Posadil se a vzal hlavu do dlaní. „Nechtěla nic slyšet. A zip mi rozepla sama.“

„Tys byl jen nevinný kolemjdoucí, ne?“

„Nemá smysl mi za to nadávat. Už jsem si dost vynadal sám. Já vlastně nevím, co mám dělat.“

Posadila se na stolek a naklonila se k němu. A co bys chtěl dělat?“

„Nevím. Poslala mi kytky.“

„Cože?“

„Dneska ráno mi nechala poslat tučet rudých růží s kartičkou ‚Mysli na mě‘. Jak bych na ni mohl sakra nemyslet?“

„Růže?“ Dana se málem rozesmála. „Kde je máš?“

Trochu se ošil. „No, dal jsem si je do ložnice. Mám z toho zamotanou hlavu. Tahle výměna rolí, to není přirozené. Porušujeme tím všechna známá pravidla. Musím to všechno nějak napravit. A přestaň se mi smát.“

„Jsi v tom až po uši.“

„Nejsem. Další spojení, co nechci slyšet. Vystudovaná knihovnice by snad mohla vymyslet vhodnější výraz, ne?“

„Ona je pro tebe přesně to pravé.“ Dana líbla bratra na tvář. „Gratuluju. Už se na tebe nezlobím.“

„Je mi fuk, na koho se zlobíš. A taky to, jestli je to ta pravá. Já se totiž nehodím pro nikoho. Jsem flink a netolerantní sobec. Líbí se mi svobodný život bez omezování.“

„Flink možná, ale netolerantní sobec určitě ne. To ta

netolerantní a sobecká čubka Lily ti tohle nasadila do hlavy. Jestli tomu věříš, jsi spíš pitomec.“

„Hm a ty bys své nové kámošce přála pitomého flinka?“

„Možná. Mám tě moc ráda, Flynnne.“

„Bože, poslední dobou mám té lásky nějak moc.“ Klepl ji prstem do nosu. „Já tebe taky.“

„Ne. Musíš říct „Mám tě rád.“, „Nech toho.“

„Celá tři slova, Flynnne. To zvládneš.“

„Mám tě rád. A teď běž pryč.“

Zasténal a svalil se zpět na gauč. „Snažíme se tady odpočívat a zachovat si duševní zdraví.“

„Ona tě nikdy doopravdy nemilovala, Flynnne. Líbilo se jí jen, že máš ve Valley postavení. Ráda se s tebou ukazovala a dohadovala se s tebou. Pitomec jsi jen občas, v mnoha jiných směrech ti to myslí. Využívala tě.“

„A teď se jako mám cítit líp? Když se dovím, že mě někdo zneužíval?“

„Měl by ses aspoň přestat obviňovat za to, jak to s Lily dopadlo.“

„Neobviňuju se. Nesnáším ženský.“ Vycenil zuby.

„Chci je vždycky jen převálcovat. Teď už konečně vypadneš?“

„Vždyť máš v ložnici rudé růže.“

„Ach jo.“

„Až po uši,“ opakovala a zavrtala mu prst do břicha. Statečně snášel sestřino otravování. „Řekni mi jedno. Měl Lily vůbec někdo rád?“

„Ne.“

Sykavě vydechl a zadíval se na strop. „Jen jsem se ujišťoval.“

Klepání na dveře přimělo Flynnna zaklít a Danu

postavilo do pozoru. „Jdu tam,“ zazpívala. „Třeba jsou to další kytky.“

S úsměvem otevřela a hned na to Flynn uslyšel spršku těch nejvynalézavějších kleteb. „Že ti ta pusa jede, kočko.“

Jordan Hawke, krásný jako ďábel sám a pro Danu dvakrát tak proradný, klidně mrkl jedním okem a vešel dovnitř.

Chvilku vážně uvažovala o tom, že mu rovnou jednu vrazí. Pak ho popadla za ruku a pevně ji zmáčkla. „Hele, nikdo tě nezval dál.“

„Ty tady teď bydlíš?“ Klidným, vláčným pohybem se jí vysmekl. Pohybovat se vždycky uměl. Měřil skoro sto devadesát centimetrů a měl tedy o deset centimetrů navrch. Kdysi jí to připadalo vzrušující, teď jen otravné.

Neztloustl, nezestárl ani nezačínal plešatět. Taková smůla. Místo toho zůstal stejně štíhlý, přitažlivý a husté černé vlasy se mu vlnily kolem opálené tváře s výraznými rysy a uhrančivýma modrýma očima. Bohužel si pamatovala, jak ty plné, vykrojené rty umějí být vynalézavé.

Teď se zvlhnily v pobaveném úsměvu, až dostala chuť obarvit je do krvavá.

„Sluší ti to, Dano.“ Dotkl se jejích vlasů, až prudce uskočila.

„Ruce pryč. Ne, nebydlím tady. Co chceš?“

„Rande s Julií Robertsovou, možnost zajamovat si se Springsteenem a dobře vychlazené pivo. Co chceš ty?“

„Dočíst se o podrobnostech tvojí zdlouhavé a bolestivé smrti. Co tady děláš?“

„Očividně tě rozčiluju. Ale to je jen vedlejší efekt. Je Flynn doma?“

Nečekal na odpověď, obešel ji a zamířil do obývacího pokoje.
Moe se zvedl z podlahy a mírně zavrčel.

„Správně, Moe,“ zvolala Dana, „trhej.“

Jordan si beze strachu, že by ho velký pes mohl napadnout, dřepel a vztáhl ruku. „Tak tohle je ten slavný Moe.“

Pes ihned zapomněl na veterinární trauma, vyškrábal se na nohy a položil Jordanovi přední tlapy na ramena. Pak ho na uvítanou olízl.

Dana mohla jen skřípat zuby, protože Jordan se smál a pes šťastně štěkl.

„Ty jsi ale velký kluk. A ten obličej.“ Podrbal psa za ušima a pak se zadíval na Flynnu. „Jak se vede?“

„Dobře. Netušil jsem, že dorazíš tak brzy.“

„Měl jsem čas. Dostanu pivo?“

„Jasně.“

„Nerada ruším tohle dojemné shledání,“ ozvala se Dana ledově, „ale co tady sakra dělá?“

„Jsem na návštěvě u starých přátel v rodném městě.“
Jordan vstal. „Pořád tady můžu bydlet?“

„Samozřejmě.“ Flynn se konečně posadil. „Člověče, jsem fakt rád, že tě vidím.“

„Já taky. Velký dům. Prima pes. Děsný gauč.“

Flynn se smíchem popadl přítele do náruče. „Moc rád tě vidím.“

Na maličkou chvilku, kdy sledovala objetí dvou dospělých mužů. Danino srdce zjihlo. Třebaže měla dlouhý seznam odporných vlastností Jordana Hawka, byl to ze všeho nejvíc Flynnův dobrý kamarád nebo skoro bratr.

Pak se na ni znova zadíval těma pronikavýma modrýma očima a ona se opět zatvrdila.

„Co takhle pivo, krásko? Pokecáme a třeba mi povíš, jak ses zapletla do hledání imaginárních klíčů.“

Vyslala k Flynnovi vyčítavý pohled a pak zvedla bradu výš. „Na rozdíl od vás mám spoustu práce.“

„Ani nechceš vidět můj obraz?“

Málem se zarazila, ale když se nechala ovládnout zvědavostí, zkazila by si odchod. Vydala se beze slova ke dveřím. Odešla a ani se neohlédla.

„Musels ji zase naštvat?“ prohodil Flynn.

„Naštvu ji jen tím, že dýchám.“ Ten fakt ho ale zabolet u srdce. „Proč tady vlastně nebydlíš s tebou? Místa tady máš dost.“

„Nechce.“ Flynn trhl rameny a odváděl je do kuchyně. „Potřebuje vlastní životní prostor a tak dál. Vždyť ji znáš. Když si Dana něco usmyslí, nehneš s ní ani párem volů.“

„To mi povídej.“

Protože Moe poskakoval kolem, hodil mu nejdřív psí suchar a pak teprve vytáhl pivo z lednice. „Takže jsi obraz přivezl?“

„Jo. Jen nevím, co si z něj vezmeš.“

„Já taky ne. Snad na něco přijde Malory.“

„A kdypak tu tvou Malory uvidím?“ opřel se Jordan o linku.

„Nevím. Brzo.“

„Myslel jsem, že to musíte stihnout v nějakém termínu.“

„Jo, jo. Ještě máme pár týdnů.“

„Nějaký problém?“

„Ne. Nebo možná jo. Zapletli jsme se spolu a začíná to být až moc rychle vážné. Nějak mi to nemyslí.“

„A jaká je?“

„Chytrá, vtipná, sexy.“

„Dals sexy až na třetí místo,“ Jordan máchl pivem. „To je vážné. Jaká ještě?“

„Asi cílevědomá.“ Začal přecházet kolem. „Pečlivá. Upřímná. Na nic si nehraje. Realistka. Tím spíš je celá ta záležitost s klíči uvěřitelná. Má modré oči. Velké modré oči,“ povzdychl si nakonec.

„Tělesné přednosti zase až na konci seznamu. Tak to jsi v tom namočený.“

Flynn se nejisté chopil piva. „Namočenost snad má taky různé stupně, ne?“

„Jasně, ale když si s ní děláš takové starosti, řekl bych, že už jsi v tom po kolena a začínáš se topit. Co kdybys jí zavolal? Může se přijít podívat na obraz a já se podívám na ni.“

„Nechme to na zítra.“

„Máš z ní strach? Tak to už jsi v tom spíš po pás.“

„Sklapni. Napadlo mě, že by Brad mohl přinést ten svůj a pak bychom si je prohlédli ve třech. Třeba něco vymyslíme i bez ženských.“

„Jsem pro. Máš tady taky něco k jídlu?“

„Ani ne. Ale na telefonu jsou nastavená čísla všech donáškových obchodů a restaurací. Stačí si vybrat.“

„Ty mě překvapuješ. Dojdu si pro věci.“

Zažívali něco podobného jako kdysi v raném mládí. Jen s tím rozdílem, že obýván, kde se povalovali, patřil jednomu z nich, a ne rodičům.

Protože výběr nechali na Flynnovi, dali si italské jídlo a pivo po chvíli vyměnili za láhev Johnnie Walker Blue, kterou donesl Brad.

Obrazy stály vedle sebe u zdi. Muži se usadili na podlaze, a tak si Moe zabral gauč.

„O umění skoro nic nevím,“ promluvil Flynn.

„Ale víš, co se ti líbí a co ne,“ dokončil za něho Brad.

„Tohle klišé jsem nechtěl použít.“

„Ale je to smysluplná věta,“ souhlasil Jordan. „Umění je svou podstatou hrozně subjektivní. Warholova *Campbellova polévka*, Dalího *Tekoucí hodinky*, da Vinciho *Mona Lisa*. Všechno záleží na pohledu diváka.“

„Jako nemůžeš srovnávat Monetovy *Lekniny* s Picassovou *Dámou v modrém*, nepostavíš vedle sebe ani Steinbecka a Dashiella Hammetta. Jde o různý styl, účel a vidění světa.“

Flynn zvedl oči v sloup. „Než jste vy dva odstartovali tyhle intelektuální proslovy, chtěl jsem říct, že ty obrazy podle mě namaloval jeden člověk. A pokud byli dva, jeden se snažil napodobit druhého.“

„Aha.“ Brad zamíchal pitím ve sklenici a zazubil se.

„Tak fajn. A co by z toho vyplývalo?“

„To se uvidí, když Jordan nechá obraz otestovat. Už víme, že ten z Vrchu je o pět set let starší než Bradův. Potřebujeme zjistit, kam zařadit tenhle.“

„Patnácté století.“

Flynn se překvapeně otočil k Jordanovi. „Už jsi ho nechal otestovat?“

„Pár let potom, co jsem ho koupil. Potřeboval jsem záruku na půjčku. Ukázalo se, že má asi sedmkrát vyšší cenu, než jakou jsem zaplatil. Což je dost divné, protože zdejší galerie má dobrou reputaci.“

„A proč jsi ho koupil?“

„Tuhle otázku už jsem si položil mockrát. Nevím ani, proč jsem tam ten den zašel. Do galerie mě to nikdy netáhlo. Ale když jsem ho uviděl, úplně mě očaroval. Rozumíte, ten osudový moment, chvíle mezi nevinností a

nástupem k moci. On ten meč vytáhne, my to víme, a v ten okamžik se změní svět. Zrodí se Kamelot, Artušův osud bude zpečetěný. Sjednotí lid, ale zradí ho žena a nejlepší přítel. Zplodí svého vraha. Jenže v tu chvíli je ještě chlapec, až za pár minut se stane králem.“

„Někdo by mohl říct, že už se králem narodil.“

Jordan odmítl Bradův názor vrtěním hlavy. „Ne, dokud se nedotkl toho meče. Mohl se otočit a odejít. Možná by to i udělal, kdyby tušil, co ho čeká. Sláva, vznešenost, krátký mír, ale taky zrada, intriky, válka a předčasná smrt.“

„Veselé povídání.“ Flynn si nalil další skleničku. Náhle ztuhl a zadíval se znovu na obrazy. „Moment. Možná jsi na něco přišel. Na tom druhém je už výsledek takového osudového rozhodnutí. Vzal by si bůh smrtelnici a měl s ní tři dcery, kdyby předem znal jejich osud? Zase jde o možnost volby.“

„A kdyby?“ ozval se Brad. „Co z toho?“

„Máme základní téma. A když připustíme, že obrazy nějak vedou ke klíčům, pak se na něj musíme zaměřit. Třeba ten první najdeme na místě, kde někdo učinil takové rozhodnutí, co mu pak změnilo celý život.“

„Flynn,“ Jordan váhavě míchal drinkem, „ty na ty klíče vážně věříš?“

„Věřím. A kdybyste tady byli od začátku, dopracovali byste se k tomu taky. To se dá těžko vysvětlit. Asi stejně těžko jako proč jediné tenhle kluk vytáhl Excalibur z kamene.“

„A co ty?“ zeptal se Jordan Brada.

„Snažím se být přístupný všemu. Když uvážíš tu shodu náhod, jestli to teda je náhoda... Všichni tři jsme zpátky ve Valley, ty obrazy taky. Flynn je osobně spojený se

dvěma holkami, které dostaly pozvání na Válečníkův vrch. Tys zase chodil s Danou. A já jsem si koupil obraz kvůli tváři té Zoe. To by porazilo i slona. Ale tuhle informaci si necháte pro sebe, jasný?“

„Takže ty se zajímáš o Zoe?“ zeptal se Flynn.

„Jo, což je dost trapas, protože se zdá, že mě od prvního momentu nesnáší. Ale proč?“ dodal rozčileně. „Ženský mě většinou nezavrhnou hned.“

„Ne, chvíli jim to trvá,“ přikývl Jordan.

„Naopak, jsem docela zdatnej manipulátor. Většinou.“

„Jo, vzpomínám si, jak jsi dopadl s Marshou Kentovou.“

„To mi bylo sedmnáct,“ hádal se Brad. „Jdi do háje.“

„Máš pořád otisk její boty na zadku?“ chtěl vědět Jordan.

„A ty Danin na koulích?“

Jordan sebou trhl. „Jedna jedna. Ale chci se zeptat, vážně je ten poslední obraz podobnej a je na něm i Dana?“

„Jo,“ odpověděl Flynn. „Všechny tři tam jsou jak vyšité.“

„A stáří toho obrazu se nedá zpochybnit, Brade?“

„Ne.“

Jordan se mlčky díval na Daninu tvář, tak klidnou, bledou a prázdnou. „Fajn, zkusím zapomenout na logiku a vidět to jako vy. Je nás šest a klíče tři. A kolik že zbývá? Něco přes dva týdny na hledání prvního?“ Natáhl se pro láhev. „To bude hračka.“ /

I přes neřešitelnou záhadu byl Flynn šťastný, že jsou kamarádi zpátky. S tím pocitem zalézal k ránu do postele, zatímco se Jordan svalil na matraci ve volném

pokoji a Brad, hlídaný Moem, dávno vyspával dole na gauči.

Flynn měl vždycky dojem, že v jejich společnosti dokáže cokoli. Ať už šlo o boj s imaginárními mimozemšťany, rozepínání podprsenky jednou rukou nebo vyjíždky přes půl země v bazarovém buicku. Vždycky tu byli jeden pro druhého.

Než Jordanovi zemřela matka, pomáhali mu s Bradem oba. Drželi s ním nekonečnou stráž po nocích v nemocnici.

Když jeho opustila Lily, mohl se spolehnout, že přátelé zůstanou napořád.

Drželi při sobě v dobrých i méně dobrých časech, pomyslel si sentimentálně. Ani vzdálenost je nerozdělila.

Přesto bylo lepší, a zatraceně lepší, mít je poblíž. A protože tu byli, měl dojem, že první klíč se ocitl téměř na dosah.

Zavřel oči a okamžitě usnul.

V domě byla tma a lezavá zima. Z úst mu vycházely obláčky páry, zatímco bezcílně bloudil chodbami, které se napojovaly jedna na druhou. Venku zuřila bouřka, tmou chvílemi prořezávaly krátké záblesky, ticho rušil zvuk hromu.

Věděl, že se ve snu prochází chodbami Válečnickova vrchu. Přestože téměř nic neviděl, prostor kolem sebe dobře znal, jako by tu chodil tisíckrát.

Do oken v patře se opíral déšť. Skleněné tabulky měnil blesk v přízračně modré vitríny. V jedné spatřil nejasný odraz vlastní tváře.

Volal a hlas se mu vracel ozvěnou stále dokola jako vlnění. Na volání mu nikdo neodpovídal, a přece věděl,

že není v domě sám.

Něco se podél zdí plížilo za ním. Z dohledu a z dosahu. Něco temného jako by ho tlačilo vzhůru po schodech.

Srdce se mu svíralo strachem.

Procházel chodbou kolem mnoha zamčených dveří. Všechny zkoušel otevřít. Ztuhlou a ledovou rukou marně lomcoval dveřními knoflíky.

To co ho děsilo, se citelně přiblížilo. Slyšel dokonce, jak to dýchá, těžce, vodnatě. Ty podivné zvuky se začaly mísit s jeho vlastním sípáním.

Musí pryč, musí se odsud dostat. Dal se do běhu, pronikal přízračnou tmou, ale pronásledovalo ho klapání dychtivých pařátů.

Vyskočil na římsu právě ve chvíli, kdy k zemi sjel další blesk a z kamene se začalo kouřit. Proudý deště ho bičovaly jako kusy skla.

Nebylo kam utéct, a tak se docela přemožený ledovým strachem otočil a připravil se k boji.

Jenže stín za ním byl příliš obrovský a příliš blízko. Zakryl ho dřív, než stihl napřáhnout pěsti. Pak mu do těla pronikl neskutečný chlad a podlomila se mu kolena.

V hrůze a s nevyslovitelnou bolestí ucítil, jak je z něj cosi trháno. Pochopil, že jde o jeho duši.

Flynn se probudil zimou a zborcený ledovým potem, přestože mu do tváře pálilo slunce.

Posadil se a snažil se popadnout dech. Pár nočních můr už zažil, ale nikdy tak intenzivních. Zatím v nich taky nepocítil bolest.

Teď ho její bodavé dozvuky v prsou a břiše ještě chvíli nutily zatínat zuby.

Snažil se přesvědčit sám sebe, že si to způsobil předešlý

večer alkoholem v kombinaci s pizzou. Ale nevěřil tomu.

Když bolest polevila, vyklouzl z postele a krokem starce se dobelhal do koupelny. Pustil si horkou sprchu, protože byl stále prochladlý.

Když otvíral zrcadlovou skříňku, aby našel aspirin, zahlédl letmo svůj obličej.

Bledost tváře, skelný pohled šokovaných očí byly zlé samy o sobě. Ale mnohem hůř působilo to ostatní.

Byl promočený. Vlasy se mu lepily k hlavě jako člověku, který právě unikl z bouřky. Musel se posadit na toaletu, protože jinak by se mu podlomila kolena.

Takže žádná noční můra. On na Válečnickově vrchu opravdu byl. Vylezl na římsu a někdo ho pronásledoval.

Tady šlo o víc než o hledání magického klíče. O víc než o řešení hádanky, na jejímž konci čeká příslib zlatého pokladu.

Hrozilo ještě něco jiného. Existoval někdo silný, mocný a temný.

Je třeba zjistit, o co jde, než do té věci příliš zabřednou.

Vlezl si do sprchy a nechal se bičovat horkou vodou, dokud revyhnal ten hrozný chlad z útroby. Pak, už klidnější, spolkl aspirin a oblékl si pohodlné tepláky.

Sejde dolů, uvaří kávu, aby mohl přemýšlet, a pak probudí kamarády a poslechne si jejich názor.

Možná je na čase, aby se ve třech vypravili na Vrch a dostali z Roweny a Pitta pravdu.

Na půl cestě po schodech zazvonil zvonek a Moe s pekelným rámusem běžel vítat hosty.

„Dost, dost. Zmlkni.“ Jestli mu Johnnie Walker nepřivodil kocovinu, pak ta noční můra určitě. Popadl psa za obojek, trhl s ním a volnou rukou otevřel.

Vypadala jako sluneční paprsek. To jediné ho napadlo,

když na prahu spatřil Malory. Stála tam ve světlemodrém kostýmku, který ukazoval krásné nohy, a usmívala se. Pak udělala krok a objala ho.

„Dobré ráno,“ řekla, vtiskla mu polibek na vyprahlá ústa a i ta jediná myšlenka se mu vypařila z hlavy.

Uvolnil ruku z obojku, aby jí mohl zajet do těch nádherných vlasů. Všechny bolesti a strach, s nimiž se probudil, okamžitě zmizely.

V tu chvíli měl dojem, že dokáže pochopit cokoli.

Moe vzdal pokusy vecpat se mezi ně a se štěkotem poskakoval kolem, aby na sebe upozornil.

„Kristepane, Hennessy, to toho psa nedokážeš...“ Jordan se nahoře nad schody zarazil, protože spatřil přítele, jak se v ranním slunci topí v náruči krásné ženy.

Když konečně zvedl hlavu a vyprostil se z objetí, vypadal šťastně a mimo sebe.

„Ahoj. Nechtěl jsem rušit. Vy musíte být Malory.“

„Ano, to jsem.“ Ještě byla trochu omámená polibkem, ale přesto si jasně uvědomovala, že před ní stojí výjimečně hezký, mladý muž oblečený jen do čemých boxerek. „Omlouvám se. Netušila jsem, že tady Flynn není sám... Ó,“ rozsvítilo se jí, „vy jste určitě Jordan Hawke. Jsem vaše fanylnka.“

„Díky.“

„Zadrž,“ zvedl Flynn ruku, když se Jordan chystal sejít dolů. „Nejdřív si vezmi něco na sebe.“

„A jo.“

„Pojď dozadu. Musím Moea pustit ven.“ Popadl ji za ruku a táhl z místa, kam při pohledu na Jordana přimrzla. Jenže se zarazila ještě na prahu obývacího pokoje.

Brad spal na pohovce tváří dolů, s jednou rukou a jednou nohou svěšenou k zemi. Byl oblečený stejně jako

Jordan, jen jeho boxerky byly bílé.

Prima zjištění, pomyslela si Malory, že dědic Vaneovic impéria má tak pěkný zadek.

„Takže mejdan?“

„My chlapi neděláme mejdany, ale jen tak do noci plkáme. Moe!“ Flynn odvolal psa, který už Bradovi olizoval část odkryté tváře. „Brad dokáže zaspát všechno.“

„To vidím. Určitě jsi rád, že máš kamarády zpátky ve městě.“

„Jsem.“ Vtáhl ji do kuchyně, kde už Moe poskakoval u dveří na zahradu, jako by nebyl roky venku. Vzápětí vyrazil ven jako střela.

„Co kdybych uvařila kafe?“ nabídla se Malory.

„Vážně? Ty ho uděláš?“

„To je jen částečný servis.“ Protože plechovka s kávou už stála na lince, odměřila dávku pro plný kávovar. „Až si mě vezmeš, budu ji vařit každé ráno. Ale očekávám, že se na oplátku postaráš o vynášení odpadků.“ Usmála se přes rameno. „Zastávám názor, že o práci v domácnosti se mají partneři dělit.“

„Hm.“

„Ale zato sex je pak dostupný neomezeně.“

„To je určitě plus.“

Se smíchem odměřila vodu. „Ráda tě znervózňuju. Dřív jsem to nikdy nedělala. Jenže to bude asi tím...“ zapnula kávovar a otočila se, „... že jsem ještě nebyla doopravdy zamilovaná.“

„Malory...“

„Jsem hodně cílevědomá holka, Flynnne.“

„Jo, to je dost jasně vidět.“ Ustoupil, když se přiblížila. „Snad bysme mohli...“

„Co?“ přejela mu dlaněmi po hrudníku.

„Vidíš? Zapomínám, co jsem chtěl říct, když se na mě takhle díváš.“

„To беру jako dobré znamení.“ Lehce ho políbila.

„Nerad se opakuju,“ ozval se Jordan za jejich zády.

„Ale nechci rušit.“

„To nic.“ Malory si odhrnula vlasy z tváře a šla hledat čisté hrnky. „Právě jsem Flynnna žádala o ruku. Moc ráda poznám jeho dalšího kamaráda. Jste ve městě na dlouho?“

„To se uvidí. Co na to vlastně odpověděl?“

„No, zatím má problém dát dohromady souvislou větu, když začnu o lásce a manželství. Což je zvláštní, protože je novinář.“

„Víte, že jsem pořád tady?“ promluvil Flynn.

„Cejtím kafe?“ vpadl dovnitř Brad, ale když uviděl Malory, zase zmizel. „Promiňte.“

Malory s úsměvem omyla hrnky. „Dům je plný atraktivních mužských a už jsem všechny viděla polonahé. Můj život je vážně naruby. Jak chcete tu kávu, Jordane?“

„Stačí černá.“ Opřel se bokem o linku. „Flynn říkal, že jste chytrá, vtipná a sexy. Měl pravdu.“

„Dík. Ale už budu muset jít. Podepisujeme smlouvu.“

„Jakou?“ zeptal se Flynn.

„O partnerství mezi mnou, Danou a Zoe. Myslela jsem, že už to víš od Dany.“

„Co?“

„Že kupujeme nemovitost a pouštíme se do podnikání.“

„Jakou nemovitost? Jaký podnik?“

„Dům na Oak Leaf, kde si otevřeme obchody. Já galerii, Dana knihkupectví a Zoe salon. Bude se to

jmenovat Požitky.“

„Chytlavé,“ poznamenal Jordan.

„Ani se mi nechce věřit, že jsem na to kývla.“ Přitiskla si ruku na žaludek. „Vůbec se mi to nepodobá. A mám strach. No, nesmím přijít pozdě.“ Popadla zmateného Flynnna za bradu a znovu ho políbila. „Zavolám později. Doufáme, že o našem podniku něco napíšeš. Těšilo mě, Jordane.“

„Mě ještě víc.“ Díval se, jak odchází chodbou. „Super nohy, úžasný oči a inteligentní, že by rozsvítila i v jeskyni. Tady jsi zaháčkovaný na zbytek života, kámo.“

Rty mu ještě vibrovaly od posledního polibku. „Ale když už ji mám, co s ní budu dělat?“ Ty už na to přijdeš.“ Jordan si šel pro nalitou kávu.

Anebo na to přijde ona.“

„Jo“ Flynn si promnul místo nad srdcem, kde cítil chvění. Za to mohly řeči o osudových věcech. „Potřebuju další kafe a taky s vámi chci mluvit. Nebudete věřit, jaký jsem měl na dnešek sen.“

13

Nemůžu uvěřit, že ti ho neukázali.“ Dana vytáhla z kabelky klíč od Flynnova domu.

„Ani já ne. Ale nějak mi to nemyslelo,“ dodala Malory našťavaně. „Napadlo mě, že si ho Jordan nechává poslat. A taky na sobě skoro nic neměli. Nedokázala jsem se soustředit.“

„Nemusíš se omlouvat,“ plácla ji Zoe po zádech.

„Uvidíš ho přece teď.“

„Určitě něco chystají,“ mumlala Dana. „Cítím to v kostech. Když se tihle tři sejdou, vždycky něco vymyslí.“ Odemkla a strčila do dveří. Moment počkala.“

„Nikdo není doma.“

„Před pár hodinami teprve vstávali.“ Malory bez výčitek vešla dovnitř. „Ale teď, kdyžs to řekla, mám dojem, že Flynn se opravdu tvářil, jako by něco chystal.“

„A chtěli by nás z toho vynechat.“ Dana už v sobě živila zlost na celé mužské pokolení. „To je typický. Znáte to. – My to zvládnem sami, jen si nelamte svoje hezké hlavinky.“

„To nesnáším,“ zasyčela vztekle Zoe. „Třeba kdyžs se automechanik ušklíbne a pak řekne, že radši vysvětlí manželovi, v čem je problém.“

„Dana hlasitě nasála vzduch nosem. „To bych vylítla z kůže.“

„Řekla bych, že to spískal ten Bradley Vane.“ Zoe si založila pěsti v bok. „To je přesně ten typ, který chce každého a všechno řídit. Viděla jsem mu to na očích.“

„Ne, za tím bude Jordan.“ Dana odkopla z cesty zapomenutou botu. „Ten má takové nápady.“

„Tohle je Flynnova záležitost,“ nesouhlasila Malory. „Jeho dům, jeho kamarádi a... Ach můj bože!“

Světlo z oken se opíralo do obrazů, ledabyly odložených u zdi. Srdce se jí při pohledu na ně sevřelo obdivem a závistí.

Pomaloučku k nim přistoupila, jako by šlo o milence, který ji oslnil a vábil. Se staženým hrdlem před ně poklekla.

„Jsou krásné,“ uslyšela za zády Zoe.

„Víc než to.“ Malory jemně nadzvedla portrét krále Artuše a natočila ho ke světlu. „Tohle není jen projev

talentu. Ten může být i technický, když někdo dokonale ovládne vyváženost barev a proporce.“

Uvědomila si to, když se sama pokoušela malovat. Chyběla jí technická dokonalost, ale ještě víc kouzlo, které dělalo obraz uměním.

„Jen génius dokáže povznést talent nad techniku a proměnit ho v emoci,“ pokračovala. „V poselství nebo jen v kráse. Kdo to umí, tvoří světlo. Necítíte, jak mu buší srdce?“ zeptala se při pohledu na mladého Artuše. „Svaly se mu chvějí, jak se natahuje po jílcí. To je to pravé umění. Dala bych nevím co, kdybych něco takového dokázala.“

V tu chvíli jí projela vibrace podobná žhavému a ledovému hadu. Na sekundu pocítila pálení v prstech. Jako by se v ní něco otevřelo, něco se zažehlo a ona věděla, jak by to udělala. Jak přesně se to musí dělat, aby se emoce na plátně proměnila v umělecké dílo.

To poznání ji naplnilo až k prasknutí. Nemohla se nadechnout.

Pak se ten pocit během sekundy zase vytratil.

„Mal? Malory?“ Zoe klečela před ní a držela ji za ramena. „Co je s tebou?“

„Co? Nic. Jen se mi zatočila hlava.“

„Najednou jsi měla divné oči, takové obrovské a tmavé.“

„To je asi tím světlem.“ Přesto se cítila nejistě. Natáhla se po kabelce a vyndala lupu.

V přirozeném světle začala oba obrazy pečlivě zkoumat.

Zase spatřila náznak stínu, jen velmi nejasného, v hloubce lesa. A dvě známé postavy, muže a ženu, jak z povzdálí sledují chlapce u meče. Ženě se na řetízku u

pasu houpaly tři zlaté klíče.

„Tak co myslíš?“ zeptala se Dana.

„Myslím, že máme dvě možnosti.“ Zamyšleně dosedla na paty a zakroužila rameny. „Můžeme přesvědčit Brada s Jordanem, aby své obrazy poslali k expertům, kteří by potvrdili, že jde o stejného autora. Ale tím vznikne riziko, že nestihneme termín.“

„A jaká je druhá možnost?“ chtěla vědět Zoe.

„Že mi to uvěříte. Všechno co vím a co jsem se naučila, mi říká, že tyhle obrazy maloval stejný člověk. Stejný člověk je i autorem obrazu z Válečnickova vrchu.“

„A když uvěříme, co s tím?“ dožadovala se Dana.

„Zjistíme, co nám ty obrazy říkají. Pak vyrazíme na Vrch a zeptáme se Roweny s Pittem, jak mohly vzniknout aspoň tyhle dva víc než sto let po sobě.“

„Ale s tím je spojená ještě jedna věc,“ dodala Zoe šeptem. „Že uvěříme v kouzlo.“

„Na společnost tří pohledných mužů si vždycky udělám čas.“ Rowena předla jako kočka a vedla Flynnu, Brada a Jordana do salonu, jemuž dominoval portrét sester ze skla.

Odmělčela se, dokud se na něj všichni tři nezadívali. „Předpokládám, že se zajímáte o ten obraz, pane Vane. Vaše rodina vlastní rozsáhlou a bohatou sbírku umění. Jak jsem se doslechla.“

Zíral na portrét, zvlášť na postavu s psíkem a mečíkem. Zoe jako by mu upřený pohled vracela. „Ano, to vlastní.“

„Zájem o umění jste tedy podědil?“

„Tak nějak. Navíc mám dojem, že jsem majitelem jiného obrazu stejného autora.“

Rowena se posadila a v koutcích úst jí pohrával

utajovaný úsměv. Uhladila si sukni dlouhých bílých šatů.
„Vážně? Ten svět je ale malý.“

„Čím dál víc,“ vložil se Jordan do hovoru, „protože já mám náhodou taky jeden takový.“

„Fascinující. Á,“ pokynula služce, která přivázela vozík s nápoji. „Kávu? Předpokládám, že ji pijete častěji než čaj. Většina amerických mužů si potrpí na kávu, že ano?“

„Nezeptala jste se na témata těch dvou obrazů.“ Flynn usedl vedle ní. „Jistě mi o nich řeknete sám. Smetanu? Cukr?“

„Jen černou. Považoval bych to za ztrátu času, protože nejspíš už všechno víte. Kdo je maloval, Roweno?“

Nehybnou rukou nalévala kávu až po okraj, ale přitom se pohledem vpíjela Flynnovi do očí. „Požádala vás snad Malory, abyste sem dnes zajel?“

„Ne. Proč?“

„Protože je to její úkol a její otázky. Tahle záležitost má svá pravidla. Kdyby vás požádala, abyste ji zastoupil, to by bylo něco jiného. Vzal jste s sebou svého psa?“

„Ano, je venku.“

Její tvář se rozjasnila. „Nevadilo by mi, kdybyste ho přivedl dovnitř.“

„Bílé šaty, velký černý pes, možná byste si to měla rozmyslet. Roweno, Malory nás sem neposlala, ale dobře ví, že jí pomáháme, takže by to mělo stačit.“

„Jenže vy jste jí vůbec neřekl, že s námi chcete mluvit. Muži často dělají tuhle chybu. Domnívají se, že žena chce být zbavena odpovědnost.“ Tvářila se přátelsky a v hlase jí zněl smích. „Proč vlastně?“

„Nepřišli jsme debatovat o problémech vztahu mezi mužem a ženou,“ ozval se Jordan.

„Na tom ale všechno stojí, ne? Jsou tu ještě vztahy

muže k muži a ženy k ženě, samozřejmě,“ pokračovala Rowena s elegantní gestikulací, „ale nakonec jde vždycky jen o člověka a jeho vztah ke světu. Ani umění se ničím jiným nezabývá. Pokud má Malory nějaké otázky k obrazům, musí je položit sama. Vy za ni klíč nenajdete, Flynnne. To není váš úkol.“

„V noci na dnešek se mi zdálo, že chodím po tomto domě. Až na to, že šlo o víc než pouhý sen.“

Sledoval, jak její oči v šoku potemněly. Možná spatřil něco ještě horšího než šok.

„Takový sen je za daných okolností asi normální.“

„Zatím jsem z tohoto domu viděl jen dvě místnosti a halu. Tedy do včerejší noci. Dnes vám můžu říct, kolik je přesně pokojů v prvním patře a že tam máte schodiště do druhého patra se sloupkem ve tvaru dračí hlavy. V šeru jsem ji neviděl dost jasně, ale cítil jsem ji.“

„Počkejte, prosím.“

Rychle vstala a vyběhla ze salonu.

„Dostal ses do podivné společnosti, Flynnne.“ Jordan strčil prstem do nadýchaného pečiva na skleněném podnose. „Ale ta žena je mi povědomá. Někde jsem ji už musel vidět.“

„Kde?“ zeptal se Brad.

„Nevím. Snad se mi to vybaví. Je výjimečná. Takovou tvář člověk nezapomene. Ale proč ji tak vyděsil jeho sen? Protože přesně to se stalo, i když se to pokusila zamaskovat.“

„Má strach.“ Brad přešel k portrétu. „Během vteřiny změnila chování od podbízivého k polekanému. Ona dobře ví, jak to s těmi obrazy je, a bavilo ji hrát si s námi, dokud Flynn nezačal o své noční můře.“

„A to jsem se ještě nedostal k tomu nejlepšímu.“ Flynn

se začal rozhlížet po salonu, než se hostitelka vrátí.

„Něco tady nehraje.“

„Tak ti to konečně došlo, kámo?“

Flynn po Jordanovi hodil okem a už otvíral lakovanou skříňku. „Myslel jsem to jinak. Tahle dáma má vždycky všechno pod kontrolou,“ ukázal palcem směrem ke dveřím. „Je sebevědomá a decentní. Ale ta, co odsud vystřelila, se cítila docela jinak. Tady něco zatraceně smrdí.“

„Dal byste si snad drink, pane Hennessy?“

Flynn sebou jen nepatrně trhl, pak se otočil k Pittovi u dveří a stejně chladně odpověděl: „Ne, děkuji, na to je ještě brzy.“ Pak zavřel skříňku. „Jak se daří?“

Rowena uchopila Pitta za paži, než mohl reagovat.

„Dokončete to vyprávění,“ nařídila Flynnovi, „povězte nám o tom snu.“

„Fajn, ale něco za něco.“ Flynn naklonil hlavu ke straně a vrátil se na pohovku. „Chcete znát konec mého snu, povězte mi, jak je to s obrazy.“

„Vy s námi hodláte smlouvat?“

Pittův rozhořčený tón Flynnu udivil. „Ano.“

„To není dovoleno.“ Rowena se opět pokusila Pitta zadržet, ale když si Flynn všiml jeho rozezleného pohledu, raději na to nespolehal. „Nemůžeme vám odpovědět na všechno, na co se ptáte. Existují hranice a dané cesty. Musíte nám říct, co se stalo vám.“

„Tak mi to nějak oplat'te.“

Pitte něco vyštěkl, a třebaže to bylo cizí řečí, Flynn jasně rozeznal kletbu. Hned nato se v místnosti zablýsklo. Flynn se znechuceně zadíval do klína, kde náhle leželo několik štůsků stodolarových bankovek.

„Hm, hezký trik.“

„To si snad děláte legraci.“ Jordan vyskočil, sáhl po balíčku, prolistoval ho a pak si jím plácl do dlaně. „Je vážně nejvyšší čas na nějaké vysvětlení.“

„Požadujete snad víc?“ zahřměl Pitte, ale Rowena ho k sobě zuřivě otočila.

Sprška slov, kterými se častovali, byla pro hosty nesrozumitelná. Gaelština nebo snad velština, podstata se však dala pochopit. Jejich hněv jako by hýbal celou místností.

„O. K., dejte si pohov.“ Brad třemi rozhodnými kroky vstoupil mezi ně. „Takhle se nikam nedostaneme.“

Mluvil klidným hlasem, ale vysloužil si od obou jen rozčilené zavrčení. Přesto se nehnul z místa a ohlédl se na Flynna. „Náš hostitel právě nabídl... Kolik vlastně?“

„Vypadá to na pět tisíc.“

„Pět táců, páni, škoda, že to nevidí můj makléř. Myslí si, že chceš za informaci peníze. Je to tak?“

„I když magické dolary odmítám nerad, není.“ Flynn posmutněle odložil peníze na stolek. „Bojím se o tři ženy, které nikomu neublížily, a nejspíš taky trochu o sebe. Chci vědět, o co tady jde.“

„Vyprávějte nám zbytek snu a my vám povíme, co můžeme. Mluvte,“ dodala Rowena a přistoupila blíž.

„Jinak bychom vás museli donutit.“

Flynn se rozčileně naklonil kupředu. „Donutit?“

Na rozdíl od něho promluvila ledovým hlasem. „Můj drahý, když budu chtít, začnete kvákat jako žába, ale jak řekl tady váš přítel, nikam bychom se nedostali. Myslíte snad, že chceme ublížit vám nebo vašim ženám? Tak to není. To mi můžete věřit. Pitte.“ Natočila se a naklonila hlavu. „Urazil jsi našeho hosta. Omluv se.“

„Omluvit se?“

„Ano.“ Znovu se posadila, uhladila si šaty a čekala.

Pitte obnažil zuby a chvíli si neklidně klepal prsty do stehů. „Ženy jsou prokletím mužů.“

„Taky si myslím,“ souhlasil Jordan.

„Omlouvám se, nechtěl jsem vás urazit.“ Pak trhl zápěstím a peníze zmizely. „Je to tak lepší?“

„Na tuhle otázku nedokážu rozumně odpovědět, tak radši položím jinou. Kdo ksakru vy dva jste?“

„Rozhodně tu nejsme proto, abychom odpovídali na vaše otázky.“ Pitte přešel ke stříbrné konvici a nalil si kávu do drážďanského porcelánu. „I novinář – a říkal jsem ti, že způsobí problémy,“ prohodil mezi řečí k Roweně, „by měl na návštěvě dodržovat jistá pravidla chování.“

„Tak co kdybych vám řekl sám, kdo jste,“ začal Flynn, ale přerušil ho nadšený štěkot, který zazněl salonem sekundu předtím, než dorazil Moe. „A kruci.“

„Tady je!“ Rowena přátelsky rozpráhla náruč, a když do pokoje vkročily tři ženy, už ji měla plnou psích chlupů. „To je úžasné, skoro jako na party.“

„Omlouvám se, že jsme sem takhle vtrhly,“ Malory přelétla očima místnost a vryla se pohledem do Flynny,

„ale někteří lidé si bohužel myslí, že mohou jednat za našimi zády.“

„Tak to není.“

„Že ne? A jak to tedy je?“

„Sledujeme stopu, to je všechno. Vy jste přece spěchaly k právníkovi, kupovat domy a tak...“

„Poslední dobou děláme ve spěchu hodně věcí. Asi jsme uspěchali i tu postel, nemyslíš?“

Pocítil nával zlosti, trapnosti, že vstal. „O tom si můžeme promluvit, ale na vhodnějším místě.“

„O tom, co je vhodné, radši nemluv, když se svým nabušeným týmem klidně strkáš nos do našich věcí. Jen proto, že tě miluju a že s tebou spím, mi ještě nebudeš řídit život!“

„Kdo řídí komu život?“ rozhodil bezmocně rukama.
„To tys mi ten můj už nalinkovala. A do téhle věci budu strkat nos, ať chceš, nebo ne, Malory. Musím zjistit, co se tady chystá. A jestli mám správné tušení, necháte toho všechny.“ Zuřivě pohlédl i na Danu a Zoe. „Všechny.“

„Odkdy jsi tady šéfem?“ chtěla vědět sestra. „Nemohl jsi mi poroučet, když mi bylo deset, a teď už vůbec ne!“

„Vidíte?“ vrhl obviňující pohled na Rowenu. „Navodili jste dojem, že je to hra. Nebo snad nějaká romantická mise. Ale neřekla jste jim, co jim opravdu hrozí.“

„O čem to mluvíš?“ šťouchla ho Malory do ramene.

„O těch snech,“ pokračoval, ani se neohlédl. „To je varování, že ano?“

„Ještě jste nám ho nedopověděl,“ řekla Rowena.

„Nejspíš bychom se měli posadit a začít od začátku.“

„Tys měl sen? Stejný jako já?“ dotírala znovu Malory.

„Proč jsi mi nic neřekl?“

„Ty už koukej mlčet.“ Strčil ji netrpělivě na pohovku.

„Buď chvíli zticha,“ nařídil. „Nechci nic slyšet, dokud to nedokončím.“

Začal vyprávět od začátku, jak bloudil domem a cítil se sledován. Mluvil o strachu, o úniku na římsu, o bolesti a pak o tom, jak se probudil promočený deštěm.

„On chtěl moji duši. Hrozil mi, že to může být cena za to, co tady děláme.“

„Takhle to nemá být.“ Pitte vzal Rowenu za ruku a mluvil na ni, jako by v místnosti byli sami. „Takhle to nemělo být. Nikdo jim neměl ublížit. To byla první a

svatá zásada.“

„Co my víme. Když nesmíme zpět za Oponu... Třeba se situace změnila. Jestli porušil přísahu, možná má důvod věřit, že mu to projde. Možná věří, že... že oni jsou ti praví,“ dodala šeptem. „Že je to možné. Že uspějí. Rozevřel Oponu, aby je zastavil. Pronikl sem.“

„A když selžou...“

„To se nestane.“ Otočila se ke shromážděným.

„Ochráníme je.“

„Opravdu?“ Malory si v pohnutí položila ruce do klína a tiskla je, až jí bolest projasnila hlavu. „Jako jste ochránili sestry ze skla? Válečník a učitelka. Jste to vy, i když nevím, jak je to možné.“ Vstala a přešla k obrazu. „Tady vzadu,“ ukázala na postavy v pozadí. „A taky tady v téhle místnosti. A teď věříte, že i ten stín mezi stromy je na blízku. Na žádném obraze nemá tvář.“

„Protože může měnit podobu.“ Rowena promluvila věcným tónem, při němž stydla krev v těle.

„Vy jste to namalovala. A ty dva další taky.“

„Malování je moje vášeň,“ potvrdila Rowena. „Odvěká záliba. Pitte,“ otočila se k muži, „už toho vědí dost.“

„Já teda nevím nic,“ rozčílila se Dana.

„Tak pojď k nám cynikům,“ pozval ji Jordan na svou stranu.

„Záleží na tom, co ví Malory.“ Rowena pozvedla ruku.

„Všechno co mám, použiji na vaši ochranu.“

„To nestačí.“ Flynn zavrtěl hlavou. „Ona do toho nepůjde. Nikdo do toho nepůjde. Jestli chcete zpátky peníze...“

„Promiň, ale umím mluvit sama za sebe. Tohle už se nedá zastavit, že ne?“ zeptala se Roweny. „Nelze se otočit zády a říct, že v sázce je víc, než jsme tušily.“

„Podepsaly jste dohodu.“

„Bez dostatečných informací,“ ozval se Brad. „Ať podepsaly cokoli, právně by to neobstálo.“

„Tady nejde o právo,“ řekla Malory s netrpělivostí, „je to věc morálky. A ještě spíš věc osudu. Dokud jsem naživu a dokud o tom vím, hraju svoji roli. Do konce té lhůty. A jestli najdu klíč, bude řada na jedné z nich,“ zadívala se na Danu se Zoe. „Druhá z nás podstoupí riziko do konce příštího úplňku.“

„Ano.“

„Vy víte, kde ty klíče jsou,“ vybuchl Flynn. „Tak je přineste a skončete to.“

„Myslíte, že bychom trčeli v tomhle vězení, kdyby to bylo možné?“ Pitte znechuceně rozhodil rukama. „Rok za rokem, století za stoletím zakletí v cizím světě? Myslíte, že bychom tu s vámi žili, mít na vybranou? A že bychom svůj život a osud našich svěřenkyň vložili z vlastní vůle do rukou právě vám? Jsme sem připoutáni jediným úkolem. A teď to platí i pro vás.“

„Nemůžete se vrátit domů.“ Po Pittově zvolání působil Zoein tichý hlas jako rána kladivem. „My ale doma jsme. Nemáte právo nutit nás do rizika, aniž byste nám řekli, o co jde.“

„My jsme to nevěděli.“ Rowena rozhodila rukama.

„Na párek bohů toho víte a můžete nějak málo.“

Pitte se s plamenným pohledem obrátil k Flynnovi.

„Možná byste chtěl předvést, co všechno dokážeme.“

Flynn se zaťatými pěstmi postoupil blíž. „Jen do toho.“

„Pánové.“ Rowenin těžký povzdech zklidnil atmosféru jako proud chladné vody. „Muži, ať pocházejí odkudkoli, jsou vždycky tak snadno předvídatelní. Vaše čest a mužnost rozhodně nejsou v ohrožení, Flynn. Ať je svět,

jaký chce, má své pevné zákony.“

„Porušte je.“

„I kdybych měla moc odevzdat vám klíče, ničemu by to nepomohlo.“

„Nefungovaly by,“ prohlásila Malory a dočkala se od Roweny příkývnutí.

„Už chápete.“

„Asi ano. Pokud má být tohle kouzlo... Je to vůbec kouzlo?“

„To je nejjednodušší označení,“ odpověděla Rowena.

„Jestli má být zlomeno, musíme to dokázat samy. My smrtelné ženy. S pomocí naší inteligence, energie, důvtipu a s možnostmi tohoto světa. Jinak žádný z těch klíčů schránku neotevře. Protože... my jsme ty klíče. Odpověď se skrývá v nás.“

„Jste už tak blízko.“ Rowena, s tváří zmítanou silnými city, přistoupila k Malory a vzala ji za ramena. „Blíž než kdokoli před vámi.“

„Ale ještě ne dost blízko a polovina času už vypršela. Potřebuju se vás na něco zeptat. V soukromí.“

„Hej, jeden za všechny, ne?“ připomněla jí Dana, ale Malory se na ni prosebně zadívala. „Dobře, dobře. Počkáme venku.“

„Já zůstanu s tebou.“ Flynn jí položil ruku na rameno, ale setřásla ji.

„Řekla jsem, že je to soukromé. Nechci, abys u toho byl.“

Zatvářil se uraženě. „Fajn, půjdu ti z cesty.“

Rowena s lítostí pobídla i Moea, aby odešel. Když za sebou Flynn práskl dveřmi, zamračila se. „Váš milý je hodně citlivý. Nevydrží tolik co vy.“

„A je to můj milý?“ Než mohla Rowena odpovědět,

Malory zavrtěla hlavou. „Radši pěkně po pořádku. Proč jsem byla odeslána za Oponu?“

„Chtěl vám ukázat svou moc.“

„Kdo je to?“

Rowena zaváhala, ale když Pitte přikývl, pokračovala. „Kane, čaroděj. Temná síla.“

„Ten stín na obraze a ten co byl i v mém snu. Zloděj duší.“

„Předvedl se, abyste dostala strach. To by nebylo třeba, kdybyste neměla šanci uspět.“

„Proč ubližuje Flynnovi?“

„Protože ho milujete.“

„A miluju?“ Malory ztěžkl hlas. „Nebo je to zase jen kouzlo? Nepřinutil mě myslet si to?“

„Á,“ vydechla Rowena, „možná přece jen nejste tak blízko, když vás tohle napadlo. Copak to neříká vaše srdce, Malory?“

„Znám ho teprve dva týdny a mám pocit, že můj život by bez něho už neměl cenu. Je to skutečné? Budu to cítit i na konci té lhůty?“ Přitiskla si ruku na srdce. „Nebo mi to někdo sebere? Je horší, když přijdete o duši, nebo o srdce?“

„Jedno přece živí druhé. A nemůžu vám dát odpověď, kterou už znáte. Pokud se správně podíváte.“

„Tak mi řekněte něco jiného. Bude už v bezpečí, když se ho vzdám? Když ho vyženu ze svého srdce, nebude pořád v ohrožení?“

„Chcete se ho vzdát, abyste ho ochránila?“ zeptal se Pitte.

„Ano.“

Zamyšleně přešel k barové skřínce a vytáhl láhev brandy. „A tohle mu chcete říct?“

„Ne, on by nikdy...“

„Aha, takže ho radši podvedete.“ Pousmál se a nalil si trochu brandy. „A sama si tu lež ospravedlníte, že byla pro jeho dobro. Ženy jsou všude stejně předvídatelné,“ dodal a mírně se uklonil Roweně.

„Láska,“ opravila ho, „je neměnnou silou ve všech světech. Rozhodnutí a volba jsou jen na vás,“ obrátila se pak k Malory. „Ale váš milý vám nepoděkuje za žádnou oběť, kterou byste ho chtěla ochraňovat.“ Uklonila se zase Pittovi. „To oni nedělají. A teď běžte.“ Dotkla se Maloryiny tváře. „Nechte svou mysl trochu odpočinout, abyste zase mohla jasně uvažovat. A máte moje slovo, že uděláme všechno pro to, abychom zajistili bezpečí pro vás i vaše přátele.“

„Neznám je,“ ukázala na dívky na obraze, „ale ty lidi venku ano. Měla byste vědět, že pokud budu muset volit, zvolím si je.“

Pitte počkal, dokud neosaměli. Pak přistoupil k Roweně s druhou sklenkou brandy v ruce. „Miluji tě už celou věčnost, co trvá svět.“

„A já tebe, můj drahý.“

„Ale nikdy ti docela neporozumím. Mohla jsi ji přece uklidnit a odpovědět jí na otázky o lásce.“

„Jenže ona bude šťastnější, když tu odpověď najde sama. Kolik toho pro ně vlastně můžeme udělat?“

Sklonil se a políbil ji na čelo. „Všechno co půjde.“

Potřebuje čas, říkala si Malory. Už se na tom kolotoči pohybuje od začátku měsíce, a i když je to chvílemi vzrušující, potřebuje si odpočinout.

Z jejího starého života nezbylo zhora nic, uvědomila si, když vstupovala do svého bytu. Vždycky si potrpěla na stálost a solidnost, a najednou tohle. Jak se jí to mohlo stát?

Přišla o práci a možná taky o zdravý rozum. Někde při jízdě na tom kolotoči přestala být přemýšlivou a spolehlivou Malory Priceovou a stala se emocionální, nerozumnou bytostí, která věří na kouzla a lásku na první pohled.

No dobrá, možná až na třetí pohled, opravila se v duchu a zatáhla závěsy, než vlezla do postele. Ale v podstatě jde o to samé.

Peníze, které jí mohly vystačit na dlouhé měsíce, vzala a investovala do společného podniku se dvěma ženami, které zná doslova pár týdnů.

Začala lidem věřit instinktivně, uvědomila si, a bez výhrad.

Navíc se pustí do podnikání bez kapitálu, promyšleného plánu a záchranné sítě. I když to bylo proti logice, ten nápad ji činil šťastnou.

I tak ji z toho bolely hlava a žaludek. A nejvíc asi ze strachu, že třeba vůbec není zamilovaná. Že je ten pozeňnaně příjemný stav a jistota, co se týče Flynny, pouhou iluzí.

Bála se, že pokud o tuhle iluzi přijde, nevypláče se ani

do konce života.

Smotala si polštář pod hlavou, schoulila se do klubíčka a toužila rychle usnout.

Když se probudila, byl slunečný den a vzduch voněl po růžích. Ještě na chvíli zabořila tvář do přikrývky, nesoucí jemnou vůni jejího muže, a naslouchala tichu.

Pak se líně obrátila a zamrkala. Jakýsi divný tlak ovládal její mysl. Ne přímo nepříjemný, jen divný.

Asi sen. Nějaký zvláštní sen.

Posadila se na posteli a protáhla se, až ucítla tah zdravých svalů. Nahá a bezstarostná vyklouzla z lůžka a nejdřív šla přivonět ke kytici žlutých růží na prádelníku, teprve potom si oblékla župan. Postála u okna a zadívala se do krásné zahrady, nadechla se čerstvého vzduchu. Otevřela okno o něco víc a zpěv ptáků ji následoval ještě cestou z ložnice.

Podivný pocit se začal vytrácet – přesně jako sen krátce po probuzení – když scházela po schodišti a hladila přitom zábradlí z leštěného dřeva. Světlo procházející okénkem nad vchodem si pohrávalo na podlaze. Ve starožitné váze na příručním stolku spatřila bílé orchideje.

V rozkošné misce vedle nich ležely jeho klíče. Vždyť misku koupila právě pro tento účel.

Prošla domem do kuchyně a usmála se. Stál u sporáku a právě pokládal bílý chléb namočený ve vejci na rozpálenou pánev. Na lince už měl připravený tác s čerstvým džusem ve džbánu, její šálek kávy a vázičku s růžovým poupětem.

Zadní dveře nechal otevřené. Znovu zaslechla zpěv ptáků a k tomu šťastný psí štěkot. Radostně se k němu připlížila zezadu, objala ho kolem pasu a vtiskla mu

polibek na šíji.

„Pozor, moje žena se každou chvíli probudí.“

„Riskneme to.“

Otočil se a dlouze ji políbil. Srdce jí poskočilo, krev se rozohnila, ale v duchu si stihla uvědomit: Perfektní, jak je to všechno perfektní.

„Chtěl jsem tě překvapit.“ Flynn ji pohladil po zádech a nechal ji vyklouznout ze své náruče. „Snídaní v posteli. Hennessyho specialitou.“

„Překvap mě víc, posnídej v posteli se mnou.“

„Asi se nechám přemluvit. Moment.“ Popadl vařečku a s její pomocí obrátil chléb na pánvi.

„Hm, už je osm pryč, neměls mě nechat tak dlouho spát.“

„Včera v noci jsem tě moc spát nenechal,“ mrkl na ni.

„Přišlo mi fér, když to dnes ráno doženeš. Vždyť kvůli té výstavě tolik pracuješ, Mal.“

„Už brzy budu hotová.“

„A až to skončí, vezmu svoji krásnou a neskutečně talentovanou ženu na zaslouženou dovolenou. Pamatuješ na ten týden ve Florencii?“

Sluncem prosycené dny, láskou noci. „Jak bych mohla zapomenout? Víš jistě, že si můžeš vzít volno? Nejsem jediná, kdo tady má plno práce.“

„Na tohle si uděláme čas.“ Vyndal francouzský toust z pánve na talíř. „Co si zalízt s novinami na hodinku do postele... nebo na dvě.“

Z baby monitoru na lince se začalo ozývat ospalé kňourání. Flynn se po něm ohlédl. „Anebo ne.“

„Zajdu za ním. Sejdeme se nahoře.“

Spěchala do patra a jen mimoděk si uvědomovala obrazy zavěšené na stěnách – pouliční scénu, kterou

malovala ve Florencii, mořské pobřeží v Outer Banks a portrét Flynnna za psacím stolem.

Zašla do dětského pokoje. I ten byl vyzdobený obrázky. Převážně barevnými pohádkovými kresbami, kterým se věnovala v době těhotenství.

A v postýlce s lesklými příčkami se pláčem dožadoval pozornosti její chlapeček.

„Ale ne, zlatíčko, mamka už je tady.“ Vzala ho do náruče a přitiskla k sobě.

Bude mít vlasy po otci, pomyslela si, zatímco vydávala konejšivé zvuky. Už teď začínaly tmavnout a nabírat kaštanové odlesky, když do nich zasvítilo slunce. Takové krásné miminko. Absolutně dokonalé. Nesla ho k přebalovacímu pultu, ale náhle pocítila slabost v kolenou.

Jak se jmenuje? Jak se její dítě jmenuje? V panice ho tiskla k sobě a prudce se otočila, protože zaslechla přícházet Flynnna. „Jsi tak krásná, Malory. Miluju tě.“

„Flynn.“ Měl něco s očima, jako by mohla vidět skrze něho, jako by se ztrácel. „Něco není v pořádku.“

„Všechno je, jak má být. Přesně tak, jak sis to přála.“

„Tohle není skutečnost, že ne?“ Slzy ji začaly pálit v očích. „Není to pravda.“

„Mohla by být.“

Zablesklo se a ona se ocitla v ateliéru plném světla. Podél stěn a na stojanech byla rozestavěná plátna. Stála před nedodělaným obrazem s výraznými barvami a tvary. V ruce držela štětec a chystala se ho namočit do barvy na paletě.

„Tohle jsem dělala já,“ zašeptala a zírala na plátno před sebou. Byla to lesní scenérie s mlhavě zeleným světlem. Po pěšině kráčela osamělá postava. Ne docela osamělá,

pomyslela si, to jen pro tu chvíli. Než dojde k domu na konci stezky. Ještě si může užívat ticha a magické krásy lesa.

To její ruka tohle vytvořila. Její mysl a srdce. Cítila to, pamatovala si každý tah štětcem na všech plátnech v místnosti.

Tu sílu a slávu tvorby se vši bolestí a radostí.

„Tohle já dokážu.“ S horečnou radostí pokračovala v malování. „Musím.“

Rozkoš z práce ji opájela jako droga. Věděla přesně jak namíchat určitý barevný tón, kdy ho použít a kdy se začít zabývat detaily.

Pochopila, jak stvořit to magické světlo a stíny, aby i divák zažil dojem, že může vklouznout dovnitř, projít tou stezkou a na jejím konci nalézt domov.

Ale náhle jí z očí začaly stékat slzy. „Není to skutečné.“

„Mohlo by být.“

Štětec upadl na podlahu a potřísnil ji barvou. Prudce se otočila.

Stál vedle ní, zalitý sluncem a přece stále temný. Černé třpytivé vlasy, podobné havraním křídlům, mu splývaly až k ramenům. Oči měl jako ze žuly. Výrazné, ostré lícní kosti, pod nimi propadlé tváře, plná, přitažlivě krutá ústa.

Krásný, napadlo ji. Jak může být tak krásný?

„Myslelas, že budu vypadat jako démon? Jako nějaká noční můra?“ Pobavený úsměv mu ještě dodal osobní kouzlo. „Proč bych měl? Přiměli tě myslet si o mně to nejhorší, že ano?“

„Ty jsi Kane.“ Strach, co cítila, byl jako živý. Ledovýma rukama ji držel za hrdlo. „Ukradl jsi duše sestrám ze skla.“

„Tím se nemusíš trápit.“ I hlas měl krásný. Melodický,

tišivý. „Jsi obyčejná žena z obyčejného světa. O mně a mém světě nevíš nic. Nechci *ti* ublížit. Spíš naopak.“ S grácií tanečníka procházel ateliérem a tiše našlapoval po poskvrněné podlaze. „Tohle je tvoje dílo.“

„Ne.“

„Ale ano, to přece víš.“ Zvedl jedno plátno a prohlížel si linie mořské víly na útese. „Pamatuješ si, jak jsi to všechno malovala. Už víš, jaké to je mít ten dar. Umění dělá z lidí bohy.“ Znovu obraz postavil na zem. „My také nejsme nic jiného než umělci, bardi, kouzelníci a válečníci. Chceš si tenhle dar ponechat, Malory?“

Otřela si slzy a zadívala se na své obrazy. „Ano.“

„Můžeš ho mít se vším všudy a ještě víc. Muže, kterého chceš, společný život, rodinu. Všechno ti dám. To dítě, kteréš chovala. Všechno může být skutečné.“

„A za jakou cenu?“

„Stačí málo.“ Přejel jí prstem po mokré tváři a slza, kterou ukradl, se mu teď zatřpytila na jeho špičce. „Jen maloučko. Stačí zůstat v tomto snu. Probouzet se v něm a usínat, mluvit, jíst a milovat v něm. Všechno co si přeješ, tam bude s tebou. Dokonalost – bez bolesti a smrti.“

Třaslavě vydechla. „V tom snu neexistují žádné klíče.“

„Jsi chytrá žena. Proč se starat o klíče a zparchantělé bohyně, které s tebou nemají nic společného? Proč riskovat život svůj i svých blízkých kvůli hloupým dívkám, které se vůbec neměly narodit? Vzdala by ses svého snu pro někoho cizího?“

„Já nestojím o sen. Chci skutečný život. Nevyměním ho za iluze.“

Jeho tvář zbělela a oči zčernaly. „Pak přijdeš o všechno!“

Zaječela, když se po ní natáhl, a pak znovu, protože ucítila ten strašný chlad. Pak padla do prázdna a vzbudila se, lapajíc po dechu, ve své posteli.

Uslyšela rány na dveře a volání. Strach ji vytáhl na nohy. Klopýtala do obývacího pokoje a za dveřmi do patia spatřila vyděšeného Flynnna, který se chystal rozbít židlí skleněnou výplň.

Odhodil ji, když začala odemykat, pak rozrazil dveře. „Kdo je tady?“ Popadl ji za ramena, zvedl ji ze země a postavil stranou. „Kdo ti ublížil?“

„Nikdo tu není.“

„Křičela jsi. Jasně jsem slyšel tvoje výkřiky.“ Se zaťatými pěsti vběhl do ložnice.

„Byl to jen zlý sen. Další noční můra. Jsem tady sama. Musím si sednout.“ Opřela se rukou o pohovku a pak se na ni svezla.

I Flynn se sotva držel na nohou. Ještě před chvílí křičela, jako by ji něco trhalo na kusy. Sám předchozí noc poznal chuť hrůzy, ale ve srovnání s tím, co cítil u jejích dveří, to nebylo nic.

Zašel do kuchyně pro sklenici vody. „Na, napij se. Pěkně pomalu.“

„Za chvíli mi bude dobře. Vzbudila jsem se a slyšela tě volat a tlouct na dveře. Ještě teď se mi všechno v hlavě motá.“

„Třešeš se.“ Rozhlédl se, uviděl vlněný pléd a omotal jí ho kolem ramen. „Co se ti vlastně zdálo?“

Zavrtěla hlavou. „Nechci o tom mluvit, nechci na to ani myslet. Potřebuju být chvíli sama. Raději běž.“

„To už je podruhé, co mě vyháníš. Ale tentokrát neposlechnu. Zavolám Jordanovi, že tady dneska zůstávám přes noc.“

„Je to snad můj byt. Ještě nikdo tady nezůstal, pokud jsem si to nepřála.“

„Máš smůlu. Běž si lehnout a já ti uvařím třeba polívku.“

„Nechci žádnou polívku a tebe taky ne. A už vůbec nestojím o to, aby mě někdo chlácholil.“

„Tak co kruci chceš?“ Vyskočil a celý se chvěl zlostí a zoufalstvím. „Jednu chvíli se na mě věšíš, tvrdíš, že mě miluješ a chceš se mnou žít, pak mě zas posíláš pryč. Už mám po krk ženských, co vysílají zmatené signály, a já pak nevím, co ode mě očekávají. Teď pěkně udělaš, co ti říkám. Lehneš si a já ti něco uvařím.“

Zuřivě na něho zírala a chvíli ji napadala jen samá zlá slova. Pak náhle propukla v pláč.

„Ježíšikriste,“ Flynn si promnul tvář dlaní. „To se ti povedlo, Hennessy.“

Přešel k oknu a nehybně vyhlížel ven, zatímco za jeho zády divoce plakala. „Promiň. Nevím, co si s tebou počít. Nějak nestíhám. Když mě tady nechceš, fajn, zavolám Daně. Ale nemůžeš zůstat úplně sama.“

„Ani já nevím, co si se sebou počít.“ Natáhla se k zásuvce pro papírové kapesníky. „Jestli vysílám zmatené signály, není to naschvál.“ Otírala si tvář, ale slzy nešly tak snadno zastavit. „Ani nevím, co od tebe čekám. Vždyť netuším, co mám čekat sama od sebe. Dřív mi bylo všechno jasné. A teď mám jen hrozný strach. Bojím se toho, co se děje kolem mě i ve mně. Už nevím, co je pravda a co ne. Jestli tady vůbec jsi.“

Vrátil se a znovu usedl vedle ní. „Jsem tady,“ řekl a vzal ji pevně za ruku. „Tohle je skutečnost.“

„Flynn.“ Uklidnila se pohledem na spojené ruce. „Celý život mám jen pár tajných přání. Toužila jsem

malovat. Co se pamatuju, chtěla jsem se stát umělkyní. Výjimečnou malířkou. Studovala jsem to, snažila se, ale nikdy se nedostala dost blízko. Nemám nadání.“

Zavřela oči. „Přijmout to bolelo víc, než si dokážeš představit.“ Už klidněji si vydechla a zadívala se na něho. „To nejlepší, co jsem mohla, bylo pracovat s uměním, pohybovat se v jeho blízkosti a nějak tu svou touhu využít.“ Přitiskla si zaťatou pěst na srdce.

„Alespoň v tom jsem dobrá.“

„A nemyslíš, že je něco vznešeného na tom, že máš práci, ve které vynikáš a máš ji ráda? I když to nebyla tvoje první volba.“

„Hezky řečeno. Ale je moc těžké vzdát se svého snu. Asi víš, o čem mluvím.“

„Ano, vím.“

„Pak jsem si vždycky přála někoho milovat a být milována. Absolutně. Vědět, že když jdu spát nebo ráno vstávám, že je ten někdo se mnou. Že mi rozumí a touží po mně. V tom jsem zatím taky neměla moc štěstí. Třeba jsem někoho potkala a vypadalo to dobře. Ale nikdy mě to nezasáhlo dost hluboko. Ještě jsem necítila takové to pohnutí nebo horkost, co pak přejde do toho nádherného hřejivého pocitu. Jako když poznáš, že tohle je člověk, na kterého jsi čekal. To až s tebou. Ne, nech mě to dokončit,“ dodala rychle.

Vzala si sklenici s vodou, aby osvěžila hrdlo. „Když celý život něco hledáš a pak to objevíš, je to jako zázrak. Každá buňka v těle jako by se otevřela a začala pulzovat. Předtím bylo člověku fajn, jeho život měl smysl a řád. Ale teď jde o víc. Nedokážu vysvětlit, v čem je to víc, ale když to pak ztratíš, už nikdy ta prázdná místa ničím nezaplníš. Už to nebude stejné. To mě děsí. Bojím se,

aby to, co cítím, nebyl jen nějaký žert osudu. Třeba se ráno probudím a to bušení tady najednou zmizí a bude tam ticho. Už nebudu cítit to co teď, to, na co jsem celý život čekala.“

Oči měla zase suché a ruce klidné. Odložila sklenici. „Nesnesla bych, že mě taky nemiluješ. Pořád mám naději, že začneš. Ale mnohem horší by bylo nemilovat tebe. Bylo by to jako... jako kdyby mi někdo zevnitř něco ukradl. Asi bych už nedokázala žít jako dřív.“

Pohládl ji po vlasech a přitáhl si ji k boku, aby mohla položit hlavu na jeho rameno. „Nikdo mě nikdy nemiloval, aspoň ne tak, jak říkáš. Taky nevím, co s tím, Malory, ale nechtěl bych o to přijít.“

„Viděla jsem, jaký by život mohl být. Obyčejný den, ale tak dokonalý jako drahokam, co se ti zatřpytí na dlani. Nechal mě to poznat a prožívat. Donutil mě to chtít.“

Odtáhl se a zahleděl se jí do tváře. „V tom snu?“

Přikývla. „Zranil mě na nejcitlivějším místě, když jsem se toho pak musela vzdát. Je to vysoká cena, Flynne.“

„Vyprávěj.“

„Asi budu muset. Cítila jsem se hrozně unavená a nejvíc ze všeho chtěla spát. Jen si tak lehnout a na chvíli na všechno zapomenout.“

Provedla ho svým snem, popsala pocit štěstí a pohody, život v domě plném lásky, to, jak ráno připravoval snídani.“

„Tady ses měla probudit. Já a vaření? To je skutečný blud.“

„Byl to jen francouzský toust. Ten mám ráda, když ráno nemusím spěchat. Mluvili jsme o dovolené a vzpomínali na místa, kde jsme už spolu byli. Všechno

jsem si pamatovala. Pak se vzbudilo naše dítě.“

„Dítě?“ Flynn zbledl. „My jsme měli... Tam bylo dítě?“

„Šla jsem ho zvednout z postýlky.“

„Jeho?“

„Ano, byl to kluk. Všude v domě visely moje obrazy. Krásné, dokonce jsem si pamatovala, jak jsem je malovala. Vzala jsem chlapečka do náruče a cítila neuvěřitelnou lásku – byla jsem jí plná. A najednou... najednou jsem si nemohla vzpomenout na jeho jméno. Jasně jsem cítila jeho tělíčko, měkké, hebké, teploučké, ale neznala jsem jeho jméno. Přišel jsi za námi, ale byl jsi nějak průsvitný. Pochopila jsem, že neprožívám skutečnost.“

Musela vstát a pohybovat se. „Než mě to ale mohlo začít bolet, stála jsem v ateliéru. V mém vlastním ateliéru obklopená svými obrazy. Cítila jsem barvy a terpentýn. Držela jsem štětec a uměla ho použít. Ovládala jsem to, po čem jsem vždycky toužila. Bylo to stejně silné jako chovat v náruči svoje dítě. A stejně falešné. On tam byl se mnou.“

„Kdo?“

Sykavě vydechla a obrátila se. „Jmenuje se Kane. Zloděj duší. Mluvil na mě. Že prý můžu mít všechno, ten život, lásku i talent. Může to být skutečné. Jen když zůstanu uvnitř, nebudu se muset ničeho vzdát. Budeme se milovat, mít dítě, stanu se umělkyní. Všechno bude dokonalé, ale jen ve snu. Sen se stane skutečností.“

„Dotkl se tě?“ Přiběhl k ní a hladil ji, jako by hledal nějaké rány. „Neublížil ti?“

„Prý tamten svět, nebo tenhle,“ dodala klidně. „Měla jsem si vybrat. Chtělo se mi tam zůstat, ale nešlo to.“

Nechci žít jen ve snu, Flynn, i kdyby byl dokonalý. Když není skutečný, neznamená nic. A kdybych zůstala, bylo by to, jako kdybych mu dala svoji duši, ne?“

„Křičela jsi.“ Flynn si opřel čelo o její. „Hroznější křičela.“

„Snažil se mi ji vzít, ale zaslechla jsem tvoje volání. Proč jsi vlastně přišel?“

„Bylas na mě našťvaná a chtěl jsem to napravit.“

„Jen otrávená,“ zavržela hlavou a přitiskla se k němu.

„Ale to mi dlouho nevydrží. Chci, abys se mnou zůstal. Bojím se usnout. Třeba se tam dostanu zpátky a už nebudu mít sílu vrátit se.“

„Myslím, že máš síly dost. A kdybys potřebovala, vytáhnu tě odtamtud.“

„Možná ani tohle není skutečnost,“ zvedla k němu rty, „ale potřebuju tě.“

„Je to skutečnost.“ Vzal ji za ruce a obě jí políbil. „To je jediná jistota, kterou v tomhle blázinci vidím. Ať k tobě cítím cokoli, Mal, je to opravdové.“

„Když neumíš říct, co cítíš, ukaž mi to.“ Přitáhla ho blíž k sobě. „Ukaž mi to hned teď.“

Všechny ty smíšené pocity – touha, pochybnost, žádost – se slily do jednoho polibku. A protože je přijala, začal se uklidňovat. Ovládla ho něha, když ji vzal do náruče jako dítě.

„Chci tě chránit a je mi fuk, jestli tě tím našťvu.“ Odnesl ji do ložnice, položil na postel a začal ji svlékat.

„A budu se ti plést do cesty, když to jinak nepůjde.“

„Nepotřebuju, aby na mě někdo dohlížel.“ Vztáhla ruku k jeho tváři. „Jen někoho, kdo by se na mě díval.“

„Malory, já se na tebe dívám bez přestání, dokonce, i když nejsi se mnou.“

S úsměvem se nadzvedla, aby jí mohl stáhnout triko.
„To je zvláštní, ale moc hezké. Lehni si ke mně.“

Leželi na boku a dívali se sobě do tváře. „Právě teď se cítím v bezpečí a nijak mě to nerozčiluje.“

„Možná se cítíš až moc bezpečná, ne?“ Přejel jí prstem po oblině nadra.

„Možná.“ Zavzdychala, protože se jí otřel tváří o hrdlo.
„Tohle mě ale neděsí. Budeš muset přitvrdit.“

Překulil se na ni a začal pustošit její rty.

„Hm, to už je lepší,“ vydechla.

Chvěla se, přesně tak, aby se vzrušil. Její plet' se rozpalovala. Mohl se docela ztratit v jejích tvarech a vůních, v té nutkavé touze učinit ji šťastnou.

Byl s ní svázaný. Možná ještě dřív, než ji potkal. Třeba v životě jednal a chyboval právě tak, aby byl nasměrován k téhle chvíli a k téhle ženě?

Má člověk vůbec možnost volby?

Ucítila, že se odtáhl. „Ne, nevzdaluj se mi,“ zaprosila.
„Nech mě milovat tě. Potřebuju to.“

Objala ho a sváděla ho svými polibky. Teď by se vzdala vší své hrdosti bez mrknutí oka. Pohybovala se pod ním, dokud se nezachvěl.

Doteky dlaní. Spojená ústa. Dýchavičné vzdechy a houstnoucí vzduch. Dlouhé, líné polibky zakončené hladovým sténáním.

Už nedokázal odolat spojení s ní, zachytil ho prazákladní rytmus, z něhož nebylo úniku. Srdce, připomínající úder kladiva, hrozilo rozbít jeho hrudník, a přece to nestačilo.

Toužil se ponořit do moře jejích vůní. Chvillemi se mu měkce poddávala a chvillemi tuhla jako zaťatá pěst. Když zavzlykala jeho jméno, myslel, že zešílí.

Vztyčila se nad ním. Zaklesli se spolu prsty. Pak ho přijala do sebe a celé jeho tělo jako by se zauzlovalo.

„Malory.“

Zavrtěla hlavou a sehnula se pro polibek. „Chtěj mě.“

„Chci.“

„Dívej se, jak si tě vezmu.“

Prohnula se v zádech, pohladila se vzhůru po těle, přejela přes řadra až k vlasům a začala se zvedat.

Cítil horkost, roztavující jeho svaly i kosti. Pohybovala se nad ním, štíhlá, silná, bělostná i zlatá. Obklopovala ho, vlastnila ho. Doháněla k šílenství.

Nechal se pohltnout rozkoší. Pokračovala rychleji a tvrději dál, až jí barvy před očima splývaly. Je naživu, uvědomovala si. Oba žijí. Krev jí pulzovala v žilách a rozpalovala srdce. Po kůži jí stékal zdravý pot. Cítila Flynnu v ústech i ve svém nitru.

Tohle je život.

Držela se té chvíle, až se jeho sláva zdála nesnesitelná, až se jeho tělo zvedlo v křeči a ona začala padat dolů.

Polévka se mu povedla, i když ji pobíháním kolem sporáku spíš pobavil. Pustil tichou hudbu a nechal svítit jen tlumené světlo, aby zachoval uvolněnou atmosféru.

Měl mnoho otázek, až příliš mnoho, co se týkalo jejího snu. Jenže jedna jeho část považovala vyptávání za přirozené a druhá chtěla pro Malory na chvíli klid a pocit bezpečí.

„Mohl bych zaběhnout do půjčovny pro nějaký hezký film,“ navrhl. „Trochu bysme si pohověli...“

„Nechod' nikam.“ Přitulila se k němu na pohovce.

„Nemusíš mě ničím bavit, Flynnne. Stejně si o tom musíme ještě promluvit.“

„Ale to nespěchá.“

„Myslela jsem, že je novinářská povinnost získat rychle všechny informace.“

„Jenže *Zpravodaj* neotiskne story o keltské mytologii ve Valley, dokud tohle všechno neskončí. Takže není kam spěchat.“

„A kdybys pracoval pro *New York Times*.

„To by bylo jiné.“ Pohládl ji po vlasech a usrkl trochu vína. „To bych byl dravý cynik a vydoloval bych články z tebe nebo někoho jiného. Asi bych působil upjatě a vystresovaně a možná měl taky problém s pitím. Nejspíš bych se touhle dobou dopracoval k druhému rozvodu a do společnosti s sebou vodil nějakou zrzku.“

„A jak myslíš, že by tvůj život v New Yorku vypadal *doopravdy*.“

„Nevím. Rád si představuju, že bych tam dělal dobrou a důležitou práci.“

„A tvoje práce tady se ti nezdá důležitá?“

„Slouží svému účelu.“

„Důležitému účelu. Nejen že lidi informujete a bavíte, že udržujete tradici, ale taky je zaměstnáváte. V redakci, v distribuci... Kam by se poděli, kdybys odešel?“

„Nejsem jediný, kdo by to tu mohl řídit.“

„Ale asi jediný, od koho se to čekalo. Odešel bys teď, kdyby to šlo?“

Zamyslel se. „Ne. Už jsem se jednou rozhodl. Většinou jsem s tím rozhodnutím spokojený. Jen občas trochu zapochybuju.“

„Já jsem se nemohla stát malířkou. Nikdo mi to neřekl a nenutil mě to vzdávat, prostě jsem nebyla dost dobrá. To je něco jiného, než když jsi dobrý a někdo řekne, že to nejde.“

„Ale tak přesně to nebylo.“

„A jak teda?“

„Musela bys znát mou matku. Její plány byly vždycky dost definitivní. A když otec zemřel, muselo to zatraceně narušit plán číslo jedna.“

„Flynn.“

„Neříkám, že ho nemilovala a že netruchlila. Pro všechny to bylo moc zlé. A on ji uměl rozesmát. Celý rok po jeho smrti jsem neslyšel její smích.“

„Flynn,“ bylo jí úzko, „promiň.“

„Ale je silná. Jedna věc se dá o Elizabeth Flynn Hennessy Steelové říct s jistotou – není to žádná padavka.“

„Máš ji rád.“ Zajela mu do vlasů. „To jsem chtěla vědět.“

„Jistě, že mám, ale žít s ní i tak nebylo snadné. Každopádně když se trochu zotavila, pochopila, že je čas na plán B. Jeho součástí bylo převést na mě odpovědnost za noviny. To mi nevadilo, protože jsem myslel, že to hned tak nepříjde a pak si s tím nějak poradím. V redakci jsem pracoval rád nejen jako reportér, zajímala mě i vydavatelská činnost.“

„Ale chtěl jsi to dělat v New Yorku.“

„Připadal jsem si na tohle město moc velký. Měl jsem hodně co říct, čekala na mě Pulitzerova cena, no ne? Ale pak se matka provdala za Joea, Danina otce. Je to skvělý chlap.“

„Dokáže ji taky rozesmát?“

„Jo, jo, dokáže. Z nás čtyř se stala prima rodina. Snad jsem si to tehdy ani neuvědomoval. Ale vedle Joea ze mě spadla část napětí. Měli jsme dojem, že ti dva budou pro naše noviny pracovat věčně.“

„Joe je taky novinář?“

„Ano, dělal to celý život. Žertoval, že si vzal za ženu svou šéfkou. Ale tvořili dobrý tým, takže jsem si nedělal starosti. Po vysoké jsem se tady chtěl pár let otrkávat a pak vyrazit do New Yorku a nabídnout tam své znalosti a služby. Když jsem se seznámil s Lily, připadalo mi to jako třešnička na dortu.“

„A co se stalo dál?“

„Joe onemocněl. Když na to teď vzpomínám, matka prožívala hrozný strach, že zase ztratí někoho tak blízkého. Ona city moc neprojevuje, je taková rázná, ale zdrženlivá, jenže tohle jsem nějak vycítil. Nevím, jak to tehdy brala, ale museli se odstěhovat. Joe měl větší šanci na uzdravení, pokud změní klima a vypadne ze stresujícího prostředí. Takže buď jsem tu musel zůstat, nebo by *Zpravodaj* zavřeli.“

„A ona očekávala, že zůstaneš.“ Zavzpomínal, co k tomu matka řekla. „Ano, že splním svoji povinnost. Byl jsem na ni naštvaný celý první rok a druhý vlastně taky. Až ten třetí jsem rezignoval. Ani přesně nevím, kdy se z rezignace stalo... řekněme uspokojení. A někdy v té době jsem si taky koupil dům a získal Moea.“

„Mám dojem, že ses dostal mimo plán své matky a plníš si svůj.“

Se smíchem si oddechl. „Sakra práce, máš pravdu!“

15

Dana neměla moc důvodů proč vstát. Obyčejně ji z postele zvedala potřeba jít do práce, ale ve volné dny neznala ráno lepší zábavu než si trochu pospat.

Ten den se jí vzdala jen na Flynnovu žádost, což považovala za nejvyšší důkaz sesterské lásky. Brala to tak, že aspoň nasbírá cenné body pro případné pozdější vykoupení na onom světě.

V sedm třicet zaklepala na dveře Maloryina bytu, oblečená do trika od Groucho Maxe, sepraných džin a tenisek.

Protože sestru dobře znal, otevřel jí Flynn se šálkem kávy v ruce a ihned jí ho strčil pod nos. „Jsi můj poklad, moje zlato, moje sluníčko.“

„Nech si to.“ Nakráčela dovnitř, posadila se na pohovku a přivoněla ke kávě. „Kde je Mal?“

„Ještě spí.“

„Máte bagety?“

„To nevím. Nedíval jsem se. Ale to jsem měl,“ dodal ihned. „Jsem sobecký parchant a myslím jen na sebe.“

„Promiň, ale radši bych to řekla sama.“

„Jen d šetřím čas a energii. Už musím jít. Měl bych být v redakci za... kruci, za dvacet minut,“ dodal s pohledem na hodinky.

„Ještě mi řekni, proč sedím v Maloryině bytě, piju kafe a doufám, že bude bageta, když ona spí.“

„Nemám čas na podrobnosti. Prožila zlou noc a nechci ji nechávat o samotě. Ani na chvíli.“

„Proboha, Flynn, to ji snad někdo zmlátil?“

„Dalo by se to tak říct. Psychicky. Ale já to nebyl,“
doplnil a běžel ke dveřím. „Prostě zůstaň s ní, ano?
Utrhnu se, jak to půjde, ale dneska mě čeká děsný den.
Nech ji vyspat a pak, co já vím, nějak ji zaměstnej.
Zavolám.“

To už proběhl zadními dveřmi a zmizel, Dana se
nestačila ani zamračit. „Na novináře jsi toho vysypal dost
málo.“ Rozhodla se nějak využít čas a prohledala
Maloryinu kuchyň.

Právě se s rozkoší zakousla do první makové bagety,
když se na prahu objevila Malory.

Trochu блedá, s nateklýma očima a dost pocuchaná. To
poslední měl nejspíš na svědomí Flynn, uvědomila si
Dana. „Nazdar. Chceš druhou půlku?“

Malory jen rozespale zamrkala. „Ahoj. Kde je Flynn?“

„Musel jít. Sváděl to na žurnalistiku a tak podobně. Dáš
si místo něho kafe?“

„Ano.“ Promnula si oči a snažila se přemýšlet. „Co
tady vlastně děláš ty?“

„Nemám ponětí. Flynn mě vzbudil v dost nešťastnou
hodinu a požádal mě, abych přijela. Nic moc
nevysvědoval, zato hodně škemral, tak jsem tady. O co
jde?“

„Asi o mě má strach.“ Zamyslela se nad tím a zjistila,
že jí to nevádí. „To je hezké.“

„Jo, je to cukroušek. Proč o tebe má strach?“

„Na to si snad radši sedneme.“

Vyprávěla Daně, co se stalo.

„Jak vypadal?“ zeptala se pak Dana.

„Hm... výrazná tvář, mírně asketická. Počkej... Asi
bych ho dokázala nakreslit.“

Zašla si do jedné zásuvky pro tužku a blok a znovu se

posadila. „Měl natolik výrazné rysy, že by to nemuselo být těžké. Ale důležitější než jeho vzhled byl dojem, kterým působil. Byl přitažlivý, dokonce charismatický.“

„A co ten dům, kde jste bydleli?“ naléhala Dana.

„Z něho mám jen matné dojmy. Zdál se známý, prostě jako domov, takže jsem si nevšímalá detailů. Měl dvě patra, travnatý dvorek, hezkou zahradu, prosluněnou kuchyň.“

„Takže to nebyl Flynnův dům?“

Malory zvedla hlavu. „Ne,“ řekla pomalu. „Nebyl. To mě nenapadlo. Ale člověk by čekal, že to bude jeho dům. Proč bych ve své fantazii nebydlela v jeho domě? Je přece krásný.“

„Třeba Kane nemohl využít jeho dům, protože už je obsazený, nebo tak něco. Ale to asi není důležité.“

„Myslím, že všechno je důležité. Všechno co jsem viděla, slyšela a cítila. Jen nevím jak moc. Tady...“ Ukázala Daně svou kresbu. „Je to jen skica, ale líp to neumím. Myslím, že jsem aspoň vystihla podstatu.“

„Páni!“ Dana obdivně hvízdla. „Takže kouzelník Kane je horký zboží.“

„Šla z něho hrůza, Dano.“

„Nemohl ti doopravdy ublížit.“

„Tentokrát ne. Ale dostal se mi do hlavy. Bylo to jako invaze.“ Mal stiskla pevně rty. „Jako znásilnění. Ví, co cítím a co bych si přála.“

„Ale něco přece nevěděl. Netušil, že ho pošleš do háje.“

, Malory se opřela do židle. „Máš pravdu. Nevěděl, že odmítnu, ani to, že poznám – i když jen ve snu – že mě chce uvěznit někde, kde je krásně, ale kde nenajdu klíče. Obě ty věci ho překvapily a našťovaly. A to znamená, že neví úplně všechno.“

Jen nerada Dana přistoupila na to, že budou pracovat ve Flynnově domě. Dávalo to smysl, protože tam byly oba obrazy, jak podotkla Malory, bohužel tam taky bydlel Jordan Hawke.

Naděje, že ho v domě nezastihnou, pohasla, když na příjezdové cestě spatřily jeho veterána.

„Vždycky si potrpěl na stará auta,“ ušklíbla se Dana při pohledu na thunderbird, ale tajně musela obdivovat jeho linie a nablýskaný chrom.

Dala by nevím co, aby mohla usednout za volant a rozpálit to někde na dálnici.

„Nechápu, proč potřebuje takové auto, když bydlí na Manhattanu.“

Malory v jejím tónu rozeznala smutek a hořkost a na chvíli se u dveří zarazila. „Máš problém tam jít? Jestli ano, zajdeme se na obrazy podívat, až tady Jordan nebude.“

„Žádný problém. On už pro mě neexistuje. V představách jsem ho dávno utopila v roztoku s ebolou. Byla to nechutná, ale uspokojujivá práce.“

„Tak fajn.“ Malory chtěla zaklepat, ale Dana ji lehce odstrčila.

„Já na dveře svého bráchy neklepu.“ Strčila klíč do zámku. „I kdyby u něj právě bydlel ten největší debil.“

Vešla dovnitř připravená ke konfrontaci. A když ho nikde neviděla, alespoň za sebou práskla dveřmi.

„Dano.“

„Promiň, to nebylo naschvál.“ Zahákla si palce za kapsy kalhot a vydala se do obýváku. „Jsou tam, kde jsme je nechali,“ kývla k obrazům. „A nic nového na nich nevidím. Takže pro dnešek máme volno a mužem jít

třeba nakupovat, ne?“

„Potřebuju si je znova podrobně prohlédnout a k tomu si projít všechny poznámky. Ale není důvod, abys tady trčela se mnou.“

„Slíbila jsem to Flynnovi.“

„Flynn to s tím strachem přehání.“

„Jo, ale slíbila jsem to.“ Ucítla pohyb za zády a ztuhla.

„Já na rozdíl od jiných sliby držím.“

„A stejně silně lpíš na starých křivdách,“ dodal Jordan.

„Dobrý den, dámy. Co pro vás můžu udělat?“

„Potřebovala bych se znova podívat na obrazy, jestli to nevadí,“ vysvětlovala Malory.

„Proč by mělo, copak je to jeho dům?“

„To je pravda.“ Jordan se vysokým, pevným tělem v černém triku a džínách opíral o dveře. „Poslužte si.“

„Nemáš nic lepšího na práci než očumovat?“ napadla ho Dana. „Třeba předstírat psaní nebo odírat z kůže nějakého nakladatele.“

„Jasně, my literární fušeři to jinak neděláme. Za pár týdnů sesmolíme knihu a pak jen utrácíme tantiémy.“

„Nevadí mi, že se vy dva chcete hádat, vážně ne.“

Malory si odložila kufřík plný poznámek. „Ale možná byste si to mohli odnést do jiné místnosti.“

„My se nehádáme,“ odpověděl Jordan. „To je jen předehra.“

„Leda ve snu.“

„Kočko, v mých snech toho máš mnohem míň na sobě. Dejte vědět, kdybyste chtěla s něčím pomoci, Malory.“ Narovnal se a odešel.

„Hned jsem zpátky.“ Dana za ním vyrazila jako raketa.

„Do kuchyně, ty jeden frajere.“ Proběhla kolem něho a se zatátými zuby tam na něho čekala.

Dorazil vlastním tempem jako vždycky, uvědomila si. To ji ještě víc rozčílilo. Měla na jazyku první spršku nadávek, jenže přešel přímo k ní, chytil ji za boky a zakryl její šokovaná ústa svými.

Tělem jí projela horká vlna.

Taky jako vždycky.

Něco jako žhavá kometa explodovalo v jejím mozku a zanechalo v těle spáleniště. Tohle už ne, už nikdy znova.

Značnou silou ho od sebe odstrčila. Nedá mu facku, to bylo příliš známé a příliš ženské gesto, říkal si spíš o ránu pěstí.

„Promiň, myslel jsem, že proto mě zveš do kuchyně.“

„Zkus to znova a poteče krev.“

Trhl rameny a přešel ke kávovaru. „Moje chyba.“

„To teda jo. Ty už hezky dlouho nemáš právo na mě sahat. Možná jsi do toho tady zapletený, protožes náhodou koupil ten obraz, takže tě musím snášet. A taky jsi Flynnův kamarád. Ale dokud tady bydlíš, budeš dodržovat pravidla.“

Nalil kávu do dvou hrnků a ten její postavil na pracovní desku. „Tak začni.“

„Už nikdy se mě nedotkneš. I kdybych měla spadnout pod autobus, nezkoušej mě tahat zpátky na chodník.“

„Chápu. Radši se necháš přejet autobusem, než bych se tě dotýkal. Co dál?“

„Jsi hnusnej parchant.“

Po tváři mu přelétlo cosi jako lítostivý výraz. „To vím. Ale nechme toho na chvílku. Oběma nám záleží na Flynnovi a Flynnovi zas na téhle věci. I na té ženě v pokoji, která je taky tvoje kamarádka. Všechny nás to nějak spojuje, ať se nám to líbí nebo ne. Radši mi to vysvětlí. Ráno se tady stavil sotva na tři minuty, a když v

noci volal, řekl jen, že Malory má potíže.“

„Když Malory bude chtít, poví ti to sama.“

Podej jí olivovou ratolest a ona ti ji omlátí o hlavu, pomyslel si. „Jsi pořád stejně umanutá.“

„Jde o soukromou věc,“ odsekla. „Intimní. A ona tě nezná.“ I přesto, že se zapřísahala, začaly se jí oči plnit slzami. „Ani já vlastně ne.“

Její vodnatý pohled se mu vryl přímo do srdce. „Dano.“

Popošel o krok blíž, ale popadla z linky nůž. „Dej ty pracky pryč, nebo ti je uříznu.“

Zůstal stát a schoval ruce do kapes. „Proč mě radši rovnou nezapíchneš?“

„Stačí, když se budeš držet dál. Flynn nechce Mal nechat samotnou. Takže mě můžeš vystřídat, protože odcházím.“

„Jestli mám dělat hlídače, měl bych aspoň vědět před čím.“

„Před děsným, zlým čarodějem.“ Otevřela zadní dveře. „A jestli se jí něco stane, nejen že tě zapíchnu, ale hodím to tvý černý srdce psovi.“

„Vynalézavá jako vždycky,“ zašeptal, když za sebou práskla dveřmi.

Promnul si břicho kolem žaludku. Způsobila mu svírání, v čemž taky vynikala. Zadíval se na kávu, které se ani nedotkla. 1 když mu to přišlo hloupě symbolické, vzal ji a vylil do dřezu.

„A je to spláchnuté, kočko. Stejně jako my dva.“

Malory si prohlížela obrazy, dokud ji nerozbolely oči. Chvilí psala poznámky a pak si lehla na záda a dívala se na strop. V hlavě jí kolovaly všechny dosavadní poznatky a marně doufala, že vytvoří nějaký nový,

jasnější vzor.

Zpívající bohyně, světlo a stín. Co by našla v sobě a co mimo sebe? Co ještě neobjevila? Láska má vést ke klíči.

Sakra.

Tři obrazy, tri klíče. Znamenalo to, že na každém z nich najde stopu vedoucí k jednomu z klíčů? Anebo ji všechny tri společně mají pomoci k tomu prvnímu?

Ať tak nebo tak, stopu neviděla.

Obrazy měly jisté společné znaky. Legendární tematiku, les se stíny ukrývající tři bytosti.

Jednou z nich byl Kane.

Proč se ale objevil i na portrétu mladého Artuše? Opravdu tam tehdy byl, stejně jako Rowena a Pitte, nebo je jejich přítomnost jen symbolická?

Ale i přes tyhle společné znaky Artušův obraz do trojice nezapadal. Existoval snad ještě další obraz sester ze skla?

Kde ho má hledat a co by jí řekl?

Přetočila se na bok a znovu se na mladého krále zadívala. Bílá holubice v pravém horním rohu. Že by symbol Guinevry? Začátek konce toho zářivého okamžiku?

Zrada v lásce. Následky lásky.

Copak ona teď také neřešila následky lásky? Duše byla přece symbolem lásky a krásy stejně jako srdce. City, poezie, umění, hudba. Kouzlo. Samé duchovní prvky.

Bez duše by nebyly žádné následky, ale ani krása.

Pokud bohyně zpívá, neznamená to, že stále má svoji duši?

Klíč by měla hledat na místě umění nebo lásky. Někde, kde najde krásu nebo hudbu. Nebo kde se takové věci nahromadily.

V muzeu? V galerii? Galerie, napadlo ji a vyskočila na nohy. „Dano!“

Vběhla do kuchyně, ale zarazila se, protože u odřeného jídelního stolu a laptopu seděl Jordan.

„Promiňte, myslela jsem, že je tady Dana.“

„Ta odešla už před hodinami.“

„Před hodinami?“ Malory si promnula obličej, jako by se právě probudila. „Úplně jsem zapomněla na čas.“

„To se mi stává často. Dáte si kafe?“ Zadíval se na prázdnou konvici na lince. „Jestli jo, musíte si ho uvařit.“

„Ne, potřebovala bych... Ale vy pracujete, nechtěla jsem rušit.“

„To nic. Mám dneska jeden z těch dnů, kdy spíš přemýšlím o docela jiné práci. Třeba být dřevorubcem na Yukonu nebo barmanem v tropickém středisku.“

„Dost rozdílné touhy.“

„Každá z nich by byla větší legrace, než to co dělám teď.“

Všimla si prázdného hrnku, plného popelníku a supermoderního laptopu na hrozném stole v ošklivé kuchyni.

„Prostředí asi nemá na tvůrčí práci vliv, co?“

„Když má člověk dobrý den, může sedět třeba v kanále, hlavně když má notes a prášky na průjem.“

„Asi máte pravdu, ale uvažuji, jestli sedíte v téhle... neutěšené místnosti proto, abyste na mě dohlížel.“

„To záleží na vás.“ Zaklonil se a začal si pohrávat s poloprázdnou krabičkou cigaret. „Jestli vám to nevadí, tak jo. Ale jestli by vás to mělo naštvat, pak nevím, o čem mluvíte.“

Naklonila hlavu ke straně. „A když řeknu, že musím odejít a něco si ověřit?“

Roztomile se usmál, což by se dalo u méně šibalské tváře považovat za projev nevinnosti. „Odpovím, jestli nevádí, když se připojím. Udělalo by mi dobře, kdybych si na chvilku provětral hlavu. Kam jedeme?“

„Do galerie. Napadlo mě, že klíč musí být nějak spojený s uměním, s krásou a tedy s obrazy. Je to nejlogičtější místo, kde začít hledat.“

„Hm. Takže zajdete na veřejné místo během otvírací doby a nikomu nebude vadit, že prohledáváte výstavní sály, sklady a kanceláře.“

„No, když to podáváte takhle.“ Poraženecky se posadila naproti. „Myslíte, že je to celé jen fantasmagorie?“

Jordan si vzpomněl, jak na vlastní oči viděl zmizet štůsky stodolarovek. „Ne tak docela.“

„A kdybych řekla, že znám způsob jak se do galerie dostat po návštěvních hodinách?“

„Odpověděl bych, že byste pro tenhle úkol nebyla vybrána, kdybyste nebyla přizpůsobivá dáma s fantazií, která je navíc ochotná riskovat.“

„To jste řekl hezky. Nevím, jestli to platí vždycky, ale teď ano. Musím ale vyřídit pár telefonátů. A Jordane? Považuji za projev charakteru a silné vůle, když někdo ztrácí čas hlídáním cizího člověka jen proto, že ho o to požádal přítel.“

Malory si od Toda vzala klíče a na oplátku ho objala. „Máš to u mě.“

„Taky si myslím, ale stačilo by mi nějaké vysvětlení.“

„Hned jak to půjde, slibuju.“

„Zlatíčko, tohle začíná být divné. Nejdřív se necháš

vyhodit, pak se nabouráš do Pameliných záznamů. Hned nato se odmítneš vrátit na místo s vyšším platem a nakonec se tady chceš courat po zavíračce.“

„Něco ti povím,“ zacinkala klíči na prstě, „tohle na tom zdaleka není to nejdivnější. Můžu ti prozradit, že dělám něco moc důležitého a s těmi nejlepšími úmysly. Nijak to neuškodí galerii, Jamesovi a už vůbec ne tobě.“

„Na to bych ani nepomyslel.“

„Ještě dnes ti ty klíče vrátím. Anebo nejpozději ráno.“

Tod se zadíval oknem na Flynnna, který přešlapoval na chodníku. „Nemá to co dělat se sexuálními hrátkami a s fetišismem?“

„Ne.“

„Hm, to je škoda. Takže já jdu. Dám si jedno dvě Martini a zkusím dělat, že nic nevím.“

„Prosím.“

Cestou ven se ještě ohlédl. „Ať se pouštíš, do čeho chceš, Mal, buď opatrná.“

„Budu, to ti slibuju.“

Čekala tam a pozorovala Toda, který se ještě venku krátce zastavil s Flynnem. Pak na Flynnna kývla, vtáhla ho dovnitř, zamkla a nastavila bezpečnostní kód. „Co ti Tod říkal?“

„Že když tě dostanu do maléru, pověsím mě za koule a ustříhne mi některé další části těla nůžkami na manikúru.“

„Jauvajs.“

„Taky bych řekl.“ Ohlédl se, jestli už Tod opravdu zmizel. „A povím ti, že kdybych tě chtěl dostat do maléru, tohle by mě dost odradilo.“

„Rozumím, ale tady hrozí malér spíš tobě. Když to vezmeš z právního hlediska, tvoje reputace šéfredaktora

místních novin by mohla silně utrpět. Nemusíš tady být se mnou.“

„Už jsem. Nůžky na manikúru jsou ty ostré, zahnuté, ne?“

„Jo.“

Bolestně sykl. „Toho jsem se bál. Takže kde začneme?“

„Asi nahoře. Vezmeme to shora dolů. Pokud klíče na obrazech nejsou zmenšené, měly by být asi sedm centimetrů dlouhé.“

„Takže malé klíčky.“

„Ano, docela malé. Místo zoubku je na konci jen taková malá kapka,“ pokračovala a podala mu skicu klíče. „Na druhém konci je ozdoba, keltský znak, trojitá spirála zvaná *triskeles*. Zoe ji objevila v jedné knize od Dany.“

„Vy tři tvoříte prima tým.“

„Taky mám ten dojem. Klíč je pozlacený nebo ze zlata. Myslím, že ho hned poznáme, pokud ho najdeme.“

Flynn se rozhlédl po hlavním sále s vysokým stropem. Kromě obrazů, plastik a jiných předmětů spatřil mnoho vitrín, prosklených stolků a polic.

„To je spousta místa, kde by se dal schovat klíč.“

„Počkej, až uvidíš sklady a balírnu.“

Pátrání zahájili v kancelářích. Malory odehnala pocit studu, když se prohrabovala zásuvkami a osobními věcmi zaměstnanců. Na útlocitnost není čas, říkala si. Pečlivě prohledala Jamesův stůl, nakoukla i pod něj.

„Myslíš, že by někdo jako Rowena a Pitte, nebo který bůh to schovával, přilepil kouzelný klíč na spodek nějaké zásuvky?“

Zpražila Flynnna vyčítavým pohledem. „Nesmíme vynechat žádnou možnost.“

Jak jí to slušelo, pomyslel si, když tam tak seděla na zemi, s vlasy staženými do culíku a našpulenými ústy. Uvažoval, jestli se oblékla do černého proto, že jí to přišlo na místě.

Bylo by jí to podobné.

„Pravda, ale tolik možností bychom zvládli rychleji, kdybychom na to pozvali i zbytek týmu.“

„Nemůžu tady nechat běhat tolik lidí najednou. Nebylo by to správné.“ A pocit viny se jí znovu zahryzl do svědomí. „Stačí, že jsi tu se mnou ty. Přitom to v žádném článku nemůžeš použít.“

Dřepl si vedle ní a zadíval se jí chladně do očí. „Myslíš, že proto to dělám?“

„Bylo by to pochopitelné,“ pokračovala a sundala ze stěny první obraz. „Jsi novinář,“ prohlédla rám a zadní část. „Téhle galerii a jejímu majiteli hodně dlužím. Rozhodně je do toho nechci zatahovat.“

Pověsila obraz zpátky a vzala do rukou jiný.

„Možná bys mohla sepsat seznam toho, co smím a nesmím zveřejnit.“

„Nevím, proč se rozčiluješ.“

„Ale víš. Investoval jsem do toho už spoustu času a neotiskl ani slovo. Nezpochybňuj moji morálku, když máš špatné svědomí. A neříkej mi, co mám a nemám psát.“

„Jde mi jen o to, abys tuhle návštěvu vynechal.“

„Ne, tady jde o důvěru a respekt k někomu, koho údajně miluješ. Jdu do další místnosti. Bude lepší, když se rozdělíme.“

Proboha, jak to jen tak rychle dokázala pokazit? Prohlížela poslední obraz a snažila se soustředit.

Flynn je prostě přecitlivělý. Když chce být naštvaný

kvůli tak jasné žádosti, je to jeho problém.

Dalších dvacet minut prohledávala kancelář centimetr po centimetru a utěšovala se, že Flynn prostě přehání.

Nepromluvili na sebe ještě celou hodinu. Vyhýbali se jeden druhému, přestože byli na stejném místě se stejným cílem.

Když se oba dostali do přízemí, našli si už každý svůj rytmus, ale stále mlčeli.

Byla to vysilující a nezáživná práce. Kontrolovat každý obraz, sošku, sokl, každý kus nábytku. Prohlížet schody, stěny, podlahy.

Malory se přesunula do skladu. Zažívala radost i zklamání při pohledu na nově získané předměty i na ty prodané, čekající na odbavení.

Ještě nedávno měla dohled nad všemi procesy, směla nakupovat a sjednávat ceny. V srdci stále považovala galerii za svou. Nespočítala by, kolikrát se tady vyskytovala po zavírací době. Jenže to by její přítomnost nikomu nevadila. Nemusela nikoho prosit o klíče, ani se stydět.

Nemusela mít špatné svědomí, připustila.

Teď cítila lítost, že přišla o tuhle část života. Asi udělala chybu, že se odmítla vrátit. A ještě větší, že sešla z rozumné a jasné cesty. Mohla by přece ještě zajít za Jamesem, že si všechno rozmyslela. Vklouznout zpátky do rutiny a dělat to co dřív.

Už by to nikdy nebylo jako dřív.

To ji nejvíc roztesknilo. Její život se neodvolatelně změnil. Ještě neměla čas té ztráty litovat, a tak se loučila právě teď – s každým cenným kouskem, který brala do ruky, s každou minutou strávenou v místě, které bývalo nejdůležitější částí jejího života.

Hlavou jí prošlo mnoho vzpomínek na každodenní práci v galerii. Tehdy ty události neznamenal nic, zato teď zpětně skoro všechno.

Flynn otevřel dveře do skladu. „Kde chceš...?“ Zmlkl, když se na ni zadíval. Oči měla suché, ale ztrápené. V náručí držela hrubě opracovanou kamennou sošku, jako by šlo o dítě.

„Co je?“

„Moc se mi po tom tady stýská. Jako by ve mně něco umřelo.“ Velmi opatrně položila sochu zpět na polici. „Tuhle věc jsem koupila před čtyřmi měsíci. Je od mladého výtvarníka. Takový nadšený, temperamentní kluk z malého města v Marylandu. Na oblasti se o něm už vědělo, ale žádná větší galerie ho zatím nekoupila. Byl to fajn pocit dát mu příležitost a přemýšlet o tom, co by mohl dokázat. Co *my* bychom spolu mohli dokázat.“

Přejela bříškem prstu po hraně kamene. „Někdo si to koupil a já už jsem s tím neměla nic společného. Dokonce ani neznám jméno na účtence. Už to není moje práce.“

„Nebýt tebe, ta socha by se sem vůbec nedostala a nikdo by ji nemohl koupit.“

„Možná, ale ty dny jsou pryč. Tady už není moje místo. Je mi líto, co jsem ti předtím řekla. Nechtěla jsem ti ublížit.“

„Zapomeň na to.“

„Ne,“ zhluboka se nadechla. „Neříkám, že nemám obavy, co o tom všem nakonec napíšeš. Bohužel ti ještě nedokážu absolutně důvěřovat, a to je v rozporu s tím, že tě miluju. Nedokážu to vysvětlit. A stejně ani pocít, že tady ten klíč není. Věděla jsem to už tu minutu, co mi Tod předával klíče. Musím to dokončit a prohledat to

tady, ale stejně tu není, Flynn. Tady už pro mě není nic.“

16

Flynn se zavřel v kanceláři, což bylo znamení, že píše a nechce být rušen. Ne že by tomu někdo věnoval zvláštní pozornost, ale dělal to ze zásady.

Nejprve si nechal téma sloupku volně proplouvat hlavou jako myšlenkovou řeku, kterou by posléze spoutal do nějaké formy.

Co vlastně určuje umělce? říkal si. Jsou umělci jen autoři děl, považovaných za krásná nebo šokující? Jen ti, kdo stvoří cosi, co druhé hluboce zasáhne? Ať už v hudbě, malířství, literatuře nebo na divadle.

Pokud ano, je pak zbytek světa pouze publikem? Pasivním obecnstvem, které přispívá svým potleskem nebo kritikou? Čím by byl umělec bez diváka? Tohle se nepodobalo jeho obvyklým sloupkům, uvědomil si Flynn s úsměvem. Ale téma nosil v hlavě od večera, kdy s Mal navštívili galerii. Přišel čas dostat to ven.

Pořád ji viděl v tom skladu se sochou v náruči a smutnýma očima. Od té chvíle, a to už byly tři dny, si všechny včetně jeho držela od těla. Jistě, řekla něco o tom, že má moc práce, studuje materiály a snaží se urovnat si život. Z jeho hlediska ale nikdy neměla v ničem nepořádek.

Ted' odmítala chodit mezi lidi a jeho nepouštěla k sobě.

Procvičil si ramena, chvíli klepal prsty do stolu, než se dokázal znovu soustředit na článek.

Není snad dítě, které poprvé zformuje své jméno na papíře, tak trochu umělcem? Vždyť objevuje intelekt, koordinaci a ego. Když vezme do ruky silnou pastelku a nakreslí těch pár písmen, nevytváří tak symbol sebe samého? Tohle jsem já a nikdo na světě není stejný.

Je to čistý výraz lidského umění.

A co žena, když večer přináší na stůl teplou večeři? Pro šéfkuchaře z Gorgon Bleu jistě ne, ale pro člověka, který nezvládne ani instantní polévku, budou pečené maso, bramborové pyré a fazolky představovat záhadné umělecké dílo. „Flynn?“

„Pracuju,“ odsekl, aniž zvedl hlavu.

„To nejsi sám.“ Rhoda za sebou zavřela, přešla kancelář a sedla si na židli. Založila si ruce na prsou a očima za hranatými brýlemi propalovala do Flynnova díry.

Ale bez publika, připraveného a ochotného konzumovat umění, z něho zůstanou jen studené zbytky k vyhození... „Sakra.“

Odtáhl se od klávesnice. „Co je?“

„Zkrátil jsi mi článek o pět řádků.“

Prsty ho svrběly, jak měl chuť popadnout pružinku a omotat ji Rhode kolem vysušeného krku. „No a?“

„Řekls, že mám napsat celých třicet řádků.“

„Ale tys mi dodala solidních dvacet pět řádků, to ostatní byla jen vata. Byl to dobrý článek, Rhodo, ale teď je ještě lepší.“

„Chci vědět, proč sis zasedl právě na mě, proč vždycky zkracuješ jen moje věci. Na to, co píše John a Carla, skoro nesáhneš.“

„John dělá sport. Píše o něm už přes deset let a má to dokonale promyšlené. Hotová věda.“

Umění a věda, napadlo ho a rychle si to poznamenal, ,

aby měl jak pokračovat ve svém sloupku. A sport... Sledoval někdy někdo nadhazovače, jak nohama formuje hlínu, dokud nemá přesný tvar, sklon a...

„Flynn!“

„Co? No?“ vyštěkl a přetočil zpět pásku svých myšlenek. „Carliny články upravuju, když je třeba. Rhoda, taky honím uzávěrku. Jestli s tím chceš začínat, vyber si čas někdy zítra.“

Stiskla rty. „Jestli se to nevyřeší, zítra už tady nebudu.“

Místo aby vzal do ruky figurku Lukea Skywalkera a představil si, že světelným mečem sežehl povýšený škleb z Rhodina obličej, narovnal se a opřel se do židle.

Nadešel čas, aby ji zpražil sám, uvědomil si.

„O. K. Tak za prvé mám po krk tvého vyhrožování odchodem. Jestli tu nejsi spokojená a nelíbí se ti, jak řídím noviny, můžeš jít.“

Zarděla se jako pivoňka. „Tvoje matka by nikdy...“

„Já nejsem moje matka. Uděláme dohodu. *Zpravodaj* teď vedu já, už skoro čtyři roky, a hodlám v tom ještě dlouho pokračovat. Zvykni si na to.“

Oči se jí zalily slzami. Flynn však pláč považoval za nečestnou obranu a snažil se ho ignorovat. „Ještě něco?“ zeptal se chladně.

„Pracovala jsem tady dřív, než ses vůbec naučil číst.“

„Což je nejspíš náš problém. Vyhovovalo ti, když noviny řídila má matka. Takže mě považuješ za dočasnou překážku a taky za nekompetentního šéfa.“

Rhoda šokované otevřela ústa. „Já si nemyslím, že jsi nekompetentní. Já jen chci...“

„Abych se ti nepletl do práce.“ Mluvil přátelsky, ale tvářil se stále stejně chladně. „Abych dělal, co se mi řekne, a ne naopak. To se ale nestane.“

„Jestli jsi přesvědčený, že nejsem dost dobrá, tak...“

„Zůstaň sedět,“ nařídil jí, když se chtěla zvednout.

Tohle už znal. Vyběhla by ven, začala by třískat věcmi, zuřivě by na něho zírala přes sklo a další článek schválně dodala těsně před uzávěrkou.

„Náhodou si myslím, že jsi dobrá. Ne že by na tom záleželo, když nemáš žádný respekt k mým schopnostem a autoritě. Nejspíš jsi v těžké pozici, protože jsi novinářka, jinou práci ve městě nenajdeš a téměř novinám velím právě já. Jenže ani jedna z těch věcí se v brzké době nezmění. Až tě příště požádám o třicet řádků, dodej mi třicet poctivých a nebudeme mít problém.“
Chvilí ťukal tužkou do stolu, zatímco na něj užasle zírala.

Perry White by to možná zvládl líp, bavil se v duchu Flynn, ale on si taky nevedl špatně. „Ještě něco?“

„Na zbytek dne si vezmu volno.“

„Ne, nevezmeš.“ Otočil se se židlí zpět k počítači.

„Článek o rozšíření té základní školy chci mít na stole do dvou hodin. A zavři za sebou.“

Vrátil se k psaní a potěšilo ho, že zaslechl jen tiché klapnutí dveří. Asi za minutu se zadíval přes sklo k Rhodině stolu. Seděla tam a zírala před sebe jako opařená.

Nenáviděl takovéhle konfrontace. Vždyť ta žena mu tajně podstrkovala gumové medvídky, když se po škole ukázal v redakci. Je to peklo, pomyslel si, promnul si spánky a dál předstíral práci. Je peklo být dospělý.

Odpoledne se na hodinku uvolnil, aby s Bradem a Jordanem zašel na oběd do jídelny na Hlavní. To místo se vůbec nezměnilo od časů, kdy se tu scházeli po

fotbalových zápasech nebo na večerní pokec, který se vždycky točil kolem holek a plánů do budoucna.

Vzduch tu stále čpěl smaženými kuřaty a za pultem měli jako tehdy vystavené čtyři druhy koláčů. Když se Flynn zadíval na hamburger, který si ze zvyku objednal, zapřemýšlel, jestli se v minulosti zasekla jídelna nebo spíš on sám.

Zamračil se na Bradův dietní sendvič. „Výměna?“

„Ty chceš můj sendvič?“

„Chci tvůj sendvič. Vyměníš ho?“ Aby to rychleji vyřešil, vyměnil Flynn talíře sám.

„Když jsi nechtěl hamburger, proč sis ho objednával?“

„Protože jsem obět' zvyku a tradice.“

„A vyřešíš to tím, že mi ukradneš sendvič, jo?“

„To je začátek. Dneska jsem si v práci taky poprvé smlsnul na Rhodě. Mám dojem, že až se vzpomatuje ze šoku, začne na mě plánovat atentát.“

„Jak to, žeš chtěl jeho sendvič a ne můj?“ zeptal se Jordan.

„Reubena nemám rád, je tam kyselé zelí.“

Jordan se zamyslel a pak si vyměnil talíř s Bradem.

„Ježíši, už jste přestali hrát škatulata?“ Brad se na reubena zamračil, ale usoudil, že vypadá dobře.

Flynn vzal do ruky svůj sendvič, i když už v duchu litoval, že si nenechal hamburger. „Myslíte, že když člověk zůstane celý život v rodném městě, je příliš svázaný s minulostí, nechce se měnit a růst, a tudíž tím oklešťuje svůj dospělý život?“

„Netušil jsem, že půjde o filozofickou debatu.“ Jordan přesto přistoupil na hru, a než si pokapal burger kečupem, zamyslel se. „Spíš bych řekl, že je ten člověk v rodném městě spokojený a vytvořil si k němu silnou

vazbu. Nebo je naopak příliš líný, aby z něj vytáhl paty.“

„Mám to tady rád. Chvíli sice trvalo, než jsem na to přišel, a donedávna jsem byl smířený s tím, jak tady život plyne. Od prvního tohoto měsíce je všechno jinak.“

„Kvůli těm klíčům?“ zeptal se Brad. „Nebo kvůli Malory?“

„To jde jedno s druhým. Klíče jsou takové dobrodružství, nebo ne? Něco jako pout' za svatým grálem nebo Indiána Jones a ztracená archa.“

„Nebo Elmer Fudd a Bugs Bunny,“ dodal Jordan.

„Jasně.“ Na Jordana bylo spolehnutí, vždycky rychle chápal. „Nikdo z nás vážně neutrpí, jestli klíče nenajdeme. Ne doopravdy.“

„Jeden rok života je podle mě dost vysoký trest,“ prohodil Brad.

„No dobře.“ Flynn si vzal hranolek z hromádky vedle sendviče. „Ale neumím si představit Pitta s Rowenou, jak někoho trestají.“

„Třeba o tom nebudou rozhodovat oni,“ poznamenal Jordan. „Spíš bych je viděl jako prostředníky pro odměnu nebo trest. Třeba taky nemají na vybranou?“

„Snažím se myslet pozitivně,“ řekl na to Flynn. „A představa, že klíče najdeme a dobře to dopadne, je příjemná.“

„A navíc je to hádanka a od té se špatně utíká.“

Flynn Bradovi přikývl a trochu se zavrtěl na židli. „Jenže jde taky o kouzla. Nejen o iluze, ale člověk musí připustit, že skutečné kouzlo, teda takové, co popírá přirozené zákony, existuje. Co s tím? Tomu jsme věřili naposled v dětství a teď se to vrací.“

„Můžeš to brát jako plus, nebo jako přítěž,“ odpověděl Jordan. „Záleží na tobě.“

„Tak dík, hlavičko. To vím taky. Jenže nám brzo vyprší lhůta. Zbývá jen něco přes týden. Jestli klíče nenajdeme, možná to odnesem, možná ne. To se stejně nikdy nedovíme.“

„Nemůžeš ignorovat důsledky,“ podotkl Brad.

„Jen se snažím uvěřit, že nikdo nepotrestá tři nevinné ženské, které se snažily a neuspěly.“

„Jenže na začátku toho všeho taky byly tři nevinné holky – možná polobohyně, možná ne – které někdo potrestal jen proto, že existovaly.“ Jordan si solil hranolky, které dřív patřily Flynnovi. „Promiň, kámo.“

„Dodal bych, že ty tři z obrazů vypadají stejně jako ty, co známe.“ Brad zabubnoval prsty na stole. „To musí mít důvod, proto se všechno točí kolem nich.“

„Nedovolím, aby se Malory nebo ostatním něco stalo,“ řekl Flynn.

Jordan se chopil sklenice ledového čaje. „A jak moc ti na ní záleží?“

„To je další věc. Ještě jsem si to nepromýšlel.“

„Hm, tak my ti pomůžeme.“ Jordan mrkl na Brada. „K čemu jsou kamarádi, ne? Jaké je to v posteli?“

„Proč tě to vždycky napadne jako první?“ chtěl vědět Flynn.

„Protože jsem chlap. A jestli si myslíš, že ženský nepřikládají sexu význam, tak jsi zelenáč.“

„Skvělé,“ vrátil Flynn Jordanovi úšklebek. „Modli se, aby jsi někdy něco podobného zažil s krásnou holkou. Ale to není jediná věc. My si taky hodně povídáme. Myslím i oblečení.“

„I po telefonu?“ zeptal se Brad. „Delší hovory než pár minut?“

„Jo, no a?“

„Jen upřesňuju diagnózu. Uvařils jí někdy něco?
Nemyslím jen namazat rohlík, ale za použití sporáku.“

„Akorát polívku, když byla...“

„To se počítá. Vzal jsi ji na nějaký holčičí film?“

Flynn se zamračil a vzal do ruky sendvič. „Nevím,
jestli je to správné označení, ale...“ Zase jídlo položil.

„Tak jo, vzal, ale to nebylo...“

„Žádné vysvětlování, tohle je buď ano, nebo ne,“ nedal
se přerušit Jordan. „K delším větám dojdeme v testu za
chvilí. Představ si svůj život, řekněme za pět let. Stačí?“
obrátil se na Brada.

„Někdo říká za deset, ale myslím, že můžeme polevit.
Pět stačí.“

„Fajn, představ si to a řekni, jestli ji tam vidíš.“

„Jak si mám představit, co bude za pět let, když nevím,
co bude za pět dní.“

Ale uměl to. Viděl svůj dům zařízený tak, jak si to už
dlouho plánoval. Viděl se v práci, jak venčí psa, baví se s
Danou a skoro všude se zjevovala i Malory. Scházela po
schodech v jeho domě, setkávala se s ním před redakcí,
než vyrazili na oběd, vyháněla Moea z kuchyně.

Mírně zbledl. „A kruci.“

„Je tam taky, že jo?“ zeptal se ho Jordan.

„Je tam zatraceně často.“

„Takže gratuluju, synu,“ plácl ho Jordan po zádech jsi
zamilovaný.“

„Počkat, a co když se na to necítím?“

„Smůla,“ usmál se Brad.

Brad toho o šťastných náhodách věděl dost. Když vyšel
z jídelny a zahlédl Zoe v autě, jak čeká na zelenou,
pochopil, že jednu takovou prožívá.

Měla na očích moderní brýle a podle toho, jak pohybovala rty, bylo jasné, že si zpívá s rádiem.

Nechce ji špehovat, říkal si v duchu, jen skočil do auta a rychle se zařadil do proudu pár vozů za ní. A že přitom odřízl cestu jedné dodávce, byla náhoda.

Je přece rozumné a důležité, aby ji trochu líp poznal. Sotva by byl Flynnovi něco platný, když se neseznámí s jeho kamarádkami.

To dávalo smysl.

S posedlostí to nemělo nic společného. Jen proto, že koupil obraz s její tváří a nemohl tu podobu dostat z hlavy, snad ještě nebyl posedlý.

Jen zaujatý.

A jestli si v autě šeptem nacvičoval různé úvodní věty, znamenalo to, že pochopil význam mezilidské komunikace. Při hovoru se ženami nemíval nikdy trému. Mluvil s nimi neustále.

Když na to přijde, i ženy ho často oslovovaly. Byl přece jedním z nejžádanějších starých mládenců – bože, jak ten výraz nenáviděl – v zemi. Ženy se s ním proto pořád chtěly seznamovat.

A jestli si Zoe McCourtová nenajde ani pět minut na zdvořilou konverzaci, je to její chyba.

Když pak zastavila na jedné příjezdové cestě, připadal si jako uzlíček nervů. A ona tomu dala korunu, protože se po něm jen otráveně ohlédla.

Vystupoval s pocitem trapnosti a poníženosti.

„Vy jste mě sledoval?“ zeptala se.

„Prosím?“ začal se bránit odměřeným tónem. „To asi svůj šarm dost přeceňujete. Flynn si dělal starost o Malory. A když jsem vás zahlédl, napadlo mě, že se na ni zeptám.“

Zoe ho chvíli znechuceně pozorovala a pak odemkla kufr auta. Měla obepnuté džíny, a tak mu nabídla pohled na pevný ženský zadek. Oblékla si ještě krátkou červenou bundu a pod ni tílko s červenými proužky, které odhalovalo pupík.

Všiml si s jistým úžasem, že v něm má piercing ve formě malé stříbrné destičky, a prsty ho zasvědčily touhou dotknout se.

„Cestou jsem se u ní stavila.“

„Hm? U koho? Aha, u Malory,“ vzpamatoval se a cítil, jak rudne na krku. „Jak se má?“

„Vypadá unaveně a víc než zamyšleně.“

„Promiňte,“ přešel blíž ke kufru, z něhož vytahovala různé věci, „pomůžu vám s tím.“

„Zvládnou to sama.“

„To jistě.“ Vyřešil to tak, že jí vzal z ruky dvě těžké knihy se vzorky tapet. „Ale nevidím důvod, proč byste musela. Chystáte se malovat?“

Vytáhla ještě vzorník odstínů malířských barev, kufřík s náradím, který jí ihned vzal z ruky, notes a několik úlomků dlaždiček. „Podepsaly jsme smlouvu na koupi tady toho domu. Chceme si v něm otevřít krámky. Ale potřebuje vylepšit.“

Vyrazil napřed ke dveřím a nechal ji zabouchnout kufr. Ano, dům potřeboval úpravy, ale vypadal solidně, stál na dobrém místě a kolem bylo dost místa k parkování.

„Líbí se mi,“ prohodil. „Nechaly jste zkontrolovat základy?“

„Ano.“

„I elektroinstalaci?“

Našla v kapse klíče, které si vyzvedla v realitce. „Že jsem ženská, ještě neznamená, že neumím koupit dům.“

Prohlédla jsem si jich víc, ale tenhle vypadal nejlíp a má dobrou adresu. Vyžaduje jen pár kosmetických úprav.“

Strčila do dveří. „Stačí, když to hodíte na podlahu. Díky. Vyřídím Malory, že jste se na ni ptal.“

Brad se ale u dveří nezastavil, a tak musela ustoupit. I když to vyžadovalo dost úsilí, přiměl se znovu si neprohlížet její pupík. „Jste podrážděná vždycky, když vám někdo nabízí pomoc?“

„Jen když si někdo myslí, že si neporadím sama. Podívejte, nemám moc času a musím se pustit do práce.“ „Tak to vám nebudu překážet.“

Rozhlížel se po stropech, podlahách a zdech ve vstupní hale. „Spousta místa, to je hezké.“

Nevšiml si žádné vlhkosti, přesto cítil výrazný chlad. Buď to zlobilo topení, nebo to způsobilo odměřené chování té ženy. „Kterou část si chcete zabrat vy?“

„Patro.“

„Fajn.“ Vyrazil vzhůru po schodech a její zadrženy dech ho spíš pobavil. „Prima schodiště. Hodila by se sem bílá borovice.“

Některé dvevní rámy potřebovaly vyměnit, uvědomil si, a to dvojité okno nad schody natřít. Stěny působily zašle a občas měly drobnou trhlinu, což se dalo snadno opravit.

Líbilo se mu rozmístění místností v patře a uvažoval, jestli nechá Zoe tenké dveře vyměnit za něco pevnějšího, co by víc ladilo s atmosférou domu.

A jak vylepší osvětlení? O kosmetických salonech nic nevěděl, jen se mu zdálo logické, že potřebují co nejlépe nasvítit.

„Promiňte, potřebuju to náradí.“

„Cože? A, no jistě.“ Podal jí kufřík a pak přejel rukou

po otlučeném okenním rámu. „Sem by se pro kontrast hodila barva třešňového dřeva. Působilo by to různorodě a zachovaly by se teplé tóny. Ty podlahy asi nechcete zakrýt, že?“

Vytáhla z kufříku měřicí pásmo. „Ne.“

Proč už nejde pryč? Měla práci a potřebovala v klidu přemýšlet. A nejvíc ze všeho toužila být v tom krásném domě sama – plánovat a snít, jaké to bude na konci.

Barvy, vzory, odstíny, vůně. Prostě všechno.

A on se tady klidně prochází a překáží. Rozptyluje ji tou svou mužskou krásou a dokonalým oblekem s drahými botami. A k tomu voní, jen jemně, mýdlem a kolínskou.

Jistě dal za to mýdlo víc než ona za džíny a tričko dohromady. Proto si asi myslí, že jí může ubírat její vzduch a vyvolávat u ní pocit méněcennosti. „Co plánujete v téhle velké místnosti?“ Zapsala si naměřené údaje, ale zůstala k němu otočená zády. „To bude hlavní salon. Pro kadeřnictví, manikúru a make-up.“ Když neodpovídal, donutilo ji to obrátit se. Zamyšleně zíral na strop. „Co je?“

„Máme na skladě takové ty minireflektory v řadě. Jsou praktické a vypadají vesele. Dají se natočit do různých stran. Chcete to tu mít veselé, nebo elegantní?“

„Nevidím důvod, proč ne obojí.“

„Správně. Jemné barvy, nebo výrazné?“

„Tady výrazné, jemné se hodí do místností, kde se bude odpočívat. Koukněte, Bradley...“

„Jau, takhle mi říkala matka.“ Už klečel u vzorkovníku a listoval v něm. „Nemáte vy holky nějaké výcvikové středisko, kde vás učí tenhle povýšený tón?“

„Tahle informace se mužům neprozrazuje. Kdybych to

udělala, musela bych vás pak zabít. A na to nemám čas. Za měsíc musíme složit zálohu. Do té doby chci mít všechno promyšlené, abychom mohly rychle otevřít.“

„Pomůžu vám.“

„Já vím, co dělám a jaké to chci mít. Nechápu, proč si myslíte, že...?“

„Zadržte. Páni, vy jste ale nedůtklivá.“ Člověk by uvěřil, že holka v těsných džínách a s propíchnutým pupíkem bude přístupnější. „Jsem z oboru, zapomněla jste?“

Klepl na logo firmy HomeMakers na deskách vzorníku. „A nejen to, baví mě vylepšovat domy. Můžu vám poradit s opravami i výběrem materiálů.“

„Nestojím o almužny.“

Odložil desky a pomalu vstal. „Řekl jsem poradit. Co vás na mně tak štve?“ ,

„Všechno. Asi to není fér,“ trhla rameny. „Aleje to tak. Nerozumím lidem, jako jste vy, a tak jim radši předem nedůvěřuju.“

„Lidem jako já?“

„Bohatým, privilegovaným dědicům rodinných impérií. Sorry, jistě máte nějaké dobré vlastnosti, jinak by vás Flynn nechtěl za přítele. Ale my dva nemáme nic společného. A navíc mám teď strašně moc starostí a málo času na nějaké hrátky. Takže si to vyjasníme, než pokročíme dál. Já s vámi nebudu spát.“

„Fajn a můj život právě ztratil smysl.“

Měla chuť se zasmát, ale ovládla se. Už poznala, jak jsou tihle muži záludní. „Chcete mi snad tvrdit, že jste na nic takového nemyslel?“

Než odpověděl, opatrně se nadechl. Sluneční brýle si zahákla za věčko výstřihu a teď na něj upírala své široké,

hnědé oči. „Oba víme, že na tuhle otázku neexistuje správná odpověď. Patří do stejného pytle jako: Vypadám v tom tlustá? Myslíš, že je ta holka hezká? A jestli nevíš, já ti to rozhodně neřeknu.“

Teď už si musela skousnout ret, aby se nerozesmála. „To poslední nebyla otázka.“

„Ale je to taky taková past. Takže bych řekl jen to, že mi připadáte hodně atraktivní. A máme víc společného, než si myslíte, třeba okruh přátel. Jsem ochotný pomoci vám i Daně tady s tím domem. A žádná z vás mi to nemusí oplácet sexem. I když kdybyste všechny tři zorganizovaly nějaké orgie, asi bych neodmítnul. A teď vás nechám v klidu pracovat.“

Vydal se k východu a cestou po schodech ještě ledabyly prohodil: „Mimochodem, příští měsíc máme výprodej malířských barev a tapet. Patnácti – až třicetiprocentní slevy na všechno.“

Zoe vyběhla na odpočívadlo. „Kdy přesně?“

„Dám vám vědět.“

Takže ona s ním nehodlá spát? Brad zavrtěl hlavou a usmál se. To neměla říkat. Nemohla totiž vědět, že žádný Vane ještě neodmítl takovou přímou výzvu.

Dnes měl v plánu jenom ji pozvat na večeři. Ale teď, zadíval se z parkoviště k oknům v prvním patře, si dá práci a vymyslí docela novou strategii.

Nedobytná slečna Zoe se může připravit na obléhání.

Zoe už myslela na něco jiného. Měla zpoždění. Jako obvykle. Dřív než stačila vyřešit jednu věc, další úkoly se hromadily za dveřmi.

„Ty sladkosti předáš Chuckově mamce. Ona vám je rozdělí.“ Zoe zajela k domu jen o dvě ulice dál a přísne

se na syna zadívala. „Myslím to vážně, Simone. Nemám čas tam sama zajít, protože moc spěchám a s ní bych si ještě půl hodiny musela povídat.“

„No jo, vždyť jsem mohl jít pěšky.“

„Jo, ale pak bych nestihla udělat tohle.“ Popadla ho do náruče a polechtala ho na žebrech, až vypískl.

„Mami!“

„Simone!“ napodobila jeho užaslý tón. Se smíchem vyskočil z auta a vzal si zezadu svůj batoh.

„Poslouchej Chuckovu mámu a nedělejte rámus do noci. Maloryino číslo máš?“

„Jo, Maloryino číslo mám. Taky nezapomenu vytočit devět-jedna-jedna a utýct z baráku, až si budu hrát se sirkama a zapálím ho.“

„Chytrý kluk. Tak mi pojd' dát pusu.“

Teatrálně se loudal k jejímu okénku a klopil hlavu, aby neviděla jeho úsměv. „Ale rychle, nebo mě někdo uvidí.“

„Tak neříkej, žeš mi dával pusu, ale že jsem na tebe ječela.“ Raději ho už neobjímala. „Tak ahoj zítra. Bav se dobře, dítě moje.“

„Ty taky, baby,“ uculil se a běžel k domu.

Se zručností zaměstnaných matek vycouvala na silnici a počkala, dokud bezpečně nezmizel uvnitř.

Pak se rozjela k Malory na své první dospělácké spaní u kamarádek.

Malory dobře věděla, o co jde. Nechtěly ji nechat samotnou, dělala jim starost. Zoe přišla s nápadem na pravý holčičí mejdan a tvářila se tak nadšeně, že jí to nemohla odmítnout.

Už to, že odmítnout chtěla a raději by se zavřela o samotě ve své jeskyni, znamenalo, že potřebuje změnu.

Nikdy nebyla samotářka a ničím se dlouho netrápila. Pokud přišly problémy, vyrážela mezi lidi, nakupovala, pořádala večírky.

Zoein nápad s celonočním mejdanem ji donutil udělat všechno najednou. Nakoupila jídlo, roztomilé svíčky s vůní citrusů, luxusní mýdlo, nové ručníky a taky dobré víno.

Uklidila byt, který už pár dní zanedbávala, a do misek nasypala čerstvé potpourri. Pak se pečlivě upravila, jak to ženy kvůli jiným ženám dělávají.

Když dorazila Dana, měla už nachystané ovoce, sýry, kreky, zapálené svíčky a puštěnou tlumenou hudbu.

„Jé, jak je to tady načinčané. Asi jsem se měla líp oblíknout.“

„Vypadáš skvěle.“ Malory se rozhodla být co nejsrdečnější, a tak Danu líbla na tvář. „Jste hodné, že tohle děláte.“

„Děláme co?“

„Snažíte se mě povzbudit. Posledních pár dnů jsem se fakt necítila dobře.“

„Nikdo netušil, kolik energie tahle věc z člověka vysaje.“ Podala Malory tašku s jídlem a svůj minikufřík s pyžamem odložila na zem. „Nakoupila jsem nějaké

zásoby. Víno, sýrové sušenky, čokoládové zákusky a popcorn. Prostě čtyři základní potraviny.“ Dana si šla prohlédnout Maloryinu sbírku filmů. „To si půjčuješ všechny roman-tické filmy na trhu?“

„Všechny dostupné na DVD. Dáš si víno?“

„Nenechám se přemlouvat. Nový parfém?“

„Ne, to budou ty svíčky.“

„Hezké. To ťuká Zoe. Klidně naliž další skleničku.“

Zoe vešla dveřmi z patia s náručí plnou tašek.

„Sladkosti,“ řekla zadýchaně, „video, aromaterapie a koláč na ráno.“

„Super.“ Dana jí vzala jednu z tašek a vložila jí do ruky sklenici s vínem. Pak se k ní naklonila blíž. „Jak to děláš, že máš řasy tak husté a špičaté?“

„Ukážu ti to. Je to zábava. Dneska jsem se stavila v našem domě, abych něco přeměřila a prohlédla si vzorky v tom správném světle. Mám je s sebou, kdybyste se na ně chtěly podívat. No a přijel tam za mnou Bradley Vane. Co o něm vlastně víš?“

„Zlatý hoch se sociálním citěním.“ Dana se pustila do brie. „Úspěšný atlet, taky student střední a vysoké školy. Pak si vybral specializaci, učil se dobře, ale nepřeháněl to. Několikrát se skoro zasnoubil, ale vždycky z toho včas vyklouzl. S Flynnem kamarádí snad od narození. Super tělo, které jsem si mohla prohlížet v různých fázích života. Chceš si ho snad taky prohlédnout?“

„To ne. Nemám štěstí na chlapy. Jediný, který mě opravdu zajímá, je Simon. Jé, tuhle písničku miluju.“ Vyklouzla z bot a dala se do tance. „A jak to jde s Flynnem, Mal?“

„Pořád ho miluju, což je dost otravné. Chtěla bych umět takhle tancovat.“

„Jak?“

„Lehké nohy, uvolněné boky...“

„Tak pojď.“ Zoe odložila sklenici a vztáhla k ní ruce.

„Zpracujeme na tom. Předstírej jednu z těchtole dvou věcí. Buď že tě nikdo nevidí, nebo že se na tebe dívá neuvěřitelně sexy kluk. A pak se jen trochu uvolni.“

„Jak to, že holky nakonec vždycky tancují s holkama?“ podivila se Malory, když se pokoušela pohybovat boky nezávisle na zbylém těle, jak to dělala Zoe.

„Protože jsme v tom lepší.“

„Ve skutečnosti,“ promluvila Dana s velkým hroznem vína v ruce, „jde o společenský a sexuální rituál. Ženy se předvádí, škádlí a svádějí mužské diváky, kteří fantazírují a vybírají si. Nebo jsou vybíráni. Ať k tomu hraje tamtam nebo Dave Matthews Band, vyjde to na stejno.“

„Nechceš taky tancovat?“ vyzvala ji Zoe.

„Jasně.“ Dana si vhodila do pusy další kuličku vína a vlnivým pohybem ramen a boků kráčela k Zoe. Pustily se do tance, který se Malory zdál smyslný i svobodný.

„Hm, tak to je přesilovka.“

„Vždyť ti to jde dobře. Povol kolena. A když mluvíme o rituálech, něco mě napadlo. Jenže...“ Zoe se natáhla po sklenici s vínem. „Na to se asi musíme víc opít.“

„To ne, to nemám ráda,“ stěžovala si Dana. „Jaký nápad?“ Sebrala Zoe sklenici a spěšně se napila. „Tak a už jsem opilejší. Povídej.“

„No dobře, tak si pojďte sednout.“

Malory si vzpomněla na roli hostitelky a zašla do kuchyně pro táč s dobrotami. „Jestli je to něco jako rituál voskování nohou, musela bych se opít docela.“

„Ne,“ smála se Zoe. „Ale znám skoro bezbolestnou techniku horkého vosku. Udělám vám brazilský zástřih, že neuroníte ani slzičku.“

„Brazilský?“

„Myslím úplné vyholení třísels, že zbyde jen uzoučký proužek chlupů. Můžeš nosit i ty nejmenší tanga a nebudeš si připadat, no, neudržovaná.“

„Aha.“ Malory si instinktivně přitiskla dlaně do klína. „Tak to leda bys mě napíchala morfiem.“

„Věř mi, stačí jen správně škubnout zápěstím,“ vysvětlovala Zoe. „Ale zpátky k tomu, co jsem chtěla říct,“ pokračovala. „Zatím jsme se snažily hodně studovat a najít nějakou stopu, která by Malory dovedla ke klíči.“

„A obě jste mi dost pomohly, vážně. Jen mám pořád dojem, že mi něco uniká. Nějaký detail, který by to celé rozluštil.“

„Možná jsme všechny něco přehlédly,“ kontrovala Zoe. „Co říká legenda? Smrtelná žena se provdá za boha a stane se královnou. To je příklad ženské síly. Porodí tři dcery. Zase ženský prvek. A jeden z jejich ochránců je taky žena.“

„Takže je to jako vždycky fifty fifty,“ podotkla Dana. „I mezi bohy.“

„Moment. A když jim pak *muž* uloupí duše, musí tři smrtelnice, zase *ženy*, najít klíč k jejich vězení.“

„Promiň, Zoe, ale já ti nerozumím. Tohle už přece známe.“ Malory se posmutněle natáhla pro víno.

„Tak jdeme dál. Bohové, teda ti keltští, se víc podobají lidem než ti z antiky. Jsou to spíš kouzelníci a mágové než, jak se to říká? Než vševědoucí bytosti. Nemám pravdu?“ zeptala se Dany. „Jo.“

„Jsou svázaní se zemí a s přírodou. Stejně jako čarodějnice. Existuje černá a bílá magie, ale obě využívají přírodní prvky a síly. A tady zkusíme trochu změnit směr. Co když jsme byly vybrané, protože jsme... no, protože jsme čarodějky?“

Malory se zamračila na Zoeinu skleničku. „Kolik jsi toho stihla vypít?“

„Počkej, zamysli se. Vypadáme jako ty tři. Třeba jsme s nimi nějak pokrevně příbuzné. Co já vím... Třeba máme schopnosti, o kterých zatím nevíme.“

„Legenda říká, že je vysvobodí smrtelnice,“ připomněla jí Malory.

„Čarodějka nemusí být nadpřirozená bytost. Ale klidně člověk, který umí něco víc. Četla jsem o tom. Třeba v knize Wicca se objevuje čarodějnice ve třech podobách – jako dívka, matka a stařena. A tyhle tři nosí oběti bohyni. Oni...“

„Wicca je mladé náboženství, Zoe,“ namítla Dana.

„Ale má kořeny ve starém. A trojka je magické číslo. My jsme taky tři.“

„Myslím, že bych to dávno poznala, kdybych byla čarodějnice.“ Malory zamyšleně popíjela víno. „A jestli mi to třicet let unikalo, co bych s tím teď měla dělat? Říct zaklínadlo a někoho začarovat?“

„Proměň Jordana na smradlavou krysu. Promiň,“ trhla Dana rameny, „nechala jsem se unést.“

„Něco můžeme zkusit. Společně. Přinesla jsem pár věcí.“ Zoe vyskočila a běžela pro příruční tašku.

„Rituální svíčky,“ začala z ní lovit věci, „kadidlo, stolní sůl.“

„Stolní sůl?“ Malory si zmateně prohlížela tmavě

modrou krabici s reklamní fotkou rozesmáté dívky s deštníkem.

„S tou se dělá ochranný kruh. Odhání zlé duchy. Kouzelnické hůlky. Nebo něco podobného. Koupila jsem jednu baseballovou pátku a trochu ji rozřezala.“

„Hotová Martha Stewartova a dobrá čarodějka Glenda dohromady.“ Dana vzala do ruky hůlku a zamávala s ní.

„Neměl by z ní padat třpytivý prach?“

„Radši se ještě napij,“ nařídila Zoe. „Křišťály. Ametyst a růžové krystaly a taky tuhle úžasnou skleněnou kouli.“

Zvedla věc na rukou. „Kdes to všechno ukořistila?“

chtěla vědět Malory. „V New Age krámku na tržnici.

Tarotové karty s keltskými motivy, protože mi to přišlo nejvhodnější. A...“

„Magická tabulka!“ Dana se vrhla k destičce s ručičkou a písmeny. „Pane na nebi, tu jsem viděla naposled jako děcko.“

„Tu v tom krámku neměli. Musela jsem pro ni do hračkářství.“

„Jednou jsme s holkama uspořádaly party v pyžamech. Přejedly jsme se lentilkami a opily pepsikolou. Pak jsme zapálily svíčky a každá chtěla znát jméno kluka, kterého si vezme. Ten můj se měl jmenovat PTZBAH.“ Dana si sentimentálně povzdechla. „To byly sladké časy. Tak nejdřív tu tabulku,“ zaškemrala. „Jako tenkrát.“

„Dobře, ale uděláme to správně. Musíš to brát vážně.“ Zoe šla zhasnout a vypnout hudbu.

„Jestlipak na mě Ptzbah ještě čeká?“ Dana usedla na zem a začala tabulku vybalovat.

„Počkej. Na to je celý rituál. Přinesu knihu.“

Posadily se na zem do kruhu.

„Nejdřív musíme očistit naši mysl,“ rozdávala Zoe

instrukce. „Představit si, jak se nám otvírají čakry.“

„Já svoji čakru na veřejnosti neotvírám,“ zahihňala se Dana rozpustile, dokud jí Malory neplácla do kolene.

„A zapálíme magické svíčky. Bílou jako symbol čistoty. Žlutou pro paměť. Červenou pro sílu.“ Zoe si skousla ret a pozorně zapalovala dlouhé svíce. „Teď kameny Ametyst pro... kruci.“ Natáhla se pro svou knihu a zalistovala v ní. „Tady. Ametyst pro intuici. Růžový krystal pro duševní moc a zbožštění.“

„To je krása,“ usmála se Malory. „A uklidňuje to.“

„Myslela jsem, že bysme si spíš mohly vyložit karty nebo zkusit nějaká zaklínadla. Ale když to Daně udělá radost...“ Zoe položila tabulku do kruhu a ručičku nastavila doprostřed.

„Musíme se soustředit,“ řekla. „Zaměříme mysl na jednu otázku.“

„Nemohla bych se zeptat na svoji životní lásku? Toužím po Ptzbahovi.“

„Ne.“ Zoe spolkla smích a snažila se tvářit přísně.

„Tohle je vážná věc. Chceme znát místo, kde je ukryt první klíč. Malory by se měla zeptat nahlas a my si to budeme jen myslet.“

„Měly bychom zavřít oči.“ Malory si otřela ruce do kalhot a zhluboka se nadechla. „Připravené?“

Položily dlaně na střelku a chvíli tak mlčky seděly.

„Neměly bychom vyvolávat tajemné síly nebo tak něco?“ zašeptala Malory. „Projevit jim uznání a požádat o radu? Co?“

Zoe otevřela jedno oko. „Možná bys měla vyzvat síly zpoza Opony snů.“

„Starobylé mocnosti je hezký výraz,“ navrhla Dana.

„Zkus oslovit starobylé mocnosti za Oponou snů.“

„O. K., jdeme na to. Ticho, mlčte, soustřed'te se.“
Malory počkala pár sekund. „Vzýváme starobylé síly za Oponou snů, aby nás provázely na cestě za, hm, za naším cílem.“

„Řekni jim, že jsi vyvolená z vyvolených,“ ucedila Zoe koutkem úst, ale Dana ji umlčela.

„Byla jsem vyvolena, abych hledala klíč. Čas se krátí. Žádám vás, ukažte mi, kde leží, abychom mohly osvobodit duše... Dano, nestrkej do té ručičky.“

„Nestrkám. Vážně ne.“

Malory naprázdno polkla a vykulila oči, protože se střelka pod jejich rukama rozechvěla.

„Svíčky,“ zašeptala Zoe, „bože, koukněte na ty svíčky.“

Plamínky vystřelily vzhůru jako tři zlaté mečíky s rudými hroty. Jejich světlo se rozkmitalo. Pak pokojem zavál chlad a ony se roztančily.

„Zbláznilo se to!“ vykřikla Dana.

„Hýbe se to.“ Ručička poskočila a Malory se rozechvěly prsty. Neslyšela nic než hučení krve v hlavě, zatímco ukazovátko klouzalo od písmene k písmenu.

TVOJE SMRT

Malory přiškrceně vykřikla, ale vtom se v místnosti zablesklo. Ucítla náraz větru a zvedla paži, aby si kryla oči, když se ze vzdušného víru začala formovat postava.

Deska s hrou se rozpadla, jako by byla ze skla.

„Na co si to hrajete?!“ Rowena stála uprostřed kruhu a zarývala ostrý podpatek do zbytků magické tabulky.

„Kam jste daly rozum, že otvíráte dveře věcem, které jsou nad vaše chápání a nemáte proti nim ochranu?“

S otráveným povzdechem vystoupila z kruhu a chopila se láhve vína. „Potřebovala bych sklenici. Prosím.“

„Jak jste se sem dostala? Jak jste to mohla vědět?“

Malory se zvedla na nejistých nohou.

„Máte štěstí, že jsem dokázala obojí.“ Vzala krabici se solí a vysypala ji na zbytky tabulky. „No tak počkat!“

„Smet' to dohromady,“ nařídila Zoe. „Pak to spalte. A teď bych opravdu ocenila skleničku vína.“ Podala láhev Malory a sedla si na pohovku.

Malory rozčileně zaběhla do kuchyně, našla ve skřínce čistou sklenici, vrátila se a strčila ji Roweně do ruky.

„Nepozvala jsem vás sem.“

„Naopak, pozvala jste mě a každého, komu se zachtělo projít bránou.“

„Pak jsme vážně čarodějnice.“

Rowenin výraz se změnil, když se zadívala na Zoein užaslý obličej. „Ne, aspoň ne tak, jak si myslíte.“ Už mluvila spíš s trpělivostí učitele. „I když každá žena v sobě má nějaké kouzlo. Ale společně se vaše síla násobí a k tomu máte dost vědomostí a touhy, aby to stačilo na pozvání. Nejsem jediná, kdo ho vyslyšel. Však jste ho cítila,“ obrátila se k Malory. „Stejně jako předtím.“

„Kane.“ Přitáhla si paže k tělu a zachvěla se při vzpomínce na chlad lezoucí do kostí. „To on pohyboval ručičkou. Hrál si s námi.“

„Vždyť ti vyhrožoval.“ Zoe polekaně vyskočila. „Co s tím chcete dělat?“

„Všechno, co dokážu.“

„Třeba to nestačí.“ Dana vztáhla ruku k Malory a chytila se jí. „Slyšela jsem tvůj výkřik a viděla tě při tom. Cítilas něco, co my se Zoe ne. Skutečnou hrůzu a strašnou bolest.“

„To je ten chlad. Jako by... neumím to popsat.“

„Absence veškerého tepla,“ zašeptala Rowena. „Vší naděje a života. Ale on vám nesmí ublížit, pokud mu to

nedovolíte.“

„Nedovolí? Kruci, jak mu to mohla...?“ Zoe zmlkla a zadívala se na rozbitou tabulku. „Ach bože, je mi to líto, Mal, moc líto.“

„Ty za to nemůžeš.“ Malory vzala Zoe za ruku a na moment tam všechny tři stály propojené. Rowena při pohledu na ně schovávala úsměv do vína. „Hledaly jsme odpověď a tys dostala nápad. Což je víc, než jsem v poslední době dokázala já. Aspoň jsme něco zkusily. Možná to byla chyba,“ dodala a prudce se otočila k Roweně, „ale to vám nedává právo takhle nás napadat.“

„Máte absolutní pravdu. Omlouvám se.“ Natáhla se ke stolku, aby si na krekr namazala trochu brie a přitom prstem klepla do balíčku karet. „Tohle ničemu neuškodí. Třeba zjistíte, že máte na čtení z karet talent.“

„Vy...“ Zoe stiskla rty. „Kdybyste nepřišla...“

„Je to moje povinnost a taky vás chci chránit ze všech sil. Teď bych ale měla jít a nerušit dál váš večer“ Vstala a rozhlédla se po pokoji. „Máte to tu moc hezké, Malory. Hodí se to k vám.“

Malory si náhle připadala jako nevděčné děcko a prudce si oddechla. „Nechcete zůstat s námi a dopít si víno?“

Rowena se překvapeně rozzářila. „To je od vás milé. Už dlouho jsem nebyla jen v dámské společnosti. Chybí mi to.“

Po počátečních rozpacích přestalo být divné, že žena stará tisíce let sedí v jejím obýváku a popíjí její víno.

A když se pak pustily do čokoládových lanýžů, bylo jasné, že všechny ženy – smrtelné či nesmrtelné – jsou v nitru stejné.

„Málokdy si hraju s vlasy,“ řekla Rowena, zatímco jí

Zoe vyčesávala hustou, hladkou hřívu do složitého uzlu. „Nejsem na to dost šikovná, a tak je radši nosím rozpuštěné. Občas si je zastřihnu, ale pak toho skoro vždycky lituju.“

„Málokdo může nosit vlasy volně jako vy, a přitom vypadat tak vznešeně.“

Rowena se na sebe podívala do menšího zrcátka, pak ho naklonila, aby dohlédla na svou kadeřnici. „Chtěla bych vypadat jako vy. Je to tak oslnivé.“

„Copak nemůžete? Chci říct, když si usmyslíte, že změníte vizáž, nestačí vám jen...“ Zoe zatřepotala prsty a Rowenu tím rozesmála.

„Tohle neumím.“

„A co Pitte?“ Dana se překulila na pohovce. „Co umí on?“

„To je bojovník, pyšný, arogantní a cílevědomý. Vzteklý i vzrušující.“ Odložila zrcátko. „Zoe, ty jsi umělkyně.“

„Jen si ráda hraju s vlasy.“ Přešla před Rowenu a uvolnila jí z účesu pár pramínků na spáncích. „Skvělá image na nějakou důležitou schůzku nebo na udělování Oscarů. Sexy, romantické i působivé. Ale tak vy vypadáte vždycky.“

„Promiňte, ale nedá mi to,“ ozvala se znovu Dana. „Jaké to je být s jedním chlapem, no, celou věčnost?“

„Je jediný, po kterém toužím,“ odpověděla Rowena.

„Ale jděte. Během posledního tisíciletí jste musela hodněkrát snít o cizích mužích.“

„To jistě.“ Rowena protáhla ústa v zasněném úsměvu. „Třeba ten mladý číšník v Římě... Ta tvář, ta postava. Měl tolik černé oči, že se mu do nich vešel celý svět. Donesl mi kávu s pečivem. Říkal mi *bella donna* a

přítom se tak vševědoucne usmíval. A když jsem se zakousla do koblihy, představovala jsem si, že je to jeho spodní ret.“

Stiskla ty své a rozesmála se. „Stál mi pak modelem a nechala jsem ho nestoudně flirtovat. A když jsem ho na konci vystrnadila, přepadla jsem Pitta, ať dělal, co chtěl, a svedla ho.“

„Nikdy jste ho nepodvedla?“

„Miluju ho,“ odpověděla prostě. „Jsme spojení tělem i duší. V tom je silnější kouzlo než všechna zaklínadla a mocnější než všechny kletby.“ Vztáhla ruku k Zoe. „Vy jste milovala chlapce, a ten vám dal syna. Proto ho vždycky budete milovat, i když byl slabý a zradil vás.“

„Simon je celý můj svět.“

„A vy ho naplňujete láskou a radostí. Závidím vám, že jste matka. Vy,“ vstala a šla se bříšky prstů dotknout Daniných vlasů, „jste milovala člověka, který už nebyl chlapcem, ale mužem ještě také ne. A nikdy jste mu to nedokázala odpustit.“

„Proč bych měla?“

„To je otázka,“ odpověděla Rowena.

„A co já?“ zeptala se Malory. Rowena se posadila na opěradlo pohovky a položila jí ruku na rameno.

„Vy svého muže milujete tak silně a ohnivě, že vás to nutí pochybovat o svých citech. Proto mu stále nevěříte.“

„Jak můžu věřit něčemu, co nedává smysl?“

„Dokud se budete muset ptát, nedostanete odpověď.“ Sehnula se a políbila Malory na čelo. „Děkuji za pozvání do vašeho domova a za vaši důvěru. Tohle si vezměte.“

Zvedla ruku a v dlani držela světlě modrý kámen.

„Co to je?“

„Malé kouzlo. Dejte si ho dnes pod polštář a budete

dobře spát. Už musím jít.“ S mírným úsměvem se dotkla nového účesu a přistoupila ke dveřím do patia. „Jsem zvědavá, co té změně řekne Pitte. Dobrou noc.“ Otevřela dveře a vyšla do tmy.

Zoe počkala pár sekund, pak doběhla ke dveřím, přitiskla tvář na sklo a zastínila si oči rukama, aby viděla ven. „Teda, člověk by čekal, že zmizne, a ona odchází jako normální člověk.“

„Působila docela normálně.“ Dana se posadila, aby dosáhla na popcorn. „Myslím na bohyni starou tisícovku let.“

„Ale dost smutně.“ Malory převracela v ruce modrý kámen. „Na povrchu vzdělanost a mírná ironie, ale pod tím strašlivý smutek. Myslela to vážně, když říkala, že Zoe závidí Simona.“

„Docela zvláštní pomyšlení.“ Zoe si zašla pro hřebeny a sponky a postavila se za pohovku. „Bydlí v tom ohromném zámku obklopená drahými věcmi.“ Začala Daně kartáčovat vlasy. „Je krásná a taky moudrá, k tomu bohatá a má milujícího partnera. Taky hodně cestovala a maluje krásné obrazy.“

Rozdělila Daně vlasy na prameny a začala je splétat. „Ale závidí někomu jako já, protože nemá dítě. Myslíte, že ho nemůže mít? Nechtěla jsem se ptát, protože je to dost osobní. Ale nechápu to. Když dokáže tak neuvěřitelné věci, proč by si nemohla pořídit dítě?“

„Třeba ho Pitte nechce,“ trhla Dana rameny. „Některé lidé děti nechtějí. Co to vlastně provádíš, Zoe?“

„Nový účes. S copánky. Mladý vzhled a trochu odvaz. Ty chceš?“

„Co?“

„Mít děd.“

Dana chroupala popcorn a chvíli přemýšlela. „Jo. Tak dvě určitě. A jestli do pár let nenajdu chlapa, s kterým bych vydržela, zařídím si to sama. Chci říct, pomiluju se se zkumavkou.“

„To bys udělala?“ Malory s úžasem ve tváři hrábla do misky. „Vychovávala bys dítě sama, myslím schválně,“ dodala a mrkla na Zoe. „Víš, co chci říct, ne?“

„Jasně.“ Dana misku postavila mezi ně. „Proč ne? Jsem zdravá, myslím, že bych uměla být máma a měla bych dítěti co nabídnout. Nejdřív se samozřejmě musím finančně zajistit. Ale kdyby mi táhlo tak na pětatřicet a žádný slušný otec by nebyl na dohled, šla bych do toho.“

„To je dost neromantické, co?“ prohodila Malory. „Možná, ale musíš se na to dívat s větším odstupem. Když člověk po něčem touží, myslím hodně moc touží, neměl by se nechat odradit.“

Malory si vzpomněla na svůj sen. Na dítě, které držela v náruči, a na světlo, které sídlilo v jejím domově i srdci. „I když něco moc chceš, má to svoje meze.“

„Jasně, vraždy a jiné násilí jsou zakázané. Ale já mluvím o důležitých rozhodnutích a taky o následcích. Co ty, Zoe? Šla bys do toho znova? Byla bys svobodná matka ještě jednou?“

„Asi ne. Je to těžké. Člověk se nemá s kým podělit o starost a někdy je toho na jednoho příliš. Ale snad ještě horší je, že vedle tebe nestojí někdo, kdo s tebou pozoruje, jak dítě roste, a cítí něco podobného. Nesdílí s tebou tu pýchu a lásku, a já nevím, pocít překvapení.“

„Mělas z toho strach?“ zeptala se Malory. „Jo, jistě. A pořád ho mám. Asi to musí být trochu strašidelné, když je to tak důležité. Ty chceš mít děti, Mal?“

„Ano.“ Třela jemně kámen mezi prsty. „A mnohem víc,

než jsem tušila.“

Ve tři ráno už Dana se Zoe spaly v její posteli, zatímco Malory sklízela ten největší nepořádek. Ještě nedokázala odpočívat. Hlavou se jí honilo příliš mnoho myšlenek a představ.

Znovu si prohlédla modrý kámen. Třeba jí opravdu pomůže. Už přistoupila na horší věci, než je kámen pod polštářem, který měl léčit nespavost.

Anebo možná ne. Možná ještě nedokázala přijmout nic z těch důležitých věcí, o nichž Dana mluvila. Cítila se vyčerpaná, a přece nedokázala položit kámen na postel a aspoň to vyzkoušet.

Tvrdila, že Flynnu miluje, a přesto vyčkávala, schovávala se a doufala, že to nějak přejde. A k tomu se cítila uražená a zraněná, že se do ní taky hned nezbláznil, aby byly síly vyrovnané.

Jak by taky mohla být klidná a něco plánovat, když si nebyli rovni?

Každá věc má své místo, nebo ne? Svoji zásuvku. A jestli něco nesedí, ona to stejně nezmění. To je na tom druhém.

S povzdechem dopadla na pohovku. Vrhla se na kariéru v umělecké branži jako d'as, protože když už jí osud nenadělil výtvarný talent, nemohla připustit, že by celé její studium a snažení bylo k ničemu.

Nakonec své místo našla.

Zůstávala v galerii i proto, že to bylo pohodlné, rozumné a vhodné. Často se nechala slyšet, že jednoho dne odejde. Ale nemyslela to vážně. Bylo to příliš velké riziko. Nebýt Pamelu, trčela by v galerii dál.

A proč si vlastně Pamelu tak ošklivila? No ano, měla vkus žáka pomocné školy, ale přizpůsobivý člověk by si

s tím nejspíš poradil. Ona Pamelu nenáviděla, protože narušila rovnováhu a vyhodila ji z vyjetých kolejí.

Nehodila se jí do plánu.

A teď měly se Zoe a Danou otevřít nový podnik. Přistoupila na to jako poslední, ale nakonec také kývla. Jenže neustále to rozhodnutí zpochybňovala. Pořád ještě chtěla vycouvat, protože si neuměla představit, že by něco takového mohlo snadno a lehce vyjít.

Takže se zatím do projektu nijak nezapojila. Nešla se na ten dům znovu podívat, ani o svých záměrech nedala vědět umělcům a řemeslníkům.

Kruci, ještě ani neodeslala mail s žádostí o licenci. Protože až to udělá, bude to závazek.

Používala hledání klíče jako výmluvu, aby ten konečný krok nemusela udělat. Jistě, snažila se klíč hledat, dávala tomu hodně času a energie. Vždycky se přece chovala zodpovědně.

Ale občas, zvlášť když bděla ještě ve tři ráno, musela přiznat, že její život se sice za poslední tři týdny změnil, kdežto ona vůbec ne.

Položila si kámen pod polštář. „Ještě zbývá trochu času,“ zašeptala a schoulila se pod pokrývkou.

18

Když se probudila, byt byl tichý jako hrobka. Chvíli se nehýbala a pozorovala proužek světla, který pronikl škvírou v žaluziích a chvěl se na podlaze.

Je ráno, pomyslela si. Ani si nepamatovala, jak usínala. Dokonce ani to, že by sebou házela na posteli a marně se

pokoušela usnout.

Pomalů zašátrala pod polštářem a hledala kámen. Pak se zamračila, posadila se a polštář nadzvedla. Nebyl tam. Začala prohledávat pohovku, nakoukla i pod ni, než se znovu posadila celá zmatená. Kameny přece jen tak nemizí.

A třeba ano, když splnily svůj účel. Vyspala se dobře, nebo ne? Přesně jak měla slíbeno. Cítila se přímo báječně. Odpočatě jako po krásné dovolené.

„Tak díky, Roweno.“

Protáhla se a zhluboka se nadechla. Přitom nasála i nezaměnitelnou vůni kávy.

Jestli se ke kouzlu nepočítá i ranní káva, někdo už musel být vzhůru.

Zašla do kuchyně a tam ji čekalo milé překvapení.

Na lince stál hezký talíř s koláčem od Zoe a ze tří čtvrtin plný kávovar, nastavený na dohřívání. Vedle něho ležely ranní noviny.

Malory si všimla lístku pod talířem a četla vzkaz psaný Zoeiným exotickým rukopisem, napůl mezi tiskacím písmem a kurzívou.

Dobré ráno! Musela jsem běžet, v deset je ve škole rodičák.

Deset hodin? zděsila se Malory a pohlédla na hodiny. Užasle pootevřela pusu, když zjistila, že je téměř jedenáct.

„To není možné? Nebo ano?“

Nechtěla jsem vás budit, chovala jsem se tiše.

„Ty ses musela pohybovat jako duch, Zoe.“

Dana má být ve dvě v práci. Nastavila jsem jí budík na poledne, aby nemusela spěchat se snídání

Byl to moc prima večer. Chtěla jsem vám oběma říct, že

ať přijde cokoli, jsem ráda, že jsem vás potkala. Že jsme se navzájem našly. Jsem vděčná osudu, že jste moje přítelkyně.

Možná bychom se příště mohly sejít u mě. Líbá Zoe.

„Vypadá to na den plný dárků.“ Malory s úsměvem odložila lístek, aby si ho mohla přečíst i Dana. Rozhodla se prodloužit si příjemný pocit. Uřízla si tedy kousek koláče, nalila kávu, na táč přidala sklenici džusu a noviny a zanesla si všechno ke stolku v patiu.

Vzduch měl příchut' podzimu, což Malory milovala. Mlhavou vůni a první náznaky barev v korunách stromů.

Měla by si koupit nějaké doubky v květináčích a dýně na podzimní výzdobu. Nasbírat nějaké listí z červených javorů a vyrobit něco hezkého třeba i na Flynnovu verandu.

Popíjela kávu a zadívala se na první stránku novin. Co poznala Flynnu, sledovala jeho práci docela jinýma očima. Vždycky byla zvědavá, jaké události pro deník vybral, čemu dal přednost, jak urovnal články, typografii, fotografie a inzeráty a vytvořil z nich smysluplný celek.

Chvíli novinami jen tak listovala. Náhleji srdce poskočilo, protože narazila na jeho sloupek.

Divné že v těch místech vídala jeho fotku týden co týden. Co si dřív myslela? Něco jako „hezký chlapík, hezké oči“ nebo cosi podobně zapomenutelného. Pak si přečetla jeho sloupek a buď souhlasila, nebo ne. Ještě nikdy se nezamýšlela nad tím, jak je vystavěný, kolik času nad ním strávil a co ho k psaní přimělo.

Teď bylo všechno docela jiné. Zvlášť když při čtení slyšela jeho hlas, jak ta slova odříkává. Uměla si představit i jeho výraz a snad i způsob jeho myšlení.

Co určuje umělce? četla.

Když se dopracovala ke konci sloupku, rozhodla se ho ihned přečíst ještě jednou, protože se do Flynna znova zamilovala až po uši.

Flynn seděl na okraji psacího stolu a naslouchal návrhu jednoho z redaktorů na článek o místním sběrateli klaunů.

Vycpaní klauni, porcelánoví, umělohmotní. Sošky klaunů, obrázky, klauni se psy nebo v malých autíčkách.

„Má jich víc než pět tisíc a spousty memorabilií k tomu.“

Flynn se na chvíli zamyslel, protože mu představa tolika klaunů pohromadě přišla trochu děsivá. Viděl celou klauni armádu, jak hrozí plastovými láhvemi a obušky.

Všechny ty rudé nosy, šílené škleby a divoký smích.

„Proč?“ zeptal se pak. „Proč?“

„Proč vlastně nasbíral tolik klaunů?“

„No.“ Tim, mladý novinář s kalhotami na kšandách a příliš nagelovanými vlasy, se zhoupł na židli, až zavržala. „Víš, jeho otec je začal sbírat někdy ve dvacátých letech. Je to něco jako rodinná tradice. Od padesátých let sbírá sám a otcovu sbírku podědil. Má tam některé muzeální kousky, za které se dneska platí zlatem.“

„Tak jo, pusť se do toho. Vezmi fotografa, poříd'te obrázky celé kolekce s majitelem a taky několika zajímavých exemplářů. Nech ho vyprávět o jejich zvláštěnostech a významu. Začni třeba vztahem otec-syn a pak sepiš něco o hodnotě takové sbírky. Mohlo by se to hodit do víkendové přílohy. A Time, prosím tě, vynech tentokrát slova jako ‚jak známo‘ a ‚pravděpodobně‘.“

„Jasně.“

Flynn zvedl hlavu a spatřil Malory s obřím květináčem rezavých chryzantém. Něco jiskřivého v jejích očích způsobilo, že se zbytek místnosti ztratil v mlze.

„Ahoj. Pustila ses do zahradničení?“

„Možná. Jdu nevhod?“

„Ne. Pojď dál. Jaký máš pocit z klaunů?“

„Zuřím jen, když je někdo namaluje na černý samet.“

„Prima. Time?“ zavolal ještě. „Sežeň nějaký obrázek klauna na černém sametu. Trochu legrace neuškodí,“ dodal.

Malory vešla do kanceláře a postavila květináč na okenní parapet. „Chtěla jsem ti jen...“

„Moment.“ Zvedl prst, protože zaslechl hlášení policejní vysílačky, kterou měl na polici. „Nezapomeň to,“ řekl a strčil hlavu do dveří. „Shelly, policajti jedou k DN poblíž Crescent Road. Vezmi si na to Marka.“

„DN?“ opakovala po něm Malory, když se k ní obrátil.

„Dopravní nehoda.“

„Aha. Zrovna dneska ráno jsem přemýšlela, kolik to musí dát práce vydávat takový deník.“ Sehnula se a pohladila chrupajícího Moea. „A přitom ještě stihneš tolik věcí mimo.“

„Tak to bych neřekl.“

„Ale ano, máš hezký život. Přátele, rodinu, práci, která tě baví, dům a hloupého psa. Obdivuju to.“ Narovнала se. „Obdivuju tebe.“

„Páni, ty ses asi včera dobře bavila, vid?“

„Ano. To ti povím pak. Ale teď nechci, jak je to, přetřhnout nit?“

„Ztratit nit.“

„Přesně tak.“ Překročila psa a položila Flynnovi ruce na ramena. Pak ho dlouze a vřele políbila. „Děkuju ti.“

Pokožka mu začala horce vibrovat. „Za co? Protože jestli se mi něco tak povedlo, můžeš mi poděkovat znovu.“

„Dobře.“ Tentokrát spojila prsty v jeho týle a vložila do polibku víc vroucnosti.

Za prosklenou stěnou zaburácel potlesk.

„Ježíši, budu sem muset dát žaluzie.“ Zkusil alespoň zavřít dveře, aby diváky odradil. „Na hrdinu si hraju rád, ale nejspíš bys mi měla říct, kterého draka jsem vlastně zabil.“

„Přečetla jsem si tvůj ranní sloupek.“

„Vážně? Obvykle mi jen někdo řekne ‚Dobrá práce, Hennessy.‘ Ale tvoje poděkování je lepší.“

„Autorem obrazu není jen umělec se štětcem a vizí,“ citovala ho. „Ale i ten, kdo vnímá sílu krásy a vášně, dokáže změnit život v barevný obraz.‘ Děkuju ti.“

„Není zač.“

„Pokaždé když začnu litovat, že nežiju v Paříži a nepůsobím senzaci v uměleckých kruzích, přečtu si znova tvůj článek, abych si připomněla, co už mám a co jsem.“

„Řekl bych, že jsi neobyčejná.“

„Dneska mám taky ten dojem. Probudila jsem se s tak hezkým pocitem, jaký už jsem dlouho nezažila. Jak někdy pomůže dobře se vyspat – a modrý kámen k tomu.“

„Nějak nerozumím.“

„To nic. Dala mi ho Rowena. Ona se totiž dostavila na náš pyžamový večírek.“

„Fakt? A co měla na sobě?“

Malory se se smíchem posadila na kraj stolu. „Na pyžamo nedošlo, protože zas tak dlouho se nezdržela, a

taky se zjevila dost narychlo. My jsme si totiž hrály s magickou tabulkou.“

„To si děláš legraci?“

„Ne. Zoe dostala nápad, že jsme možná čarodějky, jen o tom nevíme. Dávalo to docela smysl, jenže pak se začaly dít divné věci – svíčkám šlehaly plameny, v obýváku mi vál vítr a prý to byl Kane. Rowena říkala, že jsme mu otevřely dveře a pozvaly ho dál.“

„Sakra, Malory! Krucinál! Proč si zahráváte s mystickými silami? Už tak na vás má spadeno. Mohl ti ublížit.“

Jakou úžasnou měl tvář, pomyslela si. Dokázal změnit výraz během vteřiny, od zaujetí a pobavenost po zuřivost. „Přesně tak na mě včera spustila Rowena. Nemá cenu to opakovat.“

„Nedostal jsem šanci vztekat se včera.“

„To máš pravdu.“ Zasténala, protože zvýšené hlasy Moea probudily, a teď se jí tlačil na klín. „Neměly jsme si zahrávat s něčím, co nechápeme. Je mi to líto a věř mi, že nic takového nebudu zkoušet znova.“

Vztáhl ruku a zatahal ji za vlasy. „Hele, já se snažím vyvolat hádku. Tak bys mohla trochu spolupracovat.“

„Dneska jsi mi udělal velkou radost, musíš to odložit na příští týden. A stejně jsem ti jen přinesla kytky. Už jsem tě zdržela dost dlouho.“

Zadíval se na květiny. To už je podruhé, co od ní nějaké dostal. „Ty máš vážně dobrou náladu.“

„A proč bych neměla? Jsem zamilovaná ženská, která myslím učinila dobré rozhodnutí.“

„Jaké?“

„Důležité,“ zamumlala. „Chvilé rozhodnutí a pravdy. Proč mě to nenapadlo dřív? Třeba to byl tvůj dům v tom

snu a já jsem si ho jen přivlastnila. Nebo vůbec nejde o dům, ale o tebe.“

„Co?“

„Klíč. Musím prohledat tvůj dům. Co tomu říkáš?“

„No...“

Malory netrpělivě odmávla jeho pochybnosti. „Hele, jestli máš zásuvku plnou pornočasopisů nebo sexuálních pomůcek, dám ti šanci je přemístit. Nebo budu dělat, že je nevidím.“

„Takové časopisy a pomůcky zamykám do sejfu a jeho číselnou kombinaci ti asi neprozradím.“

Opřela se o něho a pohladila ho po hrudi. „Já vím, že chceš hodně. Taky by se mi nelíbilo, kdyby mi někdo v nepřítomnosti prohledával byt.“

„Stejně toho tam moc nemám. Ale nechci slyšet kázání o tom, že si mám koupit nové prádlo a to staré používat už jen jako hadr na podlahu.“

„Neboj, nejsem tvoje matka. Dáš vědět Jordanovi, že tam jedu?“

„Dneska se někam vypravil.“ Flynn vytáhl z kapsy klíče a ten od domu sundal z kroužku. „Myslíš, že tam ještě budeš, až se vrátím?“

„Tak co kdybych na tebe počkala?“

„Proč ne? Zavolám Jordanovi, aby dneska přespal u Brada, a budu tě mít jen pro sebe.“

Vzala si od něho klíč a vlepila mu bleskovou pusu. „Už se na to těším.“

Šibalský lesk v jejích očích mu udržel úsměv na tváři ještě hodinu po jejím odchodu.

Malory vyběhla po schodech k Flynnovu domu. Bude důkladná a systematická, slibovala si.

Proč na to nepomyslela dřív. Stačilo pospojovat tečky,

aby se vynořil celkový obrázek.

Všechny obrazy zachycovaly chvíle osudové změny. A její život se taky změnil, když se zamilovala do Flynnna. A teď byla v jeho domě, řekla si, když odemkla. Netvrdil, že si ho koupil ve chvíli, kdy se smířil se svým osudem?

Hledat vevnitř a venku, uvažovala, mlčky stála v hale a vdechovala atmosféru domu. Uvnitř v domě a venku na dvorku?

Anebo se to myslí obrazně, jako že sama sebe viděla uvnitř tohoto prostoru?

Světlo a stín. Obojího byl dům plný.

Naštěstí tam měl Flynn nábytku poskrovnu. Díky jeho spartánskému stylu se hledání zjednoduší.

Začala v obývací a automaticky sebou trhla při pohledu na pohovku. Podívala se pod její polštáře, ale našla jen osmdesát devět centů, zapalovač, poslední novelu Roberta Parkera a spoustu drobků.

Nevydržela, zašla do komory pro vysavač a prachovku a pustila se do úklidu.

Tenhle způsob práce „dvě mouchy jednou ranou“ ji v kuchyni zdržel celou hodinu. Nakonec skončila zadýchaná, zatímco kuchyň zářila, ale na nic podobného klíči nenarazila.

Zamířila do patra. Tam přece začínal i končil její sen, vzpomněla si. Třeba je to symbolické. A rozhodně tam nemůže najít stejný nepořádek jako v kuchyni.

Když nahlédla do koupelny, musela změnit názor. I láska k muži nebo k pořádku měla své meze, řekla si a koupelnu zavřela, aniž vešla dovnitř.

Pak vstoupila do Flynnovy pracovny, a ta ji ihned okouzila. Všechna přirovnání k prasatům a jiným

nečistým tvorům se jí vykouřila z hlavy.

Bylo tam útulno. Jistě, všude ležela vrstva prachu a v koutech dokonce tolik psích chlupů, že by vystačily na angorský svetr. Ale stěny měl natřené světlou barvou, stůl se dal považovat za umělecké dílo a staré, zarámované plakáty vykazovaly cit pro styl a krásu, který u Flynna zatím nepozorovala.

„Ty máš ještě spoustu krásných tajemství, vid?“ Přejela prstem po leštěném stole. Řada šanonů s poznámkami na ni také zapůsobila a nad akčními figurkami se pousmála.

Krásná pracovna. Tady se muselo dobře přemýšlet, uvědomila si. Flynn se nestaral o stav své kuchyně a i ta pohovka dole nebyla víc než postel, kde si mohl schrupnout. S místem, které považoval za důležité, si ale práci dal.

Krása, poznání, odvaha. Podle indicie právě tyhle věci potřebovala. Ve snu byla krása přítomná jako láska, domov a umění. Poznání se projevilo, když pochopila, že jde jen o klam. Nakonec musela najít odvahu, aby z toho klamu vystoupila.

Třeba to všechno nějak souvisí.

A láska ji má dovést ke klíči.

No, vždyť už si přiznala, že Flynna miluje. Tak kde ten zatracený klíč vězí?

Zatočila se dokola, pak se šla zblízka podívat na jeho obrázky. Holky z časopisů. V tom se podobal všem mužským, usoudila. Ale tohle bylo chytré.

Fotografie působily smyslně, ale zároveň tajily jistou nevinnost. Dlouhé nohy Betty Grableové, vlnitá hříva Rity Hayworthové a nezapomenutelná tvář Marylin Monroe.

Legendární ženy, díky kráse i talentu. Bohyně

stříbrného plátna. Bohyně.

Rozechvělými prsty sundala ze stěny první obrázek.

Má pravdu. Klíč musí být někde tady.

Ale prohlédla všechny a pak i každý centimetr
pracovny a nenašla nic.

Nechtěla se tak snadno vzdát. Unaveně dosedla za stůl.

Byla blízko. Krůček pozadu nebo napřed, ale blízko.

Všechno souhlasilo, to už věděla jistě. Stačilo najít
správný vzor a jednotlivé dílky do něj složit.

Musí na vzduch, usoudila, nechat si to znovu projít
hlavou.

Zatím by se mohla věnovat nějaké normální práci a
třeba ji něco napadne.

Ne. Žádná normální práce, z běžné věci se přece může
stát neobyčejná.

Flynn se rozhodl vrátit role tam, co byly na začátku, a
cestou domů se zastavil v květinářství. Všiml si, jak
podzim pozvolna vstupuje do krajiny a okolní kopce
barví do rudozlata.

Za těmi kopci ale tu noc vyjde ze tří čtvrtin dorostlý
měsíc.

Přemýšlel, jestli si to Malory uvědomuje a jak moc ji to
trápí.

Jistě že trápí. Ženy jako ona na něco takového
nezapomínají. Přesto dopoledne v jeho kanceláři
vypadala šťastně a on byl rozhodnutý to nepokazit.

Pozve ji na večeři. Mohli by pro změnu zajet do
Pittsburghu. Dlouhá projížďka a dobré jídlo by ji třeba
trochu rozptýlily.

Jakmile vešel do domu, ucítil změnu.

Vonělo to tam jinak.

Trochu po citronech, uvědomil si cestou do obývacího,

trochu kořením. A taky žensky. Copak po ženě vždycky zůstává ve vzduchu vůně, i když se na místě zdrží jen krátce?

„Mal?“

„Tady jsem! V kuchyni.“

Moe ho rychlostí blesku předběhl, ale ihned dostal sušenku, pohazení a byl zadními dveřmi vystrkán ven. Flynn netušil, jestli se mu sliny sbíhají kvůli vůni jídla ze sporáku nebo na tu ženu v bílé zástěře.

Bože, jak to, že je i v zástěře tak sexy?

„Ahoj. Co děláš?“

„Vařím.“ Zavřela za psem dveře. „Jestli ti taková činnost do kuchyně nesedí, mysli si třeba, že jsem se zbláznila. Kytky?“ Oči se jí orosily. „Jsou hezké.“

„Ty taky. Tak vaříš?“ Na všechny své dětinské plány bez mrknutí oka zapomněl. „Takže se to bude podobat teplé večeři?“

„Jistě.“ Vzala si od něho pugét a poděkovala polibkem. „Chtěla jsem tě oslnit svým kulinářským uměním, ale musela jsem na nákup, protože tady skoro nic použitelného nebylo.“

„Mám vločky. Spoustu ovesných vloček.“

„Všimla jsem si.“ Protože nevlastnil žádnou vázu, naplnila vodou plastový kelímek a květiny do něj vložila.

Byla pyšná, že přitom neskřípala zuby. „Taky jsem nenašla důležité předměty, kterými se jídlo připravuje. Třeba dřevěnou vařečku.“

„Vůbec nechápu, proč se tyhle věci vyrábějí ze dřeva. Myslel jsem, že už jsme od vyřezávání nástrojů ze stromů pokročili dál.“ Zvedl vařečku z linky a náhle se zarazil. „Je to tu nějak jiné.“

„Uklizené.“

Šokované se rozhlédl po kuchyni. „No jo, je tady čisto! Jaks to dokázala? Najalas partu trpaslíků? A kolik chtěli na hodinu?“

„Pracují za květiny.“ Přivoněla si k nim a musela uznat, že i v kelímku vypadají krásně. „Už jim nic nedlužíš.“

„Tys uklízela. To je ale... zvláštní.“

„A drzé, ale nějak jsem to nevydržela.“

„Ne, slovo drzé mě nenapadlo.“ Vzal ji za ruce a políbil na konečky prstů. „Spíš žasnu. Mám se taky cítit trapně?“

„Radši ne, nebo budu taky.“

„Dohodnuto.“ Přitáhl si ji blíž a přitiskl se k ní tváří. „A ještě vaříš. Dokonce v troubě.“

„Chtěla jsem na chvíli zapomenout na starosti.“

„Taky jsem na to myslel. Plánoval jsem pozvání na romantickou večeři, ale tys mě zase trumfla.“

„Můžeš to kdykoli zkusit znova. Tím úklidem jsem si aspoň pročistila hlavu. Ale klíč jsem nenašla.“

„Jo, to jsem pochopil. Je mi to líto.“

„Ale jsem blízko.“ Zírala na páru unikající z hrnce, jako by v ní viděla odpověď. „Cítím, že mi chybí jen málo. Ale o tom si promluvíme později. Večeře je hotová. Co kdybys nalil to víno? Myslím, že by se k hovězí pečení hodilo.“

„Jasně.“ Vzal do ruky láhev, kterou nechal dýchat na lince, ale znovu ji odložil. „Ona bude pečené? Tys upekla maso?“

„S bramborovou kaší,“ dodala a postavila na linku mixér, který si přinesla z domova. „A zelenými fazolkami. Připadalo mi to harmonické, jako v tom tvém článku. A když jsi psal právě o pečení, předpokládám, že ji máš rád.“

„Jsem přece chlap. My žijeme pro hovězí pečení. Malory.“ Zvláště dojatý k ní přistoupil a pohladil ji po tváři. „Měl jsem ti přinést víc květín.“

Zasmála se a začala zpracovávat vařené brambory. „Tyhle mi stačí, dík. Vlastně jsem pečení dělala poprvé. Obyčejně připravuju rychlejší jídla – špagety nebo smažené kuře. Ale tenhle recept mi doporučila Zoe. Prý se nedá pokazit a chlapi po něm šílí. Simon to maso vždycky doslova zhltně.“

„To abych nezapomněl žvýkat, co?“ Pak ji vzal za ruce, přitáhl ji k sobě a pomalu pohladil její paže až vzhůru ke krku. Přiložil svá ústa na její a vtahoval ji do polibku, jako by ji pokládal do peří.

Srdce se jí slastně obrátilo v hrudi, z ochablých rukou jí vypadla vařečka, protože začala tát a nechala se prostupovat jeho citem.

Všiml si té rozechvělé poddajnosti, a když ji pak odtáhl, měla oči modře rozpité. Tahle žena, uvědomil si, dovolí muži, aby se občas cítil jako bůh. „Flynně.“

S úsměvem ji políbil na čelo. „Malory.“

„Já... úplně jsem zapomněla, co dělám.“

Sehnul se na zem pro vařečku. „Myslím, žes mixovala brambory.“

„No jasně, brambory.“ S pocitem mírné opilosti šla vařečku opláchnout.

„Tohle je to nejhezčí, co pro mě kdy kdo udělal.“

„Miluju tě.“ Stiskla rty a zadívala se z okna. „Nic neříkej. Nechci, aby se jeden z nás cítil trapně. Hodně jsem o tom přemýšlela a je mi jasné, že jsem neměla spěchat a tlačit na tebe. Navíc se mi to ani nepodobá.“ Rychlými kroky přešla k mixéru.

„Malory...“

„Vážně na to nemusíš odpovídat. Zatím mně postačí, když to přijmeš a třeba si to i užiješ. Láska by neměla být něco jako zbraň nebo závaží. Spíš dar bez nějakých závazků. Stejně jako tohle jídlo.“

Usmála se, i když ji upřeným pohledem znervózňoval. „Tak nalij víno a běž se opláchnout. Užijeme si to spolu.“

„Fajn.“

Rozhodl se počkat. Třeba je to tak správné. Slova, která mu zněla v hlavě, vedle jejích stejně působila dost nucené.

Budou si tedy užívat vzájemné přítomnosti a jídla, které uvařila v jeho nevzhledné kuchyni, vyzdobené pugétem v kelímku. Aspoň k tomu oba něčím přispěli.

„Víš, kdybys mi napsala seznam věcí, které je třeba koupit, zařídil bych to.“

Povytáhla obočí, vzala si od něho skleničku vína a pak z kapsy u zástěry vytáhla malý bloček. „Je skoro popsáný. Chtěla jsem s tím počkat, až tě trochu ukolébám jídlem.“

Zalistoval notýskem a všiml si, že jednotlivé nákupy seřadila pod hesla jako potraviny, čisticí přípravky a ty ještě pod nadpisy kuchyňské, koupelnové, prací a jiné vybavení.

Páni, jestli ta holka není neodolatelná.

„Neměl bych si na to vzít půjčku?“

„Ber to jako dobrou investici.“ Vzala notýsek a zastrčila mu ho do kapsy košile. Pak se soustředila na přípravu kaše. „Jo, mimochodem, moc se mi líbí výzdoba tvé pracovny.“

„Výzdoba?“ chvíli nechápal. „Aha, moje holky. Vážně?“

„Chytré, nostalgické, sexy a stylové. Je to moc hezky zařízená místnost, na rozdíl od zbytku domu. Hned mě přešel smutek, že jsem tady nenašla klíč.“ Nechala okapat fazolky, posypala čerstvou bazalkou cosi v malé servírovací misce a obojí mu podala. „Marylin, Grableová, Hayworthová a tak dál. Prostě bohyně filmového plátna. Bohyně rovná se klíč.“

„Dobrý nápad.“

„Hm, ale nevyšel.“ Podala mu ještě mísu s kaší a pak s pomocí chňapek, které taky koupila, vytáhla maso z trouby. „Ale i tak mám dojem, že jsem na dobré cestě. Aspoň jsem si mohla prohlédnout místo, kde pracuješ.“

Posadila se ke stolu. „Doufám, že máš hlad.“

Nabrali si jídlo na talíře. Při prvním ochutnání šťavnaté pečené Flynn zavzdychal. „Ještě že tu není Moe. Jen bych ho mučil, protože na něj nejspíš nic nezbyde. Skládám kompliment tvému umění.“

Byl to radostný pocit, uvědomila si Malory, sledovat, jak milovaný člověk jí, co připravila. Požitek ze společného jídla u kuchyňského stolu na konci dne.

Nikdy předtím jí nevadilo večerět o samotě nebo s přáteli. Teď si ale snadno představila, jak by tu takhle s Flynnem sedávala každý večer, den za dnem, rok za rokem.

„Říkals, že když ses rozhodl definitivně zůstat ve Valley, koupils tenhle dům. Měls jasnou představu, jak by měl vypadat?“

„Nevím, jestli jasnou. Líbil se mi zvenku i uvnitř a taky ten velký dvůr za ním. Mám dojem, že velký dvorek vyvolává pocit bezpečí a prosperity.“

Na chvíli zavzpomínal. „Asi s tou kuchyní budu muset něco dělat. Zmodernizovat ji a tak. Nakoupit nábytek do

zbylých pokojů. Zatím jsem se k tomu nedostal. Nejspíš proto, že jsme tu jen sami s Moem.“

Dolil víno do obou sklenic. „Ale jestli máš nějaké nápady, rád si je poslechnu.“

„Já mám vždycky nějaké nápady, jen si rozmysli, jestli mě k tomu pustíš. Ale proto jsem se neptala. Já třeba jasně vidím, jak by měl vypadat dům, který jsme se Zoe a Danou koupily. Hned jak jsem tam vešla, mě napadlo, co je potřeba udělat, jak by to mohlo nejlíp fungovat a čím můžu přispět. Ale od té chvíle jsem tam nebyla.“

„Máš přece tolik jiných starostí.“

„Tím to není. Nešla jsem tam schválně. A to se mi moc nepodobá. Většinou když se do něčeho pustím, nemůžu se dočkat, až začnu, sepisuju seznamy a poznámky. Tady jsem udělala jen první krok – podepsala smlouvu, ale pořád ještě váhám.“

„Taky je to velký závazek.“

„Já se závazků nikdy nebála. Spíš mě přitahovaly. A teď mám najednou strach. Zítra se tam chci konečně vypravit. Vypadá to, že předchozí majitel nechal na půdě plno věcí, a Zoe chce, abych si je prohlédla, než je začneme vyhazovat.“

„Jaká je tam půda? Tmavá, strašidelná nebo taková ta pohádková jako u babičky?“ ,

„Nemám ponětí. Ještě jsem tam nebyla,“ připustila se studem. „Nedošla jsem dál než do přízemí, a přitom mi bude patřit celé druhé patro. Nějak špatně zvládám změny.“

„Chceš, abych tam jel s tebou? Taky bych si to rád prohlédl.“

„Doufala jsem, že to řekneš.“ Natáhla se a stiskla mu ruku. „Díky. A když už ses ptal, co by se dalo dělat s

tímhle domem, navrhuju, abys začal v obýváku, který chceš asi obývat, že?“

„Zase začneš urážet moji pohovku, co?“

„Na to by mi asi nestačila slova. Ale nejspíš bys tam chtěl mít opravdový stůl, lampy, kobereček a závěsy.“

„Myslel jsem, že prostě objednám něco podle katalogu.“

Věnovala mu dlouhý, odsuzující pohled. „Snažíš se mě vyděsit, ale to se nepodaří. A když jsi mi nabídl pomoc na zítřek, oplatím ti to se zařizováním. Pomůžu ti z té místnosti udělat skutečný obývací.“

Flynn téměř vylízal druhou porci jídla a váhal nad třetí. „To byla past, co? Způsob, jak mě chytře dostat do obchodu s nábytkem.“

„Nebyla, ale docela hezky to vyplynulo, ne? Povím ti o těch svých nápadech třeba při mytí nádobí.“

Vstala a začala na sebe rovnat talíře a misky, ale chytil ji za ruce. „Tak pojď hned a vysvětli mi, co je na mém minimalistickém přístupu špatné.“

„Až po nádobí.“

„Ne, ne, hned.“ Táhl ji z kuchyně, ona se naoko bránila a ohlížela zpět ke stolu. „Nádobí neuteče, věř mi. Pro jednu nezaškodí změnit zaběhnutý postup.“

„Ale zaškodí. Trochu. Tak jen pět minut. Zkrácená konzultace. Za prvé, vybral jsi dobrou barvu na stěny. Je to velký pokoj a výrazná zelená prostor zdůrazňuje. Hodily by se sem podobně výrazné závěsy a... Co to děláš?“ divila se, když jí začal rozepínat halenku.

„Svlékám tě.“

„Promiň,“ odsunula mu ruku, „ale za konzultaci bez šatu budu chtít příplatek.“

„Pošli mi účet.“ Popadl ji do náruče a zvedl ze země „To byla taky lest, co? Způsob, jak si se mnou dělat, co se ti chce.

„Spíš to tak hezky vyplynulo, ne?“ Hodil ji na gauč a skočil za ní.

19

Rozesmál ji, když ji krátkými polibky značkoval na krku a zápasil s ní, aby neutekla. „Chutnáš ještě líp než ta pečeně.“

„Jestli nic lepšího nevymyslíš, budeš nádobí mýt sám.“

„Mě nezastrašíš.“ Přešel jí prsty po žebrech k oblině ňadra. „Někde v kuchyni musí být myčka nádobí.“

„Ano, to je, ale máš v ní uskladněné žrádlo pro psa.“

„A já ho nemohl najít.“ Okusoval její ušní lalůček.

„Už je ve spíži, kam patří.“ Natočila hlavu, aby měl snadnější přístup k jejímu hrdlu. „Ty snad ani nevíš, že na psí žrádlo vyrábějí takové úžasné praktické kontejnery.“

„Fakt? Doufal jsem, že ti starosti o domácnost na chvíli vyženu z hlavy. Ale po dobrém jídle mám rád těžké úkoly. Takže tohle hezky sundáme...“ Rozepl jí halenku a pak vydal zvláštní hrdelný zvuk a pohladil ji po lososové podprsence. „To se mi líbí. To ti ještě chvíli necháme.“

„Mohli bychom si to odnést nahoru. Víš, luxovala jsem tady pod těmi polštáři a už vím, co všechno ta pohovka spolkně. Třeba schlamstne i nás.“

„Já tě ochráním.“

Nahradil prsty ústy a posunoval je po krajce i kůži.

Polštáře pohovky se prohýbaly a tiskly jejich těla blíž k sobě. Malory sebou šila a hihňala se, což erotickou hru ještě umocňovalo.

Jakmile jí ale zuby škrábl dolů po břiše, začalo se jí zatmívat před očima. „Co si myslíš o brazilském zástřihu?“

Nechápavě zvedl hlavu. „Co? O Brazilcích, nebo o brazilských ořechách?“

Zírala na něho, překvapená, že to vyslovila, a nadšená jeho odpovědí. Pak s ní zalomcoval smích. Popadla ho a zasypala jeho tvář polibky. „To nic. To nevádí. Pojď sem.“ Stáhla mu košili přes hlavu. „A teď je to vyrovnané.“

Zamilovala si dotek jeho kůže, pevná ramena a pohyby svalů. A ještě víc jeho dotečky na svém těle. Jemné i drsné, naléhavé i trpělivé.

Večerní šero se plížilo oknem do pokoje. Flynn zabloudil ústy dolů, Malory zavřela oči a nechala se unášet.

Šimrání a tah, horkost a mrazení. Jednotlivé vjemy se slévaly do stálé, slastné bolesti. Jeho prsty tančily na jejím břiše, rozechvívaly ho, pak jí začal stahovat kalhotky.

Jeho jazyk byl všude na ní i v ní a táhl ji k vrcholu.

Zasténala jeho jméno, když pod ním ztuhla jako luk. Vydechla ho znovu, když se pod jeho rukama téměř rozpouštěla.

Zatoužil, stejně jako před chvílí v kuchyni, dát jí všechno, co měl. Všechno, co potřebovala, a víc, než si uměla představit.

Ještě nepoznal, jaké to je, když vám někdo nabízí bezpodmínečnou lásku. A nechybělo mu to, protože netušil, že něco takového existuje.

A teď svíral v náruči ženu, která mu ji bez ptaní dala.

Ona byla jeho zázrak, jeho kouzlo. Jeho klíč.

Vtiskl jí polibek na rameno a na hrdlo a držel se toho nového, mocného pocitu, dokud ho pevně neobjala.

Hlavou mu vířila mnohá slova, ale zdála se nedostatečná. Ještě jednou našel její rty, nabral si plné hrstí jejích boků a ponořil se do ní.

Rozehřátá, uvolněná a ospalá se k němu přitulila. Zatoužila zůstat v tomhle erotickém obluzení jako v kokonu a naslouchat jen pulzování své kůže. Starosti počkají, třeba navždycky. Jen když se bude moci tisknout k jeho tlukoucímu srdci.

Proč by takhle nemohli usnout? V teple své nahoty, obalení milováním jako hedvábným mrakem.

Protáhla se rozkošnický pod rukou, kterou ji pohladil po zádech. „Hmmm. Zůstaňme tady celou noc jako dva medvědi v brlohu.“

„Jsi šťastná?“

S úsměvem zvrátila hlavu, aby mu viděla do tváře.

„Jasně že jsem.“ Pak se znovu schoulila u jeho boku.

„Tak šťastná, že dělám, jako by tam to špinavé nádobí a zbytky jídla na mě nečekaly.“

„Posledních pár dnů jsi moc šťastně nevypadala.“

„To asi ne.“ Položila si hlavu pohodlněji na jeho rameno. „Nějak jsem ztratila správný směr a nestíhala jsem sledovat, jak se všechno kolem rychle mění. Pak mi došlo, že pokud se taky nezměním nebo se aspoň neotevřu změnám, na nějakém směru nesejde. Protože se stejně nikam nepohnu.“

„Potřebuju ti něco říct. Jestli teda zvládneš dalších pár změn.“

Připravila se na nejhorší, protože tón jeho hlasu zvážněl. „Tak dobře.“

„Něco o Lily.“

Ucítil, jak ztuhla jen na chvílku, jako by se hned nato zase pokoušela uvolnit. „Tohle možná není nejlepší okamžik, abys mi vyprávěl o jiné ženě. Zvláště o té, kterou jsi miloval a chtěl ji za manželku.“

„Já myslím, že je. Znali jsme se zběžně pár měsíců, pak intimně asi rok. Rozuměli jsme si v mnoha směrech – profesně, společensky, sexuálně...“

Hřejivý oblak kolem nich se rázem rozplynul a Malory se zachvěla chladem. „Flynn...“

„Vyslechni mě. Byl to nejdelší vztah, jaký jsem zatím měl. Vážný vztah s plánováním budoucnosti. Myslel jsem, že jeden druhého milujeme.“

„Ublížila ti, já vím. Ale...“

„Pššt.“ Klepl ji prstem do temene hlavy. „Ona mě nemilovala, nebo jestli ano, byla to láska s mnoha podmínkami. Takže žádné odevzdání.“

Na chvíli se odmlčel a pečlivě volil slova. „Není snadné ohlížet se zpátky, když už člověk ví, co tomu vztahu chybělo a že tě ten druhý dost nemiloval.“

Malory se snažila zůstat klidná. „Ne, to není.“

„A když se s tím konečně smíří a uzná to, stejně zůstane nejistý. Pak mnohem víc váhá, než se znova pustí do takového rizika.“

„Rozumím.“

„Ale s tím se nikam nedostane,“ prohlásil. „Jordan mi předevcírem řekl něco, o čem jsem musel přemýšlet.“

Musel jsem se sám sebe ptát, jestli bych si uměl představit život s Lily. Víš, třeba za pět let. Viděl jsem jen nejbližší budoucnost, jak se stěhujeme do New Yorku, hledáme si byt a práci ve svých oborech. Ale tím to haslo. Neuměl jsem si představit, jak bysme žili a co bysme dělali mimo to, nebo jak bysme vypadali, dejme tomu, za deset let.

Nebylo těžké představit si život bez ní. Horší bylo vzpamatovat se po tom, co mé opustila. Člověk se cítí ublížený, méněcenný a má vztek. A pak si začne myslet, že se na dlouhý vztah a manželství vůbec nehodí.“

Srdce se jí svíralo za oba dva. „Nemusíš mi to vysvětlovat.“

„Ještě jsem neskončil. Nějak jsem se tím prokousal, dal si život do pořádku, i když tobě by to tak možná nepřišlo. Ale mně to stačilo. Když tě pak Moe srazil na chodník, začalo se něco měnit. Není tajemství, žeš mě od začátku přitahovala a že jsem si představoval, jak jednou skončíme na téhle pohovce. Ale co se týče nás dvou, nic dalšího jsem neviděl.“

Tentokrát si její obličej natočil k sobě. Potřeboval jí vidět do očí. „Znám tě jen necelý měsíc. V mnoha směrech jsme každý jiný. Ale vidím svůj život spojený s tvým, stejně jako když se díváš z okna a prohlížíš si celý svůj svět. Umím si představit, jaké to bude za rok nebo klidně za dvacet let. Ty, já a všechno, co spolu vytvoříme.“

Pohlídl ji prstem podél tváře, aby cítil její tvar. „Vůbec si ale neumím představit, že bych odted' mohl dál žít bez tebe.“

Díval se, jak se jí oči plní slzami a jak přetékaají. „Miluju tě.“ Setřel jednu slzu palcem. „Nemám žádné

velké plány do budoucna, jen vím, že tě miluju.“

Zaplavily ji jasné a silné emoce, až měla strach, že z ní začnou tryskat jako barevné světlo. Pokusila se o úsměv.

„Musím tě požádat o něco důležitého.“

„Cokoli.“

„Slib mi, že tuhle pohovku nikdy nevyhodíš.“

Rozesmál se a přitiskl se k ní tváří. „Určitě toho budeš litovat.“

„Ne, nebudu. Nebudu litovat ničeho.“

Se dvěma ženami, z nichž se staly její přítelkyni i partnerky, seděla Malory na verandě domu, který jí z jedné třetiny patřil.

Nebe bylo od jejího příjezdu zatažené. Mraky se vršily jeden na druhý, až tvořily jednolitou šed’.

Bude bouřka, napadlo ji a představa, jak se schovají v teple, zatímco venku začne lít, ji docela těšila. Zatím si ale užívaly zelektrizovaného povětří a prvních poryvů větru, ohýbajících větve stromů.

Ještě víc se toužila podělit s kamarádkami o svou radost.

„On mě miluje.“ Nemohla se těch slov nabažit. „Flynn mě miluje,“ opakovala.

„Jak romantické.“ Zoe sáhla do kabelky pro kapesníček a otřela si nos.

„Taky že bylo. Víte, dřív jsem měla úplně jinou představu. V duchu jsem viděla takovou tu scénu se svíčkami v nějaké elegantní místnosti. Nebo jak mi na nějakém krásném místě venku dokonalý muž vyznává lásku.“

Po chvíli se smíchem zavrtěla hlavou. „Proto teď cítím, že je to skutečné. Vůbec to nemusí být tak vznešené a

dokonalé. Hlavně že to je a že je to Flynn.“

„Kruci, ty hvězdičky ve tvých očích mi s Flynnem pořád nejdou dohromady.“ Dana si podepřela bradu pěstí. „Dobře se to poslouchá, protože ho mám taky ráda. Ale je to přece Flynn, moje milované trdlo. Neumím si ho představit v tak romantické situaci.“ Obrátila se k Zoe. „Co sakra dáváš do té pečeně? Nejspíš bych ten recept měla taky vyzkoušet.“

„Asi si ho taky přečtu znova,“ plácla Zoe Malory po koleni. „Mám z toho radost. Vy dva jsme se mi líbili už od začátku.“

„Hele, nechceš se k němu nastěhovat?“ nadskočila Dana. „To by Jordan musel dřív vypadnout.“

„No, tak daleko jsme se ještě nedostali. Zatím si užíváme ten zamilovaný pocit. A to je pro mě veliká změna, holky. Už si nepíšu seznamy a plány, prostě se nechám unášet. Bože, mám pocit, že bych teď dokázala cokoli na světě! Což mi připomíná druhou důležitou věc. Omlouvám se, že jsem se k vám zatím nepřipojila ani nepřemýšlela, jak to tady vylepšíme.“

„Měla jsem strach, že z toho vycouváš,“ přiznala se Dana.

„Taky jsem na to myslela. Ale asi jsem jen potřebovala chvíli času, abych všechno zvážila. Teď už vím, co chci. Otevřu si vlastní podnik, protože čím déle člověk odkládá svoje sny, tím ubývá šance, že je skuteční. A já se navíc stanu partnerkou dvou žen, které mám ráda. Takže nehodlám zklamat ani je, ani sebe.“

Vstala, dala si ruce v bok a zadívala se na dům. „Nevím, jestli jsem na tohle připravená, ale jsem připravená to zkusit. Nevím, jestli najdu klíč včas, ale aspoň jsem se snažila ze všech sil.“

„Víš, co si myslím já?“ Zoe se k ní připojila. „Nebýt toho klíče, neměla bys teď Flynnna. My tři bychom se nepotkaly a nekoupily tenhle dům. Díky němu mám i já šanci vytvořit něco zvláštního pro sebe a pro Simona. A bez vás dvou bych to nedokázala.“

„Já jen dodám, že se nemusíme hromadně objímat,“ řekla Dana, ale přistoupila k nim. „Jinak to cítím stejně. Nedostala bych novou šanci, nebýt vás dvou. Můj pomatený bratříček by nenašel svou krásnou dámu. A všechno to začalo s klíčem. Já říkám, že ho ještě najdeš.“

Zvedla hlavu, protože se spustil déšť. „A teď se kruci pojd'te schovat.“

V hale se postavily do půlkruhu.

„Jdeme zvlášť, nebo společně?“ zeptala se Malory.

„Společně,“ odpověděla Zoe.

„Odshora, nebo odzdola?“

„Odshora.“ Dana si počkala na souhlasné přikývnutí.

„Říkalas, že dorazí i Flynn.“

„Ano, udělá si volno asi na hodinku.“

„Tak ho využijeme jako nosiče, pokud z té půdy něco vyhodíme.“

„Jsou tam některé krásné věci.“ Zoe s nadšením vyrazila do schodů. „Na první pohled vypadají jako veteš, ale myslím, že by se něco dalo použít. Je tam třeba rozbité houpací křeslo, které by natřené a nově vypletené na verandě vypadalo úžasně. Nebo lampy na vysokých nohách, kdyby se zrenovovaly...“

Když Malory stoupala vzhůru, Zoein hlas se náhle vytrácel. Do zaprášeného okénka nad schody bubnoval déšť. A její srdce začalo ve stejném rytmu tlouct do žeber.

„To je to místo,“ zašeptala.

„Jasně, to je přesně ono,“ řekla Dana, když se s rukama na bocích rozhlížela po prvním patře. „Za pár týdnů bude patřit jen nám a naší bance.“

„Ne, tohle je to místo z mého snu! To je ten dům! Jak to, že mi to nedošlo? Proč jsem to nepochopila?“ vyrazela vzrušeně Malory. „To nemohl být Flynnův dům, ale něco mého. Já jsem přece klíč. Tak to Rowena řekla.“

Prudce se k nim otočila a oči jí zářily. „Krása, poznání, odvaha. To jsme my tři, to je tenhle podnik. A ten sen byla moje představa o dokonalosti, takže to musí být moje místo.“

Přitiskla si dlaň na srdce, jako by ho chtěla uklidnit. „Klíč je tady. V tomhle domě.“

Vzápětí stála na schodišti sama a jeho zbytek se topil v modré mlze, která se plížila vzhůru a obalila jí kotníky jako chladná vata. Malory vyděšeně vykřikla, ale její hlas se legračně odrazil od stěn.

S bušícím srdcem se zadívala na dveře po obou stranách chodby. Přízračná modrá mlha vzlínala po zdech, až zastřela i matné okno nad schody.

Uteč! slyšela úzkostný šepot ve své hlavě. Utíkej. Vypadni, než bude pozdě. Tohle není tvůj boj. Jsi obyčejná žena, která chce jen obyčejný život.

Stiskla zábradlí a udělala první krok dolů. Ještě pořád dohlédla na vchodové dveře, třebaže modrý závoj čím dál víc pohlcoval přirozené světlo. Za těmi dveřmi byl skutečný svět. Její svět. Stačilo je otevřít a vrátit se do normálního života.

To si přece přála, nebo ne? Normální život. Nebyl o tom i její sen? Manželství, rodina, francouzský toust k

snídani a květiny na prádelníku. Hezký život plný prostých radostí a lásky.

Ten na ni čekal za dveřmi.

Jako v tranzu sešla po schodech. Náhle viděla, co je dál, viděla skrz ty dveře ven. Krásný podzimní den, barevné stromy pozlacené sluncem, ostrý vzduch plný vůní. A třebaže jí srdce stále poplašeně bušilo, zasněně se usmála a vztáhla ruku ke klice.

„To není správné.“ Slyšela zase svůj hlas, podivně klidný a plochý. „Je to jen další trik.“ Zachvěla se, protože jedna její část se začala odvracet ode dveří, od toho dokonalého života venku. „Tam nečeká skutečnost, ta je tady uvnitř. Tohle je přece teď tvé místo.“

Zhrozila se, že opustila svoje přátele, a několikrát zavolala Danu a Zoe. Kam je to odvedl? Jakou iluzí je od sebe dokázal oddělit? Ve strachu o ně vyběhla zpátky do schodů. Prudkým pohybem rozhrnula mlhu, která se za ní v ošklivých cárech zase spojovala.

Aby se zorientovala, přistoupila k oknu nad schody a otřela z něj trochu té ledové hmoty. Prsty jí rázem zvlhly, ale uviděla, že venku pořád lijí. Déšť bičoval zem, po ulici přeběhla paní s deštníkem a nákupní taškou. Jejich auta pořád stála na příjezdové cestě.

Tohle je pravda, řekla si. Tohle je skutečný život, zmatený a nedokonalý. Musí ho získat zpátky. Musí najít tu správnou cestu ven. Nejdřív ji ale čekal jiný úkol.

Odvrátila se od okna a znovu jí projel chlad. Zatoužila po teplé bundě a baterce. Po svých kamarádkách. Po Flynnovi. Přiměla se neutíkat naslepo. Místnost před ní se podobala bludišti s tisícem chodeb.

To nic. Další trik, co ji má zmást a vyděsit. Někde v tomhle domě je klíč a přátelé. Musí je najít.

Šla dál a její panika vzrůstala. Vzduch byl náhle nehybný, dokonce i zvuk kroků tlumila modrá mlha. Mohlo být pro lidské srdce něco děsivějšího než chlad, ztracenost a osamělost? Používal to proti ní, pohrával si s jejími instinkty. Protože jí nemohl ublížit, dokud mu to nedovolí. „Nedonutíš mě utéct,“ vykřikla. „Vím, kdo jsem a kde jsem, a ty mě nezastrašíš.“

Zaslechla volání svého jména, ale jen jako vzdálený vzdech. Přesto se za tím zvukem vydala.

Chlad zesílil a mlha téměř zkapalněla. Malory cítila, jak jí vlhnou šaty a zima proniká ke kůži. To volání je třeba také klam, pomyslela si. Už ale neslyšela nic než hukot krve ve své hlavě.

Je jedno, na kterou stranu půjde. Mohla by tu chodit donekonečna v kruzích nebo zůstat stát na místě. Už nešlo o hledání cesty, ale jen a jen o souboj dvou vůlí.

Někde tady je klíč. Ona ho hledá, on jí v tom brání.

„Musí být ponižující zápasit se smrtelníci. Ztrácet tolik síly a času s někým, jako jsem já. A stejně nesvedeš víc než tenhle protivný modrý čoud.“

Mlha na okrajích rudě zazářila. Třebaže se Malory sevřelo srdce, stiskla zuby a šla dál. Možná nebylo rozumné pokoušet čaroděje, ale riziko mělo i vedlejší efekt.

Rudé světlo ozářilo další dveře.

Půda, uvědomila si. Určitě. Ne iluzorní chodby, ale skutečná podstata domu.

Soustředila se na svůj cíl, a i když mlha houstla, převalovala se a mátla ji, držela se představy těch dveří ve své hlavě.

Nakonec se zrychleným dechem vztáhla ruku a nahmátla starobylý skleněný dvevní knoflík.

V tu chvíli ji ovanula teplá vlna. Zatáhla a dveře se otevřely. Pak vešla do tmy a modrá mlha se jí plížila v patách.

Flynn projížděl bouřkou a napínal oči, aby aspoň něco viděl, protože stěrače se s proudy vody nestíhaly vypořádat.

Moe na zadním sedadle skučel jako děcko.

„Ale jdi, ty zbabělce, je to jen trocha deště.“ Černou oblohu rozsekl blesk, následovaný hromovou ránou. „A pár blesků.“

Flynn vzápětí zaklel a smýkl volantem, jak ho poryv větru vyhodil z dráhy a auto sebou cuklo. „A vítr,“ dodal. Měl ale dojem, že bouřka nabírá sílu vichřice.

Když odcházel z kanceláře, vypadalo to jen na přeháňku. Jenže s každým kilometrem cesty se situace horšila. Moe začal vyděšeně výt a Flynn doufal, že se Malory s Danou a Zoe stihly včas schovat.

Touhle dobou už musely být dávno v tom domě, připomněl si. Ale přísahal by, že vichřice na tomhle konci města vypadá mnohem děsivěji. Z kopců do údolí se valila mlha a obalila město šedým závojem. Musel zpomalit kvůli malé viditelnosti, a třebaže jel krokem, auto sebou každou chvíli smýklo.

„Radši zastavíme,“ řekl psovi. „Zastavíme a počkáme, až to přejde.“

Náhle mu vzhůru po páteři přejel mráz. Zaparkoval na krajnici, ale místo uvolnění pocítil tlak v zátylku. Bubnování deště na střeše auta jako by ho zasahovalo až do mozku.

„Něco se děje.“

Znovu vyjel na silnici a křečovitě svíral volant, jak vítr lomcoval autem. Po zádech mu stékal pot, vyvolaný

námahou i úzkostí. Poslední tři bloky projel, jako by se snažil přežít válku.

Ulevilo se mu, když spatřil známá auta na příjezdové cestě. Jsou v pořádku, řekl si. Jsou uvnitř, nic se neděje. Je prostě cvok.

„No vidíš, není se čeho bát,“ obrátil se na Moea. „Teď máš dvě možnosti. Buď to se sebereš a půjdeš se mnou dovnitř, nebo tady můžeš sedět a třást se. Je to na tobě, kámo.“

Pocit úlevy se ale vytratil, když se zadíval na dům. Jestli bouře měla střed, byl právě nad ním. Černá mračna jako by právě tady vřela a pumpovala ze sebe všechnu strašnou sílu. Náhle uviděl, jak šípovitý blesk sjel na trávník před domem a zanechal po sobě vypálenou stopu.

„Malory.“

Nevěděl, jestli to řekl, vykřikl nebo si to jen myslel, ale rozrazil dveře auta a vyskočil to té surrealistické bouře.

Vítr ho švihl do tváře, jako by ho někdo uhodil hřbetem ruky. Náraz byl tak silný, že ucítil v ústech krev. Další blesk se jako oltář rozzářil přímo před ním a ve vzduchu to začpělo spáleninou. Flynn, oslepený deštěm, vyrazil v předklonu k domu.

Klopýtal po schodech na verandu a stále volal její jméno. Pak si všiml modré aury kolem rámu vstupních dveří.

Popadl dveřní knoflík, ale nedokázal jím otočit. Vycenil zuby, rozběhl se a vrazil do dveří ramenem. Jednou, dvakrát, teprve na potřetí povolily.

Vpadl dovnitř do modrého oparu.

„Malory!“ Shrábl si mokré vlasy z tváře. „Dano!“

Prudce se otočil, když se mu cosi otřelo o nohu, a byl připravený zaútočit pěstmi. Pak jen tiše zaklel. „Kruci,

Moe, teď není čas...”

Zmlkl, protože pes hrozivě zavrčel, varovně štěkl a vyrazil do schodů.

Flynn běžel za ním a náhle se ocitl ve své kanceláři.

„Jestli mám o těch podzimních slavnostech napsat slušnou reportáž, chci na to titulní stranu víkendové přílohy.“ Rhoda zaujala bojovný postoj a založila si ruce na prsou. „Timův rozhovor s tím sběratelem klaunů musíš odsunout na druhou stránku.“

Flynnovi nepatrně zvonilo v uších. V ruce držel hrnek s kávou a udiveně zíral na Rhodinu tvář. Jasně cítil tu kávu i Rhodin obvyklý vtíravý parfém. Kdesi za ním pípнул fax a z rohu se ozývalo Moeovo chrápání. „To je kravina.“

„Nemáš právo se mnou takhle mluvit,“ rozhořčila se Rhoda.

„Ne, tohle všechno je nesmysl. Ani jeden z nás tady není.“

„Je na čase, aby ses ke mně začal chovat uctivěji. Řídíš tyhle noviny jen proto, že si tvoje matka nepřála, aby ses ztrapňoval v New Yorku. Ty a slavný reportér, to jistě. Jsi maloměstská nula a taky jí zůstaneš.“

„Trhni si nohou,“ odpověděl Flynn a hodil jí hrnek s kávou do obličeje.

Stačila jen krátce vykřiknout a hned nato se ocitl zpět v mlze.

Celý otřesený zamířil za zvukem psího štěkotu.

Uviděl Danu, jak vkleče objímá Moea kolem krku.

„Ach bože, Flynnne!“ Postavila se a objala stejně silně i jeho. „Nemůžu je najít. Nemůžu je najít. Byla jsem tady, pak zas nebyla. Hysterie lámala její hlas. „Stály jsme tady spolu, přesně tady a pak najednou ne.“

„Jen klid. Klid.“ Odtáhl ji a zatřásl s ní. „Dýchej zhluboka.“

„Promiň. Omlouvám se.“ Stále se chvěla, ale aspoň si promnula tvář. „Byla jsem v práci, pak zase ne. Nemohla jsem tam být. Podobalo se to halucinaci, ale nešlo zjistit, co je pravda. Pak jsem zaslechla Moea. Jak zaštěkal, vzpomněla jsem si, že jsme předtím byly tady. Najednou jsem se vrátila a stojím v tomhle – bůhví, co to vlastně je – a nemůžu je najít.“

Snažila se zklidnit. „Klíč. Malory řekla, že klíč je tady. Myslím, že měla pravdu.“

„Běž ven a počkej na mě v autě.“

Dana se zhluboka nadechla. „Jsem vyděšená, ale nenechám je tady. Ani tebe ne, proboha. Vždyť ti teče krev z pusy.“

Otřel se hřbetem ruky. „To nic. Fajn, tak zůstaneme spolu.“ Vzal ji za ruku a propletl si s ní prsty.

Ten zvuk zaslechli oba naráz, úpěnlivé bušení na dřevěné dveře. Moe zase vyrazil napřed a oni spěchali za ním.

Zoe stála před vchodem na půdu a zoufale bouchala. „Je tam!“ vykřikla. „Je tam nahoře, vím to, ale nejde to otevřít.“

„Uhni,“ nařídil Flynn.

„Jsi v pořádku?“ popadla ji Dana za ruku. „Nejsi zraněná?“

„Ne. Byla jsem doma, Dano. Pobíhala jsem po kuchyni, hrálo rádio a já jsem vymýšlela, co uvařím k večeři. Proboha, jak dlouho vlastně? Jak dlouho jsme byly každá zvlášť? Jak dlouho je tam sama?“

Měla strach. Trochu pomáhalo přiznat si to. I když tak hrozný strach ještě nikdy nepocítila, byla rozhodnutá nepoddát se mu.

Teplo, které pocítila u dveří, už dávno vypudila modrá mlhovina, která teď zahalovala trámy stěny i zaprášenou podlahu půdy. Skrze ni zahlédla bílé obláčky vlastního dechu. Skutečnost, připomněla si. Tohle byl projev skutečného života, důkaz lidství.

Půda byla dlouhá a široká místnost se dvěma špinavými střešními okny na každém konci. Malory to místo i tak hned poznala. V jejím snu tu ale bylo stropní osvětlení a velká okna, všude podél krémových stěn rozestavěné obrazy a podlahu samá barevná kaňka. Vzduch voněl létem a terpentýnem. Ted' cítila jen vlhkost a chlad. U stěn stály kartónové krabice, staré židle, lampy a další pozůstatky cizích životů. I tak viděla – bože, jak jasně – co by tu všechno mohlo být.

A když si to začala představovat, okamžitě se jí to formovalo před očima.

Teplé světlo a barvy. Na pracovním stole uviděla kromě štětců a špachtlí i vázičku s růžovými orlíčky, které si ráno natrhala ve vlastní zahradě.

Jasně si pamatovala, jak vyšla z domu, potom co Flynn odjel do práce, a cestou utrhla těch pár něžných kvítků, aby ji těšily při práci.

Její ateliér, pomyslela si zasněně, tady na ni čekala

prázdná plátna. A ona věděla, ach ano, věděla, jak je zaplnit.

Přešla k tomu, které měla připravené na stojanu, vzala do ruky paletu a začala míchat barvy.

Slunce proudilo dovnitř otevřenými okny. Nechala je tak kvůli ventilaci, ale taky pro radost, aby cítila pohyb vánku. Hudba hrála naplno, protože k tomu, co chtěla namalovat, se hodilo trochu vášní.

Už předem to viděla ve své mysli, cítila, jak se v ní ten obraz nezvladatelně tvoří.

Uchopila štětec a nabrala barvu pro první tahy.

Její srdce se vznášelo. Byla to skoro nesnesitelná radost. Budila dojem, že ji roztrhne, jestli ji co nejdřív nepřenese na plátno.

Obraz už měla dávno vypálený v mysli jako rytinu na skle. Tah za tahem, barvu za barvou ho probouzela k životu.

„Ty víš, že tohle byl vždycky můj největší sen,“ prohodila při práci. „Toužila jsem malovat, co se pamatuju. Mít talent, vizi a zručnost významného umělce.“

„Tak teď to máš.“

Vyměnila štětec za jiný, jen krátce pohlédla na Kanea a zase se věnovala práci. „Ano, mám.“

„Jsi moudrá a nakonec jsi správně zvolila. Prodavačka?“ uchechl se a mávl nad tou představou rukou. „Copak v tom je nějaká síla? Co je úžasného na prodávání uměleckých děl jiných lidí, když dokážeš vytvořit vlastní? Teď se můžeš stát, čím budeš chtít.“

„Rozumím. Ukázal jsi mi cestu.“ Věnovala mu zdrženlivý pohled. „A co dalšího můžu mít?“

„Chceš toho muže?“ trhl Kane elegantně rameny.

„Bude tvým otrokem v lásce.“

„A co když to nechci?“

„Muži jsou proradní. Copak bys mu někdy mohla věřit absolutně? Vytvoř si svůj svět jako ten obraz na plátně.“

„Co sláva a bohatství?“

Ušklíbl se. „Tak je to se smrtelníky vždycky. Láska především, říkají, ta má větší cenu než život. Ale ve skutečnosti stejně touží po slávě a majetku. Měj si to, když chceš.“

„A co si za to vezmeš ty?“

„Už jsem si to vzal.“

Přikývla a mlčky vyměnila štětce. „Ted' mě omluv, musím se soustředit,“ dodala po chvíli.

Malovala dál ve sluneční lázni, zatímco hudba hlasitě hrála.

Flynn narazil do dveří ramenem, pak popadl knoflík a chystal se k druhé ráně. Náhle se mu dveřní koule hladce otočila v ruce.

Zoe se rozčileně zasmála. „Asi jsem to už trochu uvolnila.“

„Zůstaňte tady.“

„Šetři dechem,“ poradila mu Dana a vešla na půdu za ním.

Modré světlo tady pulzovalo jako živé. Moe vrčel, až mu z tlamy kapaly sliny.

Flynn spatřil Malory ve vzdálenější části půdy a srdce mu úlevně pokleslo.

„Malory! Díkybohu.“ Rozběhl se za ní a narazil do mlžné zdi.

„Je to nějaká bariéra.“ Vzrušeně do zdi strkal a bušil.

„Je tam uvězněná.“

„Myslím, že spíš my jsme uvěznění tady.“ Zoe ke zdi

přitiskla dlaně. „Neslyší nás.“

„Musíme se jí nějak ozvat.“ Dana se rozhlížela po něčem, čím by mohla tlouct do překážky. „Asi je v představách někde jinde, stejně jako my předtím. Musíme se jí ozvat, aby se z toho dostala.“

Moe zdivočel, vrhal se na zeď a chtěl ji prolomit. Jeho štěkot se rozléhal jako výstřely, ale Malory dál nehybně stála, otočená zády k nim.

„Musíme najít jiný způsob.“ Zoe klesla na kolena a začala ohmatávat mlžnou stěnu. „Je to zmrzlé. Malory se třese zimou. Musíme ji odtamtud dostat.“

„Malory!“ Bezmocný vztek nutil Flynnna mlátit do zdi, až mu ruce zkrvavěly. „Tohle nedovolím. Musíš mě slyšet. Já tě miluju. Kruci, Mal, já tě přece miluju. Poslouvej mě.“

„Moment!“ chytila ho Dana za rameno. „Pohnula se. Viděla jsem to. Mluv na ni, Flynnne. Nepřestávej.“

Snažil se uklidnit. Přitiskl čelo na stěnu. „Miluju tě, Malory. Musíš mi dát šanci, jinak nepoznáme, kam nás to zavede. Potřebuju tě vedle sebe, tak vyjdi ven nebo mě pusť k sobě.“

Malory našpulila rty, jak z obrazu vyvstávala určitá podoba. „Slyšel jsi něco?“ zeptala se nepřítomně.

„Ne, nic.“ Kane se usmál na tři smrtelníky za mlžnou stěnou. „Vůbec nic. Co to vlastně maluješ?“

„Ne, ne, ne,“ zakývala na něho prstem. „Na to jsem citlivá. Nemám ráda, když se mi někdo dívá přes rameno. Můj svět,“ připomněla mu a přidala na obraz trochu barvy. „Moje pravidla.“

Pokrčil rameny. „Jak si přeješ.“

„Ale nemrač se. Už budu hotová.“ Pracovala rychle, jako by svou vůlí přemísťovala obraz z hlavy na plátno.

Bude to její mistrovský kousek, pomyslela si. Nic, co dosud vytvořila, nemělo takový význam.

„Umění není jen v očích pozorovatele,“ řekla. „Rodí se v umělci, v tématu, z účelu a v těch, kdo se dívají.“

Puls se jí zrychloval, ale ruka zůstala jistá a klidná. Na jednu nekonečnou chvíli vytěsnila z hlavy všechno kromě barev, tvarů a textury.

A když pak odstoupila, oči jí triumfálně zářily.

„To je to nejlepší, co jsem dokázala,“ prohlásila. „Asi taky to nejlepší, co kdy vytvořím. Zajímalo by mě, co na to řekneš.“

Pokynula mu.

„Světlo a stín,“ dodala, když došel před stojan s plátnem. „Hledání uvnitř a vně. Z mého nitra ven na plátno. Jak mluví moje srdce. Nazvu to *Zpívající bohyně*.“

Na obraze byla její tvář. Tvář Malory i první sestry ze skla. Stála v hlubokém lese plném třpytivého zlatého světla, podtrženého zelenými stíny, poblíž řeky se stříbřitými kameny.

Její sestry seděly v pozadí na zemi a držely se za ruce.

Venora, protože věděla, že se tak jmenuje, držela malou harfu a bylo jasné, že s tváří zvednutou k obloze zpívá.

„Opravdu jsi věřil, že se spokojím s chladnou iluzí, když můžu mít skutečnost? Že vyměním svůj život a její duši za pouhý sen? To smrtelníky podceňuješ. Kane.“

Když se k ní prudce otočil a z očí mu čířela nenávist, modlila se, aby nepřecenila sama sebe nebo Rowenu.“

„První klíč je můj.“ Při těch slovech se natáhla k obrazu a pak dál do něho. Rukou jí projela překvapivá horkost, když sevřela prsty kolem klíče, který namalovala u nohou zpívající bohyně.

Klíč zářil v paprsku světla a prořezával stín lesa jako

zlacený meč.

Ucítila jeho tvar a váhu a pak ho s vítězným výkřikem vytáhla ven. „Tohle je moje volba. A ty si táhni třeba do pekla.“

Mlha se zavlnila, když ji proklel. Pak zvedl ruku k úderu, ale v tu chvíli Flynn s Moem pronikli zdí. Moe se s několika ostrými štěky odrazil ke skoku.

Kane se ztratil jako stín ve tmě a byl pryč.

Flynn zvedl Malory do náruče a slunce ji střešním okénkem ozářilo vlasy. Venku déšť ještě dozníval v okapech, ale půda už zase byla jen prostorem plným prachu a harampádí.

Obraz, který malovala s láskou, poznáním a odvahou, také zmizel.

„Mám tě.“ Flynn jí zabořil tvář do vlasů a Moe na ně radostně dorážel. „Jsi v pořádku. Pořád tě mám.“

„Já vím, já vím.“ Malory se při pohledu na klíč ve své dlani tiše rozplakala. „Namalovala jsem ho.“ Zvedla ho, aby ho ukázala Daně a Zoe. „Mám klíč.“

Protože na tom trvala, vezl ji Flynn rovnou na Válečníkův vrch. Dana a Zoe je následovaly. Topení pustil na plno, zabalil Malory do deky, která byla bohužel cítit Moem, přesto se stále chvěla zimou.

„Potřebovala by ses naložit do horké vany. K tomu čaj nebo polévku.“ Stále dost nejistou rukou si prohrábí vlasy. „A nejlíp brandy.“

„Dám si to všechno najednou,“ slíbila, „jen co se zbavím toho klíče. Neměla bych klid, dokud ho držím v ruce.“

Sevřela pěst a přitiskla si klíč na prsa.

„Vůbec nechápu, že ho vůbec držím.“

„Ani já ne. Zkus mi to vysvětlit.“

„Snažil se mě zmást tím, jak nás rozdělil. Abych se cítila ztracená, opuštěná a dostala strach. Ale ani on všechno nesvede. Nedokázal nás v těch preludech udržet. Tedy ne všechny najednou. Jsme spojení a silnější, než si uvědomoval. Aspoň si to myslím.“

„Asi máš pravdu. Ale musím uznat, že Rhoda byla jako živá.“

„Nejspíš jsem ho dost rozzuřila. Poznala jsem, že klíč je někde v tom domě.“ Malory si přitáhla deku blíž k tělu, ale stále se nemohla zahřát. „Vyprávím to pro novináře dost nesouvisle, co?“

„S tím si nelam hlavu. Já už si to nějak přeberu. Jak jsi to poznala?“

„Tam na té půdě jsem se musela rozhodnout, když mi nabídl všechny věci, po kterých jsem toužila. Už na schodišti jsem pochopila, že to je to místo z mého snu. Můj ateliér byl právě na té půdě. Poznala jsem místo osudového rozhodnutí, což je téma všech tří obrazů. Nejdřív mě napadlo, že se budeme muset probírat všemi těmi krámy nahoře, dokud nenajdeme aspoň nějakou indicii. Ale bylo to těžší, anebo právě mnohem lehčí.“

Zavřela oči a vzdychla si.

„Jsi vyčerpaná. Odpočiň si, než tam dojedeme. Mluvit můžeme později.“

„Ne, je mi dobře. Bylo to tak zvláštní, Flynnne. Otevřela jsem dveře a všechno mi to došlo. Moje místo – ve skutečnosti i ve snu. A pak pro mě ten sen znovu oživil a snažil se mě do něj vtáhnout. Nechala jsem ho věřit, že to dokázal. Myslela jsem jen na klíč a v hlavě jsem uviděla ten obraz. I to, jak ho namaluju tah za tahem. Třetí obraz do sady o sestrách ze skla.“

Klíč totiž nebyl ve světě, který stvořil on,“ pokračovala a obrátila se k Flynnovi, „ale v tom, co vytvořím sama, pokud k tomu najdu odvalu. Pokud dokážu vidět jeho krásu a učinit ho skutečným. A on mi dal sílu přenést do té iluze i klíč.“

Stvořit ho s láskou, pomyslela si.

„Ten se musel vztekat.“

Zasmála se. „Jo, taky mě to těší. Ale tebe jsem slyšela.“

„Cože?“

„Slyšela jsem, jak mě voláš. Vás všechny, ale nejvíc tebe. Jen jsem nemohla odpovédět. Promiň, já vím, jak ses o mě bál. Ale on nesměl poznat, že tě slyším.“

Vzal ji za ruku. „Nemohl jsem se k tobě dostat. Ještě jsem nezažil tak hrozný strach jako v tu chvíli.“

„Nejdřív jsem se bála, že je to jeden z jeho triků. Taky jsem měla strach, že se otočím, uvidím tě a sesypu se. Ty tvoje zničené ruce...“ Zvedla mu paži a jemně pohladila rozbité klouby. „Můj hrdino. Vlastně hrdinové,“ opravila se a pohlédla dozadu na Moea.

Stále ho držela za ruku, když projížděli branou na Válečníkův vrch.

Rowena v rudém svetru stála u dveří a objímala se v pase. Šla je přivítat a Malory si všimla, jak jí oči září slzami.

„Takže jste v pořádku?“ Dotkla se Maloryiny tváře a mrazení, kterého se Malory nemohla zbavit, rázem ustoupilo požehnanému teplu.

„Ano, jsem. Mám pro vás...“

„Ještě ne. Vaše ruce.“ Podložila Flynnovy ruce svými dlaněmi a zvedla je výš. „Tady zůstane jizva,“ řekla.

„Pod třetím kloubem na levé ruce. Jako symbol, Flynnne, znak bojovníka.“

Sama šla otevřít zadní dveře auta, aby Moe mohl ven. Na uvítanou ji olízl a vrtěl ocasem. „No ano, jsi ostrý a odvážný pes.“ Objala ho, ale pak se odtáhla a pozorně naslouchala jeho štěkotu a vrčení. „Vím, zažil jsi velké dobrodružství.“ Vstala, vzala Malory za paži a usmála se na Danu se Zoe. „Vlastně vy všichni. Pojd'te dál, prosím.“

Moea nikdo nemusel dvakrát pobízet. Vyskákal po schodech a rovnou do dveří, kde stál Pitte. Ten jen povytáhl obočí, když pes proběhl kolem něj.

Rowena se jen zasmála a zahákla se do Flynnu. „Pro statečného a oddaného Moea mám malý dárek, když dovolíte.“

„Jistě. Děkujeme za vaši pohostinnost, ale Malory je dost unavená, takže...“

„Jsem v pohodě, vážně.“

„Nezdržíme vás dlouho.“ Pitte jim pokynul do salonu s obrazem. „Jsme vašimi dlužníky. To co jste dokázali, nebude nikdy zapomenuto, ať už zítřek přinese cokoli.“ Svým velmi dlouhým prstem nadzvedl Malory bradu a políbil ji na ústa.

Zoe strčila do Dany. „My jsme tu ale všichni za jednoho.“

Pitte se na ně zadíval a věnoval jim okouzující úsměv. „Jenže moje žena je dost žárlivá.“

„To není pravda,“ ozvala se Rowena a zamířila ke stolku, kde ležel barevnými nitkami protkaný obojek. „Toto je symbol cti a odvážného srdce. Červená znamená odvahu, modrá přátelství a černá ochranu.“

Sehnula se, odepla Moeovi zvetšely starý obojek a nahradila ho novým.

Seděl při té ceremonii nehybně a důstojně jako voják

přebírající medaili.

„Tak a je to. Moc ti sluší.“ Rowena líbla psa na čenich a vstala. „Budete mi ho sem pořád vozit na návštěvu?“ zeptala se Flynna.

„Samozřejmě.“

„Kane vás podcenil. Všechny – vaše srdce, vašeho ducha i odvalu.“

„Příště už to neudělá,“ podotkl Pitte, ale Rowena zavrtěla hlavou.

„Teď je čas velké radosti. Vy jste první z prvních,“ pronesla k Malory.

„Já vím. Chtěla jsem vám ho hned odevzdat.“ Zvedla klíč v ruce, ale pak se zarazila. „Moment, myslíte tím, že jsem první, co kdy dokázala najít klíč?“

Rowena mlčky pohlédla na Pitta. Ten přešel k vyřezávané schránce pod oknem a nadzvedl její víko. Modré světlo, které z ní začalo prýštit, Malory způsobilo stah u srdce. Ale tohle světlo se lišilo od chladné mlhy, uvědomila si. Bylo hlubší a jasnější.

Pitte ze schránky vytáhl skleněnou krabičku, oživilou tím světlem, a Maloryiny oči se zalily slzami. „Schránka duší.“

„Vy jste první,“ opakoval Pitte, když ji postavil na mramorový podstavec. „První smrtelník, který otočí klíčem.“

Obrátil se a stanul vedle schránky. V té chvíli připomínal vojáka na stráž. Rowena zaujala místo na druhé straně, jako by ta světla uvnitř chtěli chránit vlastním tělem.

„Je to váš úkol,“ dodala tiše. „Jak bylo určeno.“

Malory sevřela klíč v pěsti. Bolelo ji na prsou, pádící srdce se nechtělo uklidnit. Pokusila se zhluboka

vydechnout, ale místo toho spíš ostře sykla. Jakmile přistoupila blíž, tři modrá světla ve schránce vyplnila její zorné pole, pak celou místnost a celý svět.

Prsty se jí chvěly, ale rozhodla se to překonat. Přece tu chvíli nepokazí.

Vsunula klíč do prvního ze zámků ve skleněné stěně. Světlo se šířilo po jeho kovu až k jejím prstům a nadějně se rozzářilo. Pak klíčem otočila.

Zaslechla zvuk – aspoň měla takový matný dojem. Podobal se tichému povzdechu. Než dozněl, klíč se z jejích prstů vytratil.

Zmizel i první zámek a zůstaly jen dva.

„Je pryč. Úplně pryč.“

„Zase takový symbol pro nás všechny,“ řekla Rowena a položila dlaň na schránku. „I pro ně. Zbývají dva.“

„Budeme teď...“ Ony v té schránce plácou, pomyslela si Dana. Na chvíli je slyšela a rvalo jí to srdce. „Budeme teď losovat, která z nás přijde na řadu?“

„Dnes ne. Potřebujete si odpočinout.“ Rowena se obrátila k Pittovi. „V salonku čeká šampaňské. Doprovodíš tam naše hosty? Chtěla bych si ještě promluvit s Malory. Brzy se k vám připojíme.“

Sama se chopila skleněné skříňky a opatrně ji vrátila do schránky. Když s Malory osaměly, otočila se. „Pitte řekl, že jsme navždy vašimi dlužníky, a měl pravdu.“

„Souhlasila jsem přece, že budu klíč hledat, a dostala jsem zapláceno,“ připomněla jí Malory. Zadívala se na vyřezávaný obal a znovu si představila skleněnou schránku vevnitř. „Teď mám pocit, že nebylo správné brát si peníze.“

„Peníze pro nás nic neznamenají, to mi můžete věřit. I jiní si je vzali a nedělali nic. Nebo se jen o něco marně

pokoušeli. A vy jste tu sumu zajímavě využila.“

Přistoupila k Malory a vzala ji za ruce. „To mě těší. Když mluvím o dluhu, nemám na mysli dolary a centy. Nebýt mě, neexistovala by žádná schránka duší, žádné klíče a zámky. A vy byste nemusela čelit takovému nebezpečí jako dnes.“

„Vy je milujete, že?“ ukázala Malory ke schránce.

„Jako svoje sestry. Mladé, sladké sestry. No...“ Přešla k jejich portrétu. „Doufám, že je takhle ještě někdy uvidím. Mám pro vás jiný dar, Malory. Je moje právo vám ho nabídnout, i když jste si ho od Kanea nevzala.“

„To nebyla skutečnost.“

„Ale mohla by být.“ Rowena se znovu obrátila. „Já z něho učiním skutečnost. Z toho, co jste cítila, co jste měla v sobě. Můžu vám dát moc, kterou jste okusila v té představě.“

Malory se jako omámená zachytila opěradla křesla a pak se do něj pomalu sesunula. „Vy mi můžete dát dar malování?“

„Chápu tu potřebu – radost a bolest z toho, co z vás vyvěrá.“ Zasmála se. „Nebo co ze sebe pracně dolujete, což je stejně úžasné. Můžete to mít. To je můj dar pro vás.“

Malory se na chvíli nechala unášet představou opojnou jako víno a svůdnou jako láska. Viděla Rowenu, jak ji s jemným úsměvem a klidným výrazem pozoruje.

„Vy byste mi dala svůj talent,“ pochopila Malory. „Tak jste to myslela. Dala byste mi svoje umění a svoje vize.“

„Už by byly jen vaše.“

„Ne, nikdy by nebyly moje. A já bych to vždycky věděla. Namalovala jsem sestry, protože jsem je viděla. Stejně jako v tom snu. Jako bych v tom obraze byla s

nimi. Namalovala jsem klíč. Stvořila jsem ho, byla jsem toho schopná, protože jsem milovala tak moc, že bych se toho dokázala i vzdát. Vybrala jsem si světlo místo stínu. Není to tak?“

„Ano.“

„Zvolila jsem správně a hlavně jsem poznala, co je správné, takže vám nemůžu vzít váš talent. I tak děkuji,“ dodala a vstala. „Vím, že můžu být šťastná jinak. Zařídím si hezký obchod a úspěšný podnik. A k tomu krásný život.“

„O tom nepochybuji. Vezměte si tedy aspoň tohle,“ pokynula Rowena nikou a vzápětí se usmála Maloryině šoku.

„To je *Zpívající bohyně*.“, Spěchala k zarámovanému plátnu na stole. „Obraz, kterým jsem Kanea přelstila.“

„To vy jste ho přece namalovala.“ Rowena k ní přistoupila a položila jí ruku na rameno. „I přes všechny jeho triky je tohle vaše vize, to vaše srdce našlo odpověď. Ale kdyby vás měl rozesmutňovat, nechám ho zmizet.“

„Ne, není smutný. Je to nádherný dar, Roweno. Byla to iluze a vy jste ji přenesla do mé reality. Ted' opravdu existuje.“ Malory sebrala odvahu a zadívala se Roweně do očí. „Dokážete... Udělala jste to i s emocemi?“

„Ptáte se, jestli jsou vaše city k Flynnovi skutečné?“

„Ne. Vím, že jsou.“ Přitiskla si ruku na srdce. „To není žádná iluze. Ale jeho city ke mně, není to jen nějaká odměna? To by vůči němu nebylo fér a nemohla bych to přijmout.“

„Vzdala byste se ho tedy?“

„Ne,“ odpověděla bojovně. „To teda ne. Obula bych se do toho i do něj, dokud by se do mě opravdu

nezamíloval. Když dokážu najít nějaký mystický klíč, tak snad kruci přiměju Flynnu Hennessyho, aby pochopil, že jsem to nejlepší, co ho mohlo potkat. Což rozhodně jsem,“ dodala.

„Líbíte se mi a moc,“ zazubila se Rowena. „A jedno vám slíbím. Až Flynn vejde do této místnosti, všechno co pocítí, bude pravdivým obrazem jeho srdce. Zbytek je na vás. Počkejte tady, pošlu vám ho.“

„Roweno? Kdy začne běžet druhá lhůta?“

„Brzy,“ zavolala Rowena, když vycházela z místnosti, „velmi brzy.“

Která z nich přijde na řadu teď? uvažovala Malory s pohledem upřeným na obraz. A co bude muset dát v sázku? Co při hledání získá, nebo ztratí?

Ona přišla o jednu lásku, pomyslela si a zvedla svůj obraz. Jednu, kterou jen krátce okusila. A teď s Flynnem riskuje další, mnohem podstatnější lásku svého života.

„Přinesl jsem ti trochu toho super šampaňského,“ řekl, když vešel se dvěma plnými skleničkami. „Přicházíš o party. Pitte se poprvé opravdu zasmál. To byla chvíle.“

„Potřebovala jsem pár minut o samotě.“ Odložila obraz a chopila se sklenky.

„Co je to? Něco od Roweny?“ Vzal ji přátelsky kolem ramen, takže cítila, jak ztuhl, když pochopil. „Je tvůj? Tohle jsi namalovala ty? Tam na půdě? Namalovalas i klíč. Tady je.“

Otřel prstem zlatý klíček, už jen namalovaný, u nohou bohyně. „To je úžasné.“

„To jo, zvlášť když si sáhneš do obrazu a najednou držíš klíč v ruce.“

„Ne. Tak jsem to nemyslel. Celé je to úžasné. Prostě nádherné, Malory. Páni. A toho ses vzdala?“ Náhle

promluvil měkce a zadíval se na ni. „Nejúžasnější jsi ty.“

„Můžu si ho nechat. Rowena srazila paty, nebo jak to dokázala, a přinesla mi ho. Hodně pro mě znamená. Flynnne...“

Musela se na to napít a trochu se odtáhnout. Ať řekla Roweně cokoli, teď chápala, že musí udělat něco mnohem děsivějšího než se vzdát malířského talentu.

„Tohle byl zvláštní měsíc, pro každého z nás.“

„To určitě,“ souhlasil.

„Stalo se hodně věcí, které bychom si předtím vůbec neuměli představit. Ani bychom jim nevěřili. Ale změnilo mě to. K dobrému,“ dodala a obrátila se k němu čelem. „Aspoň věřím, že k dobrému.“

„Jestli se mi chystáš říct, žeš otočila klíčem v zámku a už mě dál nemiluješ, ani to nezkoušej, protože to máš spočítaný.“

„Ne, já... Spočítaný?“ opakovala po něm. „Jak to myslíš *spočítaný*“

„Ode mě, mého ošklivého gauče a nemotorného psa už neutečeš. Z toho se prostě nevykroutíš.“

„Nemluv se mnou tímhle tónem.“ Odložila skleničku.

„A neopovažuj se mi říkat, že to mám spočítaný, protože je to přesně naopak, ty to máš spočítaný.“

Postavil sklenici vedle její. „Vážně?“

„Zatraceně vážně. Právě jsem obelstila zlého keltského boha, takže s tebou to už bude hračka.“

„Chceš se hádat?“

„Klidně.“

Natáhli se najednou jeden po druhém a přísáli se k sobě ústy. Malory po chvíli přiškrceně vydechla, ale držela se Flynnna, jako by šlo o život. Pak se odtáhla, ale nechala mu ruce zaklesnuté za hlavou.

„Já jsem pro tebe ta pravá, Flynn.“

„Tak to se víc než hodí, že jsem tolik zamilovaný. Ty jsi můj klíč, Mal. Ten, který otvírá všechny zámky.“

„Víš, co bych si teď nejvíc přála? Horkou vanu, polévku a prospat se na jednom ošklivém gauči.“

„Máš šťastný den. To všechno ti totiž zařídím.“ Vzal ji za ruku a vedl z místnosti.

Když se Rowena s Pittem později dívali za odjíždějícími auty, položila si ona hlavu na jeho rameno.

X

„Tohle je dobrý den,“ pronesla. „Ještě to neskončilo, ale dnes máme dobrý den.“

„Zbývá, nám trocha času, než začne další lhůta.“

„Pár dní, pak nové čtyři týdny. Kane je teď bude sledovat mnohem pozorněji.“

„To my taky.“

„Krása nakonec převážila. Ted' přijde zkouška poznání a odvahy. Přitom jim vlastně můžeme pomoci jen málo. Ale tihle smrtelníci jsou silní a chytří.“

„Zvláštní bytosti,“ poznamenal Pitte.

„Ano.“ Usmála se na něho. „Zvláštní a nekonečně fascinující.“

Zašli zpět do domu a zavřeli za sebou dveře. I brána na konci příjezdové cesty tiše zaklapla. Válečníci nad ní budou držet stráž po dobu další měsíční fáze.

